

REVUE

No. 27 - 2 JULI 1960

Voor abonnees 35 ct.
Losse nummers 45 ct.
Verschijnt wekelijks

JA, IK BEN ADOLF

MILJOENEN DODEN KLAGEN HEM AAN (1)

*Als geen ander blad in Nederland vertelt
Revue U - dank zij correspondenten in
Israël en Argentinië - de geschiedenis van
Adolf Eichmann: zijn leven, zijn misdaden
jegens de Joden, zijn gevangenneming en de
gebeurtenissen rond zijn verblijf in Israël!*

Boven een der gruwelijkste hoofdstukken van de wereldgeschiedenis staat deze naam: Adolf Eichmann. Hij zorgde voor „De oplossing van het Jodenvraagstuk”, zoals zijn bazen Hitler en Himmler de moord op ruim vijf miljoen Joden in Europa noemden. Eichmanns bazen namen hun toevlucht tot zelfmoord. Ook Eichmann meende dat hij aan de arm van de gerechtigheid zou kunnen ontsnappen. Vijftien jaar lang vluchtte hij. Maar een heel volk zocht deze moordenaar en nu zal Eichmann weldra voor zijn aardse rechter staan. Vijf miljoen slachtoffers roepen om vergelding, vijf miljoen mensen die vergast, verbrand, uitgehongerd en doodgeschoten zijn. Ieder van hen was een mens, zoals U....

IN de lange gang klonk het metalen geluid van handboeien. Met een kort handgebaar beduidde de politie-inspecteur de gevangene, dat hij de trap op moest. Bij elke stap die ze deden, passeerden ze mannen in khaki-uniformen en met machinepistolen voor de borst, de vinger

aan de trekker. Ze stonden tegen de muren, langs de leuning van de trap en voor de deuren in de gang. Zwijgend keken ze naar de man die voor de inspecteur uitging, de benen een beetje slepend in zijn bemodderde broek, de schouders in het gescheurde blauwe sporthemd voorovergebogen. Af en toe hief hij

Links: Adolf Eichmann, de man die gedurende de oorlog niet zo op de voorgrond trad, maar achteraf de hoofdschuldige bleek te zijn voor de vernietiging van vijf miljoen joden.

Rechts: Miljoenen joden, zoals deze concentratiekamp-bewoners, klagen Eichmann, 's werelds grootste moordenaar, aan. Hij heeft de moord van vijf miljoen rasgenoten op zijn geweten.

Linksonder: Inspecteur Samuel Roth, de chef van de Israëlische recherche. Hij onderwierp Adolf Eichmann aan het eerste verhoor in de gevangenis van Haifa.

Middenonder: Abraham Selinger, de officier van justitie, die met zijn staf, ondanks de onweerlegbare schuld van Eichmann, een maandenlang onderzoek heeft voerspeld.

Onder: Tuvia Friedmann, de directeur van het Joodse instituut voor oorlogsdokumentatie, heeft jaren rusteloos op Eichmann, zijn belangrijkste buit, gejaagd.

EICHMANN

het hoofd op en zag al die ogen op zich gericht — de ogen van Israëliërs. Hij zag hun lippen op elkaar klemmen om het niet uit te schreeuwen en de bewegingen van hun kaakspieren. Het moest hun bovenmenselijke inspanning kosten om zich kalm te houden; maar haat voelden ze niet meer. Het was juist de haat, die hier aan hen voorbij ging in een blauwe kiel en een smerige broek. De haat van Auschwitz, Theresienstadt, Ravensbrück, Treblinka en Maidanek. Maar slechts één van al deze mannen behoefde maar de vinger iets verder te krommen of zijn wapen op te heffen en de kolf neer te laten suizen op het kalende, gebogen hoofd vlak voor hen.... „Ze zullen het niet doen,” dacht de man met de handboeien dof. „Voor hen is het niet voldoende meer. Maar misschien was het wel het beste, als ze me nu vermoorden. Voor hen en voor mij....” Neen, voor de mannen langs de trappen en de muren zou het niet genoeg zijn geweest om de schreeuw naar vergelding in hun hart te doen zwijgen. Hier ging slechts één man, het monster Adolf Eichmann. Maar de schuld die hij met zich meedroeg, was zo ontzettend groot dat elke vergelding er tegen te kort schoot. Als ergens een mens wordt vermoord, schrikt zijn omgeving op. Als tien of honderd mensen sterven, huivert de wereld. Maar deze man had de dood van minstens vijf miljoen mensen op zijn geweten. Hun afschuwelijke pijn, de tranen die ze schreiden voor ze de dood ingingen, lagen aan de ene zijde van de weegschaal. Was er iets, hoe onbeduidend ook, dat Eichmann op de andere schaal kon leggen? „Doodt me,” zeiden zijn starre ogen. „Doodt me, het is voor ons allemaal het beste....” Maar niemand verroerde zich.

Een zenuwtrek vloog omhoog uit de blauwe kiel langs de pezige nek van de Duitser en zijn in boeien geslagen handen gingen razendsnel open en dicht, alsof hij naar houvast zocht. „Neen, ik acht me niet schuldig,” antwoordde hij hees. „Ik verzoek u, mij rechtskundige bijstand toe te staan!” Hij voelde al die ogen om hem heen branden in zijn rug, op zijn bleke gezicht, op de machteloos geketende moordenaarshanden in de boeien. De ogen van mannen die hun familie hadden zien uitmoorden en zelf ternauwernood aan de bloeddorst van deze zelfde man waren ontsnapt. Ze hadden hun oude, trotse ras zien afslachten. Nu vroeg de Jodenmoordenaar een advocaat, omdat hij zich onschuldig achtte.... De rechter knikte. „Wij zullen u behandelen, zoals dat in een rechtsstaat gebruikelijk is....” Zijn ogen werden hard en zijn stem koud als ijs. „Zelfs iemand, die wordt aangeklaagd wegens massamoord, staat onder bescherming van onze wetten tot zijn schuld officieel is vastgesteld!” Eichmann zonk terug in zijn oude, gebogen houding. Hij draaide zich een kwartslag om, menend dat het eerste verhoor ten einde was. Maar de rechter van instructie stond op. Zijn stem klonk heel vreemd, toen hij zei: „Eichmann, herinnert ge u niet dat wij elkaar al eens eerder in de ogen hebben gezien?” De Duitser haalde de schouders op. „Ja, wij hebben elkaar in het verleden reeds ontmoet,” herhaalde de rechter peinzend. „Om juist te zijn, het is vandaag precies zestien jaar geleden. Dat was in Auschwitz, Eichmann, toen u nog besliste over leven en dood en ik niet meer was dan een uitgeteerde gevangene. En uw beslissing hield altijd onveranderlijk de dood in....” Eichmann schokte met de schouders. „Dat weet ik

blik om het slaan en trappen te kunnen hervatten. Maar deze ongelukkigen kenden geen hoop en geen haat meer. Ze hadden hun vrouwen, kinderen en moeders zien sterven en wisten, dat ze nu zelf aan de beurt waren. Onmetelijk verdriet, doffe berusting en de in hun uitgeteerde lichamen voortwoekerende ziekten hadden hen afgestompt. Enkel konden zich niet langer overeind houden en vielen zonder een zucht te geven op de grond. De SS-ers ranselden op hen los tot ze weer door hun kameraden op de been werden geholpen of stierven. Eichmann zag het vol weezin aan. „Opruimen!” beval hij met samengeknepen lippen. In Auschwitz waren geen arbeidskrachten meer te vinden....

Opluchting

Het was nu zestien jaar later. Maar de man, die tegenover hem stond en op zijn antwoord wachtte, beweerde dat hij een van die ten dode opgeschreven stummers in Auschwitz was geweest. Wie kon hij dan zijn? De gevangene, die in een laatste opwelling van zijn levensdrift begrepen had wat dat ene woord „opruimen” betekende en met een schreeuw naar voren was getuimeld? Neen, dat was onmogelijk. Eichmann herinnerde zich nog de schoten achter de barak, die aan dat rampzalige laatste beetje leven een eind hadden gemaakt, nadat de Jood met kolfslagen van de appelpaats was weggejaagd.... Plotseling brak zijn zelfbeheersing in stukken. Een hevige rilling trok door hem heen en dikke tranen rolden over zijn wangen. „Ik heb altijd geweten, dat dit op de een of andere dag zou gebeuren,” stootte hij uit. „Zestien jaar lang heb ik hier op gewacht. Het is een opluchting voor me, dat er eindelijk een einde is gekomen aan de spanning waaronder ik heb moeten leven!”

Boven: Eichmann had zeer wrede handlangers onder zijn bevelen staan. Deze bewaaksters van Bergen-Belsen voerden met behagen zijn bevelen uit.

Boven: Als deze joodse vrouw de onmenselijke methoden van Eichmanns kamp-beulen heeft overleefd, zal zij ongetwijfeld zijn berechting toejuichen.

Oude bekenden ...

Een witte deur zwaaide open. Fel stroomde het zonlicht door het open raam naar binnen, weerkaatst door de verblindend witte huizen van Jaffa. Tussen de muren van de overkant in, als met een schaar geknipt uit een stuk hardblauw papier, lag de Middellandse Zee. Eichmann zag het allemaal maar een ogenblik. Twee politiemannen stelden zich voor het venster op, twee anderen versperden de deur achter hem. Aan het bureau naast hem zat een man, die hem strak aankeek. De gevangene wendde de blik af en er viel een diepe stilte. Heel even hield de wereld de adem in, nu de grootste misdaad aller tijden eindelijk zijn rechter had gevonden. „Bent u Adolf Eichmann?” De woorden van de rechter-commissaris klonken maar zacht, maar ze troffen de gevangene als een zweepslag. Met een ruk hief hij het hoofd op. „Ja, ik ben Adolf Eichmann!” De man achter het bureau leunde terug in zijn stoel; in zijn ogen lag iets van verbazing. Vijftien jaar lang had deze miljoenenmoordenaar onder een valse naam geleefd en zich met een vervalst paspoort aan de gerechtigheid onttrokken. Het was te verwachten geweest dat hij tot het bittere eind zou hebben ontkend de oorlogsmisdadiger te zijn, die aan het grote na-oorlogse proces van Neurenberg was ontsnapt. Maar hij gaf zich zonder slag of stoot gewonnen, terwijl hij wist wat nu onvermijdelijk moest volgen. „Adolf Eichmann,” hernam de rechter van instructie kalm, „u wordt er van beschuldigd tussen 1938 en 1945 de hand te hebben gehad in de dood van miljoenen Joden in Duitsland en het door dit land bezette gebied in Europa....” Een van de politiemannen voor de deur kreunde. Zijn gezicht was asgraauw geworden en zijn gezicht weerspiegelde de verschrikkingen, welke door deze ene zin in zijn herinnering werden teruggeroepen. Toen werd het weer stil. Buiten jubelde een vogel. De rechter van instructie bladerde in zijn papieren. „Erkent u het u ten laste gelegde, Eichmann?”

niet meer!” — Een spottende trek gleed langs de mondhoeken van de rechter. „Dat geloof ik graag, Eichmann. Wie met één handbeweging honderdduizenden de dood in kan jagen, verliest natuurlijk alle belangstelling voor ieder slachtoffer afzonderlijk. Een paar dagen na onze ontmoeting wist ik als door een wonder aan uw kampbeulen te ontkomen en me tot aan de bevrijding verborgen te houden. Maar ik had nooit gedacht, dat onze wegen zich nog eens zouden kruisen....” „Vandaag precies zestien jaar geleden,” dacht Eichmann. „Dat moet dan op 23 mei 1944 zijn geweest....”

„Opruimen”

Vanuit het oosten rukten de Russen op. Terwijl het rijk van Hitler aan alle kanten ineensloot, had SS-Obersturmbannführer Eichmann zijn kantoor in Berlijn voor enkele dagen in de steek gelaten. In zijn grote stalen kasten lagen de opgestapelde documenten, die betrekking hadden op wat officieel heette: de oplossing van het Jodenvraagstuk. Maar de snelle opmars van het Rode Leger was voor Hitlers slachter aanleiding geweest, zijn administratie een ogenblik te vergeten om zich persoonlijk op de hoogte te stellen van de voortgang, die zijn opdracht in de praktijk maakte. Het gemakkelijkst was natuurlijk geweest de vernietigingskampen in het door de Russen bedreigde Polen met de grond gelijk te maken en de bewoners allen tegelijk hun laatste gang te laten maken naar de op volle toeren draaiende verbrandingsovens. Maar wat er nog leefde in Auschwitz, Maidanek en Treblinka, waren wellicht mannen die nog konden werken, en door het voor Duitsland steeds ongunstiger verloop van de oorlog waren arbeidskrachten schaars geworden. Eichmann had besloten zich allereerst in Auschwitz op de hoogte te stellen van het aantal nog bruikbare werkkrachten, en liet daartoe enkele duizenden Joden op de appelpaats samendrijven. Daar stonden ze, gekleed in smerige vadders, wankelende geraamten met grauwe gezichten en holle, brandende ogen. Hun beulen liepen als hongerige honden om hen heen, hopen op een gebaar of een

Toen sloten zijn kaken zich weer als een klem op elkaar. Uitdrukkingsloos staarde hij voor zich heen. De rechter van instructie was weer gaan zitten; zijn houding verried geen enkele emotie. „We zullen u zo spoedig mogelijk een afschrift van de tegen u ingediende aanklacht doen toekomen, Eichmann. We garanderen u een volstrekt rechtvaardige behandeling van uw zaak, en u zult over alle bijstand kunnen beschikken die u wenst....” Hij gaf de inspecteur achter de gevangene een wenk. „Breng deze man naar zijn cel!”

Als een donderslag was het bericht van Eichmanns arrestatie in het kleine Israël aangekomen. De krantenkiosken werden bestormd. In de straten verzamelden zich heftig discussiërende groepjes mensen. Op de redactie-bureaus van de dagbladen stonden de telefoons roodgloeiend. Vijftien jaar na de vernietiging van het Derde Rijk was, zonder dat iemand er op voorbereid was, een einde gemaakt aan de vraag die in het hart van iedere Jood in en buiten Israël leefde: „Waar is Adolf Eichmann?” Waar was het hoofd van Hitlers planbureau voor de totale uitroeiing van het Joodse volk gebleven, toen Berlijn in vlammen opging, de man die voor hij in mei 1945 onderdook gezegd had: „Ik zal met een glimlach sterven bij de gedachte aan de vijf miljoen Joden, die ik heb gedood?” Telkens weer zou hij ergens ter wereld zijn gesignaleerd. Er waren berichten dat hij in Damascus was gezien, in Koeweit, in Arabië, Tunis en Marokko. Binnen de grenzen van de Arabische landen, even felle haters van het Jodendom als Hitler en zijn trawanten waren, scheen hij zich veiliger te voelen voor de miljoenen die zijn berechting eisten. Maar nooit kreeg men zekerheid over zijn verblijfplaats. Eichmann werd een spookfiguur, van wie niemand zou hebben geloofd dat hij nog in leven was, als hij niet meer Joden had uitgemoord dan er waarschijnlijk ooit in Israël zullen wonen. Het wereldgeweten kon zich niet neerleggen bij zijn dood. Waar nog rechtvaardigheid heerste, wenste men dat hij leefde en zich zou verantwoorden....

Nu liep hij als een gekooid dier op en neer in zijn cel, telkens weer dezelfde drie meter in het vierkant. Men had hem grondig gefouilleerd zonder iets te vinden, waarmee hij op het allerlaatste ogenblik als zovelen voor hem nog zelfmoord zou kunnen plegen.

„Adolf Eichmann, bent u bereid vrijwillig mee te werken aan de ontsluiting van de laatste geheimen, die nog samenhangen met de Jodenvernietiging tijdens de Tweede Wereldoorlog?” had de rechter van instructie hem bij het tweede verhoor gevraagd. „Ik ben bereid,” was het antwoord van de oorlogsmisdadiger geweest. Hij had het gezegd zonder een seconde te aarzelen. Hield hij het misschien zelfs nu nog voor mogelijk, door te bekennen zijn hoofd te redden? Of had het monster van Auschwitz en de andere concentratiekampen wellicht zoiets als spijt gevoeld? Kon het zijn dat de schimmen van zijn slachtoffers hem achtervolgden en dat de ontlasting van zijn geweten voor hem zwaarder was gaan tellen dan zijn leven? Zijn bewakers konden bijna allen Duits spreken en verstaan. Deze mannen behoorden tot de weinige Duitse Joden, die de hel van het Derde Rijk hadden overleefd. Maar geen van hen wisselde ooit een woord met hem. Ze hadden hun familie en hun vrienden door Eichmann en zijn handlangers zien uitmoorden en doodmartelen, en hun stille woede werd slechts in toom gehouden door de ijsskoude verachting, waarmee ze hem behandelden. Het was alsof ze vreesden dat het minste persoonlijk contact met deze gevangene het ontzettende bewustzijn zou terugroepen, dat ze niet slechts het symbool van de nationaal-socialistische bloeddronkenschap in hun macht hadden, maar ook de man die persoonlijk en eigenhandig verantwoordelijk was voor het

Een schrikbaanagend gezelschap: Adolf Eichmann rechts met zijn belangrijkste opdrachtgever, de leider van de SS Heinrich Himmler in het midden en links Adolf Hitler, de man die voor de hele oorlog en al de daaraan verwante ellende, leed en misdadigheid verantwoordelijk kan worden gesteld.

leed dat nog altijd in hun harten voortleefde.... Van tijd tot tijd drong het geluid van marcherende voeten tot de cel door. Dan gingen de zwaarbewapende patrouilles voorbij, die Eichmann hermetisch van de buitenwereld afsloten. Die bewaking diende niet zozeer om te verhinderen dat de gevangene, op wie de ogen van heel de wereld waren gericht, zou pogen te ontsnappen. Het gevaar dreigde van buitenaf. Misschien zouden door hun herinneringen tot razernij gebrachte Israëliërs de discipline van hun jonge staat vergeten en de gevangenis bestormen. Intussen trachtte men in de Arabische wereld met een heel ander oogmerk de plaats te weten te komen, waar Adolf Eichmann gevangen werd gehouden. In Syrië en Egypte had men al laten weten, dat speciaal getrainde zelfmoordcommando's klaarstonden om de vernietiger van vijf miljoen Joden te bevrijden.... „Ik ben bereid om mijn lot te ondergaan,” had Eichmann gezegd. Dat lot had hem vijftien jaar lang gewacht. Vijftien jaar, waarin hij als een afschuwelijke, miljoenenovoudige Kain over de wereld had geworven, zonder ergens rust te kunnen vinden. Nu eiste de menselijke vergelding haar prijs voor een leven, dat van het begin af aan slechts gebouwd was op de ergste misdaden, die de geschiedenis ooit heeft gekend....

Wordt vervolgd.

Boven: Een van de belangrijkste pionnen in de gruwelijke vernietigingspraktijken van Eichmann was de kampbeul van Bergen-Belsen, Josef Kramer.

Onder: In Polen startten Eichmann en zijn trawanten de vernietigingsmethoden op grote schaal. Hier begon hij zijn massa-deportaties naar de kampen.

JIMMY VAN GASTEL nam langzaam en bestudeerd-onverschillig een slok whisky, er wel voor zorgend geen spier van zijn gezicht te vertrekken, ofschoon het goedje hem door de keel schuurde. Maar tja; je moest er wat voor over hebben als je wou doorgaan voor een keiharde door de wol geveerde kerel zoals bijvoorbeeld Eddy Konstantijn, een van Jimmy's filmfavorieten. Eigenlijk vond Jimmy whisky helemaal niet lekker, maar hij had de smoor in en verkeerde in de foutieve veronderstelling dat dat wel zou overgaan als hij maar wat gedronken had. De reden van Jimmy's sombere bui? Heel eenvoudig: Jimmy was verliefd en niet zo'n klein beetje ook! Annie, zo heette de aangebedene, was dan ook een schat van een kind. Ze had prachtig roodbruin haar, een sierlijk figuurtje en een paar ogen, die zelfs heren van meer dan middelbare leeftijd kwiek en galant van hun plaats in trein of bus deden opspringen. Zij woonde even buiten de stad in een kleine villa, waar zij het huishouden regelde van haar vader, de heer Berghout, majoor b.d. der cavalerie.

Deze majoor Berghout was een man van respectabele afmetingen, met een snor als een bezemwag van de gemeentereinigingsdienst, een borstkas zo breed als grootmoeders dubbeldeursspiegelkast en een stem als een rollende donder. Voeg hierbij nog dat men fluisterde dat hij gedreigd had, de eerste de beste slungel die een oogje op zijn dochter had, eigenhandig tot huzarensla te verwerken, en u begrijpt waarom het Jimmy droef te moede was.

Eén keer had hij het gewaagd, Annie te vragen voor een bioscoopje, maar zij had lachend geantwoord dat zij niet zonder toestemming van haar vader uit mocht en dat hij, Jimmy, maar aan hem moest vragen of ze mee mocht. Bij de gedachte aan deze vermetele daad alleen al was Jimmy het koude zweet uitgebroken....

Sindsdien was hij geen stap tot zijn doel, de verovering van haar, nader gekomen en zodoende dat hij nu aan de bar en dronk whisky, in de hoop dat deze zijn zorgen zou verlichten.

Want zo ging het immers ook in de films waar Jimmy vaak naar toe ging. Daarin drinkt de held

Jimmy mee. Deze, aangemoedigd door deze blijken van sympathie, besloot zijn hart verder uit te storten. „Weet je,” zei hij, zich vertrouwelijk naar Arie toe buigend, „als die pa van haar niet zo, zo... enfin je weet wel wat, dan was met geduld en volharding nog wel wat te bereiken, want ik geloof wel dat zij... dat zij eh,” — hij bloosde — „nu ja, dat zij me mag. Toen ik haar laatst vroeg mee naar de bios te gaan, zij ze tenminste niet nee!”

„Je bent dus al met haar naar de bioscoop gegaan?” informeerde Arie belangstellend.

Jimmy haalde moedeloos de schouders op: „Ze zei, dat ik maar aan haar vader moest vragen of ze mee mocht!”

„En heb je dat gedaan?” vroeg Arie ongelovig.

Een „moorddadig” kort verhaal door HANS HASSELBERG

„Zeg! Wat denk je wel? Nee hoor, ik kijk wel uit. Je weet toch hoe hij is,” antwoordde Jimmy verontwaardigd.

Arie schudde misprijzend het hoofd: „Helemaal fout, ouwe jongen! Je had wel moeten gaan en die ouwe Berghout eens laten zien dat je je niet met een kluitje in het riet laat sturen! Je had net zo zelfbewust moeten optreden als Roy Robbers in de film „Kogels en liefjes”, toen hij helemaal alleen een café vol schurken binnen ging,” zei Arie, die ook een groot liefhebber van avonturenfilms was. „Maar tja, dié kans is nu verkeken!” vervolgde hij. „Als ze thuis heeft dat jij nog niet eens aan haar vader toestemming voor een bioscoopje durft te vragen... nou!” Hij zweeg veelbetekenend.

„Dus jij denkt, dat mijn kans verkeken is?” vroeg Jimmy somber. Arie schudde peinzend het hoofd:

„Oh, als dat alles is!” zei Jimmy opgelucht, „dat komt voor elkaar. Ik heb een oom, die in dezelfde biljartclub zit als Annie's vader. Elke maandagavond komen de leden in DE GOUDEN OS en blijven dan daar tot sluitingstijd.”

„Mooi,” zei Arie. „Dat is dan geregeld. Nu moeten we nog even de details bespreken.” En de twee vrienden staken als echte samenzweerders de koppen bij elkaar om hun plan tot in de puntjes te regelen.

EEN week na die gedenkwaardige ontmoeting stond Jimmy, diep in de kraag van zijn jas gedoken, op de afgesproken plaats vlak bij de voortuin van majoor Berghouts villa. Zijn fiets had hij verborgen in de struiken tussen het fietspad en de tuin. In gedachten nam Jimmy nog eens het hele plan door. Ja, alles klopte. Zo net had hij zijn oom opgebeld en tante had hem verteld, dat haar man zoals gewoonlijk naar de biljartclub was gegaan en niet voor twaalf uur thuis zou komen. Majoor Berghout zou dus ook wel daar zijn, verwoed biljart-liefhebber als hij was.

Het wachten was nu op Arie. Het was echt weer voor een kraakje; 't woei en zo nu en dan kletterde een flinke voorjaarsbui op het glimmende asfalt. Daar naderde in de verte een welgevulde gestalte, onopvallend voortslepend — zo onopvallend, dat het een eventuele toeschouwer onmiddellijk zou zijn opgevallen hoe onopvallend deze persoon liep.

Arie zag er fantastisch uit. Hij droeg een zwarte trui, donkere broek en gymshoenen. Een té klein petje voltooide zijn stijlvolle tenue. Jimmy knikte goedkeurend. „'t Ziet er prima uit, je bent onherkenbaar!”

Arie stiet een triomfantelijk zwaar-jongens-lachje uit. „Ha, dat is nog niets, wat dacht je hiervan?” En met een onverwachte beweging drukte hij Jimmy een grote colt onder de neus. Deze verbleekte. „'t Is toch geen echte?” vroeg hij angstig. Arie snoof minachtend: „Natuurlijk niet, ik zal wel uitkijken! 't Is een klapperpistool.”

„Oh, gelukkig!” zuchtte Jimmy opgelucht. „Zullen we dan maar?” Arie knikte: „Ik hoop dat ik een raam open vind, anders moet ik er nog een indrukken,” zei hij somber.

Bijna was JIMMY een HELD

achteloos een fles whisky leeg en krijgt dan ploteling een ingeving, die hem helder en duidelijk doet inzien dat hij tot dan toe op een dwaalspoor heeft gezeten.

Vervolgens haast de held zich naar buiten en komt nog net op tijd om het mooiste meisje te redden uit de klauwen van de bende van de Zwarte Sok, aan wiens misdadig bestaan hij dan en passant een einde maakt.

Nu was Jimmy bij lange na geen filmheld, iets wat hij zich ook wel bewust was, maar hij had zoveel films gezien, dat hij niet anders dacht of in het dagelijks leven speelden de gebeurtenissen zich net zo af als op het witte doek.

TERWIJL Jimmy dus op de ingeving zat te wachten, werd hij uit zijn gepeins opgeschrikt door een ferme klap op zijn schouder. Verschrikt omkijkend, zag hij naast zich de welgevulde gestalte van Arie Hortelsloot, evenals Jimmy verkoper in het grote warenhuis van Grootknobbels & Zonen. Ofschoon Jimmy Arie anders wel mocht lijden, wenste hij hem op dit moment wel kilometers verder, want Arie stond bekend als een enorme klets-kous en een geweldige fantist. En hij zag er naar uit alsof hij behoefte had aan een praatje, iets waar Jimmy in z'n huidige gemoedstoestand helemaal geen zin had.

„Zo, ouwe reus, wat zit jij hier in je eentje te pim-pelen? Moeilijkheden? Man, je trekt een gezicht als een duizendpoot met voetklachten! Zeker een vrouw in het spel, hè? Kom: vertel het ome Arie maar eens!” En na deze tirade hees hij zijn dikke lichaam met een dreun en een zucht op de lege barkruk naast Jimmy.

Deze zat als met stomheid geslagen. De juiste diagnose van de dikkerd en de losse toon waarmee hij dit voor hem levensbelangrijke onderwerp aanroerde, schokten hem hevig. Maar Arie vervolgde onverstoord: „Ja, ja, ik heb het bij het rechte eind. Nee, spreek maar niet tegen, ik ken die symptomen.”

Jimmy zag in, dat hij voor het geoeftend oog van zijn collega de feiten niet langer kon verhullen. Niet zonder ergernis gaf hij dan ook toe: „Ja, ik zit inderdaad te piekeren over een meisje.” En toen, in een uitbarsting van machteloze woede: „Alle mensen! als ik toch maar een manier wist om... om...” Arie maakte medelevende geluidjes. „Wel, wel! is het zo erg? Wie is de uitverkorene, als ik vragen mag?”

„Annie,” gromde Jimmy: „Je weet wel, die met dat rode haar.”

„Toch niet Annie Berghout?” opperde Arie ongelovig. En na Jimmy's bevestigende knikje: „Tjonge jonge, Annie Berghout, de ongenaakbare, de goed-bewaakte, dat is niet mis, zeg! Ik mag wel zeggen, helemaal niet mis! Een moeilijk geval, gezien haar vader...” Hij schudde somber het hoofd, want ook hij kende papa Berghout en hij voelde oprecht met

„Nee, dat denk ik niet, als je tenminste...” „Als ik tenminste wat?” vroeg Jimmy, die weer een sprankje hoop voelde.

„Als jij tenminste alsnog aan mijnheer Berghout laat zien, dat je uit het goede hout gesneden bent, door zijn dochter bijvoorbeeld te redden uit handen van een schurk of zoiets.”

Jimmy's hoop doofde weer. „Welja,” zei hij bitter, „haar redden uit handen van schurken. Toe maar! Huur jij even een stelletje schurken, die zo goed willen zijn haar eerst te schaken en daarna mij haar te laten redden. Nee, als je niks beters weet!”

„Nu, ik vind het idee niet zo gek,” zei Arie gekrenkt. „Ik heb overigens niet over schaken gesproken. 't Zou bijvoorbeeld ook een inbreker kunnen zijn. Man, ik zie het al voor me. Zij zit alleen thuis te lezen, een deurtje kraakt, ze kijkt angstig op en daar verschijnt een gemaskerde kerel, die haar

Het huis van de majoor was een onneembare vesting voor de verliefde Jimmy. Alleen een huzarenstukje kon uitkomst brengen...

bedreigt. Op dat moment kom jij binnen, overmeestert het onzure sujet en zij valt je om de hals. Net een film! En haar vader zal niet alleen inzien dat je een vent bent met wie ze rekening moeten houden, maar hij zal je naderhand ook nog bedanken omdat je zijn spaarduizen hebt gered.” Jimmy haalde de schouders op. „Onzin!” zei hij knorrig. „Hoe kom je aan een inbreker, die zo gek is zich gewillig te laten overmeesteren?”

„Ik!” zei Arie plechtig. „Wat ik? Wat bedoel je? Je wilt toch niet zeggen dat jij...?” hijgde Jimmy verbaasd.

Arie knikte nadrukkelijk. „Tuurlijk,” zei hij. „Ik zal voor inbreker spelen. Man, ik zal me zo toetaken dat men bij mijn verschijnen alleen al zal sidderen en beven. Haha! Arie Hortelsloot de schrik van...!”

Hij hield abrupt op. Jimmy was van zijn barkruk gesprongen en keek Arie met glinsterende ogen aan. „Wil je dat werkelijk doen? Kerel, dat is prachtig. Ik wist wel, dat ik op jou kon rekenen.”

„Ho, ho, ouwe jongen,” zei Arie bezwerend, „ik stel één voorwaarde, namelijk dat papa Berghout die avond van onze eh... kraak niet thuis is,” zei Arie.

„Je hebt toch wel een glassnijder bij je?” vroeg Jimmy bezorgd.

„Maak je maar niet ongerust, ik heb aan alles gedacht,” was het zelfverzekerde antwoord.

„Vooruit dan,” fluisterde Jimmy kwasi opgewekt. In werkelijkheid klopte het hart hem in de keel en voelde hij zich allesbehalve op zijn gemak, maar hij zakte nog liever door de grond dan dat te laten merken aan zijn vriend, die ondanks zijn zelfverzekerde houding ook niet bepaald in een hoerastemming was.

ARIE worstelde zich door de struiken en klom met de bevalligheid van een jong nijlpaard over de afrastering van de tuin. Met een plof kwam hij aan de andere kant neer, enkele late crocusjes onder zijn gewicht verpletterend. Hij zwaaide naar Jimmy ten teken dat alles in orde was en verdween in de richting van de villa.

Jimmy keek op zijn horloge. Als alles goed ging, zou hij over een kwartier Arie volgen. Deze zou, als de achterdeur gesloten was, een van de keukensramen indrukken en op zoek gaan naar Annie. Tegen die tijd zou Jimmy op zijn beurt naar binnen klimmen en net op tijd komen om haar uit handen van de „schurk” te bevrijden.

Ondanks de frisse nachtwind transpireerde Jimmy hevig. Nog vijf minuten, dan moest hij Arie achterna. „Denk er aan, dat je je gedraagt als iemand die een inbreker naar binnen heeft zien sluipen en die vast besloten is deze onverlaat te overrompelen!” praatte hij zichzelf voor. In gedachten zag hij weer, hoe Eddy Konstantijn, de hevig bewonderde filmheld, in de film „Lijken bij bosjes”, het bandietenhoofdkwartier besloot. En onwillekeurig rechtte Jimmy de schouders.

Nu was het moment daar! Lenig wipte hij over de afrastering en sloop naar de achterkant van het huis.

Arie had geluk gehad, de keukendeur was open. Snel keek Jimmy nog even rond — niemand te zien — en glipte naar binnen. Het was aardedonker in de keuken, op de tast zocht hij de gangdeur. Gelukkig brandde er bij de telefoon een spaarlampje, dat de antieke wapens waarmee de gangmuren behangen waren, geheimzinnig verlichtte.

Op zijn tenen sloop hij verder. Van Arie was geen spoor te bekennen, die zou wel boven zijn in de kamer van Annie. Jimmy maakte net aanstalten de trap te beklimmen, toen hij zag dat de deur van de zitkamer open stond. Door een onbedwingbare nieuwsgierigheid overvallen, gluurde hij naar binnen. Het was of zijn hart bleef stilstaan. Vóór het dressoir zat een donkere figuur bij het licht van een zaklamp aan het slot te morrelen!

Ondanks het spaarzame licht zag Jimmy onmiddellijk dat het niet Arie was die daar op zijn knieën zat. Zijn gedachten werkten koortsachtig. Wat te doen? Arie om hulp roepen? Voordat Arie er was, zou de inbreker hem allang hebben overrompeld.

„Dus je bent niet boos op me?” vroeg Jimmy. — Welnee, mallerd,” antwoordde ze, „hoe zou ik boos kunnen zijn op zo'n dappere beschermer...?”

Een wapen had hij niet, dat was immers niet nodig geweest voor inbreker Arie, maar deze vent zag er niet uit als een amateur!

Gejaagd keek hij rond en liet zijn blik over de flauw verlichte gangmuren dwalen. Wapens genoeg, schoot het door zijn hoofd. Voorzichtig haakte hij een ouderwets ruiterspistol van de muur en greep het stevig bij de loop. Al kon je met zo'n apparaat niet meer schieten, je kon er in ieder geval nog wel een klap mee geven, dacht hij.

HIJ drukte zich tegen de muur en gluurde voorzichtig naar binnen. De inbreker had de deur van het dressoir geopend en scharrelde wat in het interieur. Jimmy zag hoe de schurk voorzichtig een donker voorwerp te voorschijn haalde. Hij hield de adem in; in zijn hand voelde hij het geruststellende gewicht van het tot knots gedegradeerd pistool. Als dat heer naar buiten kwam, wachtte hem een aardige verrassing!

Als Arie nu maar....

Arie!! Bij de gedachte aan Arie brak Jimmy het koude zweet uit. Dat was waar ook — die stond nu natuurlijk Annie te bedreigen, ondertussen vurig

hopend dat zijn vriend zou komen om haar te „bevrijden”.

Het nemen van een beslissing werd Jimmy bespaard. Op de verdieping boven hem klonk opeens een geweldig gebrul en het gebons van een vallend lichaam. Op hetzelfde moment vloog de zitkamerdeur open en stormde de inbreker naar buiten. In een flits zag Jimmy, dat de man nog groter was dan hij had gedacht; snel sloeg hij toe. Met een doffe klap belandde de houten kolf van het pistool op het hoofd van de onbekende.

Daar had de booswicht niet van terug! Hij wankelde, slaakte een droeve zucht en viel achterwaarts de zojuist verlaten kamer weer in.

OP dat ogenblik klonk op de trap een wild gestommel. Jimmy zag de verfromfaaide gestalte van Arie over de leuning springen, met veel geraas als de weerlicht door de gang schieten en onder het slaken van benauwde kreten door de nog steeds geopende keukendeur in het donker verdwijnen. Nog voor Jimmy tijd had ook maar iets te doen of te denken, knipte het licht aan. Daar, boven aan de trap, stond.... Annie! Verbijsterd, knipogend tegen

het felle licht, vond Jimmy nog tijd te bedenken, dat ze er in haar pyjama uitzag als een engel.... zij het dan ook als een engel der wrake, want in haar lieve handjes droeg ze een enorm dubbelloops jachtgeweer, dat er buitengewoon gevaarlijk uitzag.

„Jimmy?” klonk het verbaasd, „wat doe jij hier?” Jimmy bevochtigde zijn droge lippen: „Ik eh.... toen ik zo net langs kwam, zag ik iemand naar binnen sluipen. Ik ging hem na om hem op heterdaad te betrappen.”

Annie lachte parelend. „Erg lief van je, Jimmy, maar ik kan heus wel op mezelf passen. Vader heeft me niet voor niets judo-lessen laten nemen. Zag je hem lopen?”

Jimmy knikte. „Ja, er stook me zo net iemand voorbij,” zei hij. „Maar er is er nog een!”

Annie kwam een paar treden omlaag. „Nog een?” vroeg ze verwonderd. „Waar dan Jimmy?”

„In de zitkamer,” zei Jimmy. „Hij morrelde aan jullie dressoir. Toen jij die andere vent onder handen nam, kwam hij naar buiten rennen en toen sloeg ik hem neer,” besloot hij niet zonder trots.

Zie pag. 10

Engeland staat op

De pogo, zoals de springstaaf in Engeland heet, kan ook bij het winkelen goede diensten bewijzen. Met behulp van 'n touw gaat alles al springend op rolletjes.

Engeland is bezig een grote springbak te worden waarin jong en oud rondhuppelt. En dat allemaal omdat meneer Jenkins de hoepel voorrang heeft gegeven.

De pogo is ook zeer nuttig op het platteland. Al springend kan men mooie gaatjes in de grond prikken, waarin aardappelen kunnen worden gepoot.

De zeer ervaren springers kunnen dergelijke kunstjes uithalen en het mooie is dat iedereen na een half uur oefenen tot de superspringers gaat behoren.

De rondspringende koloniaal zorgt er natuurlijk wel voor dat zijn bediende in de buurt is, die hem al springend tegen de felle zon kan beschermen.

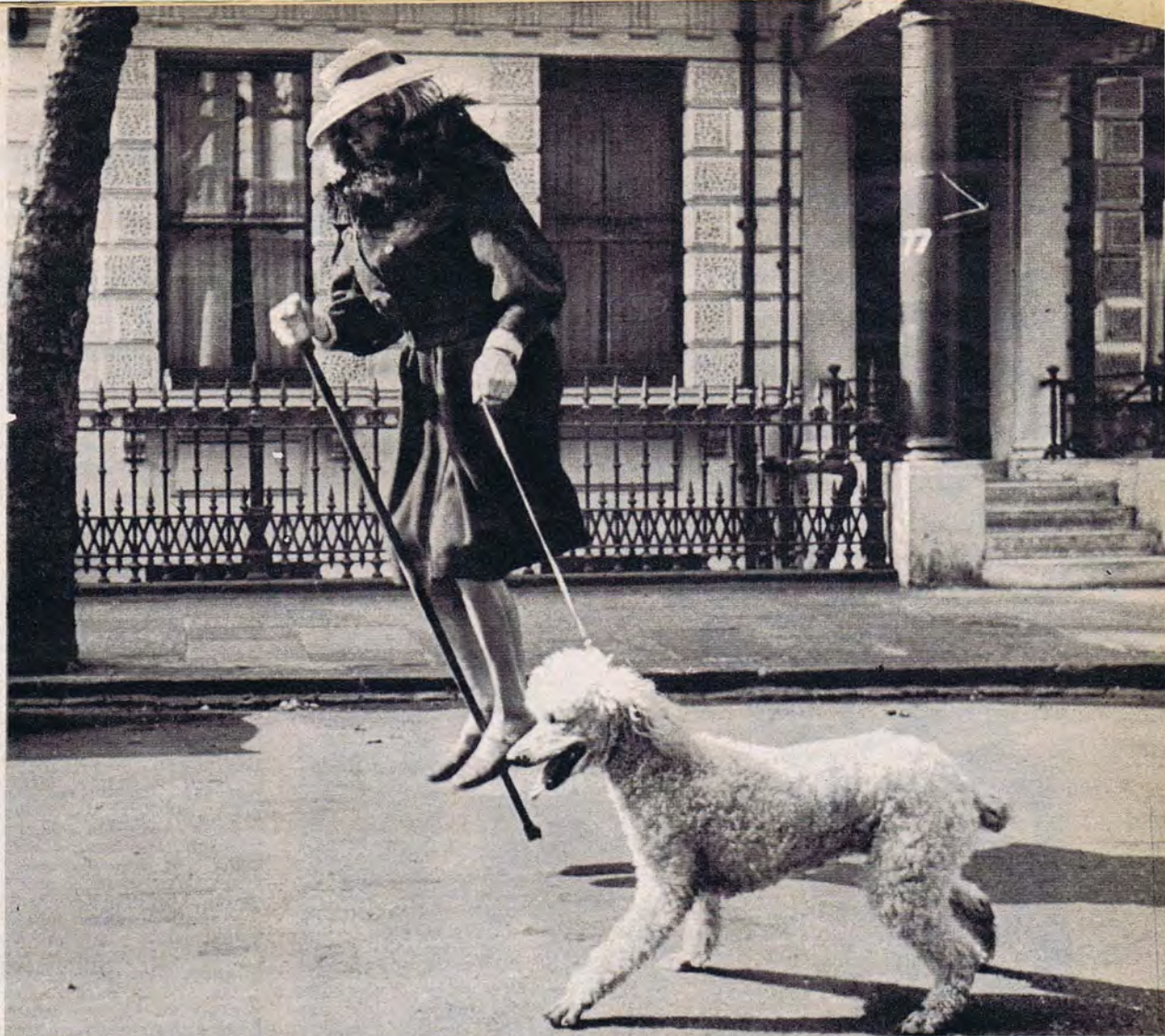
Boven: Voor de zakenman die vroeger in een stampvolle bus moest stappen, is de springstaaf het ideale vervoermiddel: goedkoop en zeer gezond.

• springen

TOEN de hoelahoep zijn zegetocht over de wereld begon, was er één man die dat bijzonder onaangenaam vond. Elke keer als hij in de Londense straten kinderen met de hoepel bezig zag, versomberde zijn gezicht en overdacht hij dat zijn kans geheel was verdwenen. De heer Jenkins had wel reden voor deze somberheid, want toen de eerste hoepels in Engeland verschenen, had hij uit Amerika een grote hoeveelheid springstaven gekocht, staven waarmee de Amerikanen op straat de vreemdste sprongen maakten en waarover men niet uitgesproken raakte. Dit springen was in Amerika een rage geworden en de man die op 't idee kwam onder een staaf een veer te bevestigen en op de staaf rustpunten voor menselijke voeten, werd schatrijk. Na veel moeite slaagde Jenkins erin het springmateriaal naar Engeland te halen, en vergunning voor de verkoop te verkrijgen, doch op het moment dat hij de staaf ter overwinning wilde voeren, kwamen de hoepels. Het gras was voor Jenkins' voeten weggemaaid. Maanden gingen voorbij. De hoelahoep raakte uitgewoed. De jumpology kwam en verdween en op een gegeven moment was er niets meer. Dat was het ogenblik dat Jenkins met zijn springstaaf de straat op ging en voor de ogen van verbaasde Londenars reusachtige sprongen maakte. „Hier, probeer jij het ook maar eens,” zei hij tegen een klein jochie en even later sprong het knaapje vrolijk rond. Er verscheen een plaatje van de springende jongen in de krant. Jenkins ging adverteren en deelde staven op scholen uit. Steeds groter werd het leger van de springvaardigen. En nu, juni 1960, staat heel Engeland op springen. De fabrieken kunnen de bestellingen niet verwerken en de voorraden van de warenhuizen zijn steeds te klein, want iedereen wil zo'n staaf hebben. Deftige kantoormensen huppelen in het koffieuurtje langs de ramen van hun kantoor, huismoeders springen hun tuintje in en ook in Amerika krijgt men weer spring-belangstelling. Het zal waarschijnlijk niet lang duren, dat ook in ons land de springstaaf op straat komt en de kans bestaat dus, dat U een van de komende weken een huppelende REVUE-bezorger naar uw brievenbus ziet gaan.

Onder: Ook al is dit plaatje niet serieus te nemen, het feit blijft bestaan dat met behulp van de springstaaf een snelheid ontwikkeld kan worden die door geen enkele voetganger geëvenaard kan worden.

Boven: „Even met de hond springen”, is een gewoon gezegde geworden in Engeland. U zult het ook binnenkort gebruiken, als U een hond bezit.

Onder: Voor het begin van de modeshow „1900-1960” poseerden enkele mannequins. Typerend was dat ze de springstaaf ook op de foto wilden hebben.

ook voor repen
v.a. 20 ct.

Bijna was Jimmy een held

Vervolg van pagina 7

Eindeloos lekker... dit is DROSTE

Repen te kust en te keur. Repen in top-kwaliteit, daarom Droste ook voor repen! Keus genoeg: dessert, melk, sinaasappel-melk, bitter-zoet, koffiemelk, doubletten, hazelnoot dessert, hazelnoot melk. Voor 20 ct of 25 ct. Hele dikke Droste repen voor 40 ct of 50 ct.

DROSTE Doubletten - dubbel zo goed

Houdt u van bitter en houdt u van melk? Dan bent u goed uit met Droste Doubletten: half melk - half dessert. Trakteer en geniet mee!

altijd welkom altijd welkom altijd welkom

Droste flikken in ronde dozen en kokers. Dat zijn de echte, favoriet ook bij de jeugd, bij de „tieners” en de „twintigers”!

DROSTE

Annie kwam nu helemaal naar beneden. „Sloeg je hem néer? Echt? Oh Jimmy, wat enig,” zei ze, terwijl haar ogen schitterden. „Dit is een echt avontuur! Waar ligt hij nu?”

„Hier,” zei Jimmy, een weinig van zijn stuk gebracht door de wijze waarop deze moderne geëmancipeerde dochter van Eva reageerde, en hij wees naar de nog net uit de deur stekende schoenen. Annie greep haar dubbelloops stevig vast. „Heb je hem gebonden?” vroeg ze fluisterend.

„Nee, daar had ik geen tijd voor,” zei Jimmy, nu eveneens fluisterend. „Laten we dat dan gelijk doen vóór hij bij komt,” stelde Annie voor.

„Goed,” knikte Jimmy. „Houd jij het geweer klaar, dan ga ik naar binnen.” Hij stapte over de roerloze gestalte heen de kamer in. Tastend zocht hij naar een lichtschakelaar, totdat een kreet van Annie hem deed verstijven. „Vader!!” riep het meisje. Een vreselijk vermoeden overviel Jimmy. Hij draaide het licht aan en keerde zich voorzichtig om. Annie zat op haar knieën naast de deur hem zo heldhaftig neergeslagen inbreker, die niemand minder dan de heer Berghout, majoor der cavalerie b.d. bleek te zijn. Deze begon weer net tekenen van leven te geven en rees, geholpen door zijn dochter, kreunend overeind, ondertussen zijn hoofd voorzichtig betastend, waar een bult ter grootte van een flink kippeei de plaats aangaf waar hij door het pistool getroffen was.

„Hoe kon je nu zo dom zijn?” vroeg Annie, Jim verwijtend aankijkend. „Ik eh... dacht...” begon Jimmy, maar zweeg toen vlug, want bij het horen van zijn stem draaide de majoor zich om en keek Jimmy aan.

„Wel alle mensen!” zei hij, terwijl zijn gezicht een donkerrode kleur aannam, dat men het ergste voor zijn bloeddruk diende te vrezen. „Wat doet hij hier?” brulde hij.

„Dat is Jimmy, paps,” zei Annie haastig. „Hij zag jou voor een inbreker aan en toen...”

„Zo, zo!!!” loeide de majoor, terwijl zijn stem rees. „Zo, zo! Jij bent dus die driedubbel overgehaalde stomme rekrut, die mij die versiering op mijn kop bezorgde. Daar zul je voor op rapport komen jongeman. MIJ voor een inbreker aanzien! In mijn eigen huis, notabene.”

JIMMY voelde zijn knieën knikken. Zo'n situatie zie je in geen enkele film, dacht hij, of het zou een lachnum moeten zijn van het gooi-en-smijt type. En lachen was nu wel het laatste waar Jimmy voor voelde. Wat het gooi- en smijtwerk betrof... hij hoefde maar naar de majoor te kijken, om te weten waar en met wie zo dadelijk zou worden gegooid en gesmeten.

„Maar paps, het was een ongelukje,” probeerde Annie haar vertoornde vader te sussen. Haar woorden hadden de uitwerking van een handgranaat in een benzine-opslagplaats. „Een ongelukje!! Hou me vast of ik bega een ongeluk!” briepte de majoor en deed een stap in Jimmy's richting.

„Maar luister dan toch, paps!” riep Annie, die aan haar vaders arm trok. „Er was een inbreker hier. Heus! Jimmy zag hem naar binnen sluipen en sloop hem na.”

„Een echte inbreker?” vroeg de majoor, nu wat gekalmeerd. „Ik mag rupsbanden krijgen als ik er iets van begrijp. Waar is dat sujet dan?” Hij keek strijdlustig rond, vastbesloten zijn woede alsnog op iets of iemand te koelen.

„Ik heb hem weggejaagd,” zei Annie trots. „Hij bedreigde mij met een pistool, maar ik ontwapende hem met een judogreep en toen ik dit pakte,” — ze wees op de dubbelloop — „ging hij er vandoor. En hoe!”

De majoor keek haar aan en zijn gezicht weerspiegelde vader trots zowel als ongelof. „Hm,” gromde hij tenslotte. Dan, ineens: „Hoe vaak heb ik je niet gezegd van vuurwapens af te blijven? Je kunt er de grootste ongelukken mee krijgen!” Tersluiks wreef hij over de nu fraai gekleurde buil. „Overigens is dat geweer ongeladen,” voegde hij er nog aan toe en toen zich tot Jimmy wendend: „Maar ik begrijp nog steeds niet wat deze infanterist hier 's avonds komt zoeken. Als er hier inbrekers rondwalen, zal ik die zelf wel een kopje kleiner maken, begrepen.”

„Ja, maar ik dacht dat u niet thuis was,” zei Jimmy bedremmeld, „mijn oom zei, dat u altijd 's maandagsavonds met hem biljart.”

„Haaaa! Zit 't zo!” bulderde de ma-

joor. „Jij wacht dus tot ik van huis ben en komt dan mijn dochter het hof maken! Dat noem ik brutaal, meneer.” „Hé nee, paps, wat een onzin,” redde Annie de situatie, „ik ken Jimmy van op de dansles. We hadden helemaal geen afspraak.”

„En je denkt, dat ik dat geloof?” zei de majoor spottend, zijn knevels opstrijkend, „als je het mij vraagt, is dat verhaal van die inbreker ook maar een smoesje, wat!”

En weer deed hij dreigend een stap in Jimmy's richting. Deze week voorzichtigheidshalve een stap terug. Het leek hem wenselijker bij deze eerste kennismaking nog wat afstand te bewaren. „Jullie boffen niet, omdat vandaag de biljartclub vroeger sloot. Nu zie ik tenminste eens, wat er al zo achter mijn rug gebeurt,” vervolgde de majoor.

„Maar als u zo vroeg thuis was, waarom hebt u dan geen licht gemaakt?” vroeg Annie verwonderd. „Ik heb u helemaal niet horen binnen komen.” „Ik ben door de achterdeur gekomen en ik vond het niet nodig je wakker te maken,” bromde de majoor. „Bovendien moest ik nog iets uit het... enfin, ik moest nog wat hebben,” besloot hij.

„Maar als u het licht had aangedraaid, had ik gezien dat u het was,” bracht Jimmy schuchter naar voren. „En dan zou ik echt niet hebben geslagen. Maar u zat op uw knieën voor het dressoir en daarom dacht ik...”

„Wat jij dacht, interesseert mij geen steek,” brulde de majoor, opnieuw rood wordend. Maar zijn gebulder klonk niet zo erg overtuigend, terwijl ook het rood van zijn gezicht niet alleen te wijten was aan zijn woede. Het viel Annie op.

„Zeg paps, wat zocht u eigenlijk in het dressoir?” vroeg ze wantrouwend. „Ik eh... zocht iets,” zei de majoor, die het erg warm scheen te krijgen, vaag. Annie liep naar het dressoir, bukte zich en haalde even later een grote fles whisky onder het meubel uit.

„Zo, zo,” zei ze langzaam. „Zo, zo,” zei ze andermaal, „stiekem een borrel nemen, terwijl u weet dat de dokter het heeft verboden. 't Is fraai! In plaats van Jimmy uit te schelden, mocht u hem wel bedanken.”

„Welja,” briepte de majoor, „me eerst een bult laten slaan en dan nog bedanken ook!” Maar zijn stem klonk lang zo flink niet als zijn woorden.

„Ja zeker,” zei Annie, „als Jimmy u die klap niet had gegeven, dan was u morgen weer ziek geweest. Nu houdt u alleen maar een bult over en dat kan geen kwaad.”

De majoor mompelde iets onder zijn snor, keek Jimmy aan en overwoog een strategische terugtocht. „Hm!” zei hij ten laatste. „Het pleit wel voor zijn initiatief en moed, achter een inbreker aan te gaan. Tja, laten we er maar zand over strooien, vooruit!” Hij reikte Jimmy de hand, die deze versuft drukte. De situatie nam een dusdanig verloop, dat hij na alle voorafgaande emoties ternaauwernood meer wist waar hij aan toe was.

„Nou,” zei de majoor, „dan zal ik nu maar eens gaan kijken of ik iets kan vinden wat ik op deze versiering kan leggen; 't lijkt wel 'n geschutskoepel!” Met een hand op de buil en een spijtige blik naar de fles whisky, liep hij de kamer uit.

Annie en Jimmy bleven alleen achter. Jimmy kuchte verlegen. „Ik heb anders wel een figuur geslagen, hè?” Annie lachte: „Ik vind het toch wel moedig van je, hoor! Per slot van rekening had je de echte inbreker neergeslagen kunnen hebben.”

Jimmy's gezicht klaarde op. „Dus je bent niet boos op me?” vroeg hij. „Welnee, mallerd,” zei ze en schoof haar arm door die van Jimmy. „Hoe kan ik nu boos zijn op zo'n beschermer. Het was net iets uit een film.” En ze keek Jimmy hierbij zo schalks aan, dat deze een hoofd als een pioen kreeg.

„Ja,” zei hij tenslotte met een tevreden zucht, „net iets uit een film!”

ZO kreeg Jimmy's avontuur toch nog een happy-end. Maar in het vervolg liet hij het uithalen van sterke staaltjes toch uitsluitend over aan de helden uit de films waar hij, samen met Annie, naar toe ging.

Wilt U een ander mee laten genieten van dit blad? Stuur het dan na lezing portvrij op voor zieken aan:

ROODE
KRUIS Tijdschriftendienst - 's-Gravenhage

De Lezer

SPREEKT EEN WOORDJE MEE

Stierenvechters

P. Hoogeveen, Den Haag: Tot nog toe heb ik altijd aangenomen dat de pers in eerste instantie diende om het publiek voor te lichten. Het is daarom dat ik er mijn verwondering over moet uitspreken dat ik in Revue nummer 21 het artikel over de stierenvechters moest aantreffen. Dat is wel ontstellend naast de waarheid geschreven door iemand, die niets maar dan ook niets afweet van het stierenvechten en die maar meedaast met wat men er hier over het algemeen van denkt en zegt. Ik wil nog aannemen dat de schrijver/schrijfster toevallig eens een stieregevecht zag. Maar liep hij of zij na de eerste stier soms weg?

Om alle onzin uit het artikel en de onderschriften te weerleggen zou te veel tijd gaan kosten, maar zo'n enkel ding wil ik er toch wel van zeggen: Het grappigst in uw verhaal was wel de geschiedenis met de schaar waarmee Luis Miguels vrouw hem zijn coletta kwam afknippen. Joselito el Gallo die in 1925 te Talavera werd gedood, was een van de laatste stierenvechters die nog een coletta droeg!!! Sinds minstens dertig jaar zijn alle coletta's vals en ik zou weleens willen weten hoe men die dan kan afknippen. Uit het nachttafellaatje misschien??

Op pagina vier halverwege zegt de auteur dat de aangevoerde argumenten voor het stierenvechten „klinkklare nonsens zijn” en dat nadat hij/zij niets anders dan klinkklare nonsens heeft uitgekraamd!

Ik had het hierbij willen laten, maar het is te gek. Uw „deskundige” vertelt ook nog dat de picadores hun lans tien-tallen centimeters in de stier steken. Nonsens, waarde schrijver. Drie hele centimeters kan hij er OP Z'N BEST inkrijgen. En dan, drie jaar tevoren heeft hetzelfde stiertje bij het proefgevecht op de fokkerij al meer van die prikken gekregen en toch gaat het dier er telkens weer op af.

Wie heeft trouwens ooit gezegd dat stierenvechten 'n sport of 'n strijd is? Waar dacht U dat die stieren terecht kwamen? Gewoon op uw bord. Vijf tot zeven jaar hebben ze in het wild geleefd, gevochten met collega's, er enige van gedood of verminkt en een kwartier lang vechten ze nu voor hun leven in plaats van gewoon afgemaakt te worden.

Ik stop ermee, het in uw blad opgenomen artikel is zo'n baarlijke onzin dat dit geen „voorlichting” mag heten.

Wij hebben de brief van de heer Hoogeveen moeten inkorten omdat wij ook andere lezers op deze bladzijde aan het woord willen laten.

A. M. Heemskerk, Bithoven: Hulde en nog eens hulde voor uw stuk over de stieregevechten in Spanje. Er is moed voor nodig om op te komen voor dieren, dat weet ik uit ondervinding. Het is karakterloos van de Nederlanders dat zij in Spanje naar stieregevechten gaan kijken, vooral als zij zich laten meeslepen en het mooi vinden. Het is juist, zoals U zegt, dat de stier geen schijn van kans heeft. Dat is het laffe. De stier is, hoe dan ook, ten dode opgeschreven.

Ik voor mij zou geen stap in Spanje willen zetten, want ik zou elke Spanjaard aankijken op deze verslaaftheid aan dit wrede spel. Mijn schoonzoon en dochter zijn eens zes weken in Spanje geweest. Natuurlijk was mijn dochter niet te bewegen om naar een stieregevecht te gaan kijken, maar omdat mijn schoonzoon journalist is, wilde hij het toch eens gezien hebben. Hij is daarbij van huis uit niet eens zo'n grote dierenvriend. Maar wat hij in de arena zag, vond hij toch te bar en hij wist er geen woorden voor te vinden. Hij kon het alleen verklaren uit het feit dat de Spanjaarden nog zoveel van de Moren hebben. Wist U dat voor kinderen speciaal kleine stiertjes worden afgemaakt en gekweld en dat veel moeders met hun kroost daar naar komen kijken? Mijn schoonzoon heeft dat zelf gezien.

Ik hoop dat ongekend veel mensen uw artikel zullen lezen.

L. van Sipriaan-Valliere de Bisson, Den Haag: Ik ben een dame van 65 jaar en heb in driekwart van Europa gewoond en geleefd en ik heb o.a. ook wel eens een stieregevecht gezien. Voor

een tweede keer heb ik er geen behoefte aan, maar wat U schrijft is wel overdreven. Treffend dat U achter het artikel over de stieregevechten een stukje plaatst over de wielrenner Meifret. En nu maar direct mijn vraag: wat vindt U van een Tour de France waarbij verdovende middelen gebruikt worden; waarbij de renners hun hart riskeren? Wat vindt U van voetbal waarbij de spelers elkaar, natuurlijk niet opzettelijk (hm, hm) het ziekenhuis intrappen of scheidsrechters mishandelen? Wat vindt U van kranten en radio die de sport tot misselijk worden toe verheerlijken? Trouwens, betaald voetbal is een baan, geen sport. Wat vindt U van paarderen met al die ongelukken? Wat vindt U van atoombomben, moorden, diefstallen, wat vindt U van ouders die hun kinderen in de steek laten, wat vindt U van Chroetsjev?? In het ene land kun je je ergeren of schamen voor dit en in het andere voor dat. Zolang wij ons zelf niet verbeteren en de ene mens de andere leed doet, moet U maar niet schrijven over stieregevechten die U zelf niet gezien hebt. Persoonlijk vind ik het erger dat Dominguin, die het echt niet om het geld hoeft te doen, tot tweemaal toe zijn vrouw heeft bedrogen door toch weer in de arena te verschijnen. U vergat in het artikel te vermelden dat het vlees van de dode stieren aan de armen wordt verdeeld. Nog iets: U vist zeker niet (die arme vissen met zo'n haakje in hun bek) en eet U nooit kip (arme kip), wild (arm reetje) en vlees (arme koe)? Zolang er nog duizenden mensen op de wereld zijn die honger lijden, terwijl dat eigenlijk niet nodig is, kan ik mij niet opwinden over een stieregevecht. Ik zou een boek kunnen schrijven over veel en veel erger dingen die ik van mijn leven heb gezien en meegemaakt. En in een rustig ogenblik van overdenken en terugzien op het leven kan men slechts ootmoedig het hoofd buigen en bidden tot God om medelijden, genade en wijsheid.

Elitekorps

In Revue 22 hebben wij een ingezonden stuk geplaatst van de heer Sossnich waarin o.a. het volgende stond:

„In nummer 15 schrijft U bij een artikel over „Het verbond der monsters”, dat het insigne met de Napoleonskop een SS-insigne is, doch dit is niet juist. Verder kon een miselijke, ondermaatse slappeling, zoals U beschrijft nooit worden goedgekeurd voor 'n elitekorps als de SS”.

Natuurlijk ontvingen wij vele brieven op dit schrijven van de heer Sossnich en hieronder laten wij daaruit een bloemlezing volgen.

C. Schoeren, Reuver: Uit de opmerking van de heer Sossnich maak ik op dat hij wellicht ook nog bewondering heeft voor deze schurkachtige elite-moordenaars. Voor het bewaken, uitmoorden van honderdduizenden gevangenen was volgens mij niet zo veel moed nodig.

Ook niet voor het neerschieten van weerloze krijgsgevangenen. Laten ze, dan als soldaat op het slagveld iets gepresteerd hebben, dat wist al hun wandaden in de concentratiekampen en elders niet uit.

R. Clewits, Amsterdam: Iedere Nederlander heeft in de bezettingstijd ervaren dat deze mensonterende groep tot de ergste gruwelen in staat was en waarvoor de benaming misselijk en ondermaatse slappeling veel te slap is uitgedrukt. Het is mij onbegrijpelijk dat U een dergelijk voor velen storend artikel plaatst, waarin deze lieden notabene „elite” worden genoemd.

Mw. H. Nijhuis-Machotte, Enschede: Sossnich beweert dat je absoluut geen misselijke ondermaatse slappeling

moest zijn, wilde je kans hebben om in de gehate SS opgenomen te worden. Volgens mij waren al de SS-ers ondermaatse slappelingen, gezien het feit dat ze hem na de oorlog als een dief knepen omdat ze wisten hoe laf ze waren geweest tegenover mensen zonder pistool en tegenover weerloze kinderen, en dat sommigen hun pakje in de boom hingen en net deden of hun neus bloedde.

Kerels noem ik alleen diegenen die voor hun ideaal streefden en daar geen moorden aan vastknoopten en die na de capitulatie eerlijk tevoorschijn kwamen. Maar dat soort kon je op een hand tellen en er waren zeker geen SS-ers bij. Meneer Sossnich moest maar eens de goede dingen die de SS-ers volgens hem hebben gedaan, doorsturen, dan kan ik misschien een vingerhoed respect voor ze krijgen.

M. le Roux, Heerlen: Met groeiende verbazing en ergernis heb ik kennis genomen van de brief van een zekere Sossnich uit Amsterdam. Dat genoemde heer meent een lans te moeten breken voor een „elite korps” als de

In onze serie voorplaten van televisieomroepsters ziet U deze week Verti Dixon, die door middel van REVUE thans ook een bezoek komt brengen in vele huiskamers waar geen televisietoestel aanwezig is.

BIJ DE VOORPLAAT

SS, moet hijzelf weten, maar naar mijn mening is het bedenkelijk dat een dergelijk schrijven door U in uw blad gepubliceerd wordt, ook al is het in de rubriek „De lezer spreekt een woordje mee”. Aan slappe figuren heeft het bij de SS ook niet ontbroken, want zij waren zelfs niet in staat de meest primitieve instincten in zichzelf te onderdrukken.

Verder vraagt de heer Sossnich of U de lezers op het elitekorps attent wilt maken, waarop ik meen te moeten antwoorden dat voor verreweg de meeste lezers geen behoefte bestaat dat dit door genoemde heer of door uw redactie geschiedt.

Willem de Zwijger

R. D. Simons, Amsterdam: In het nummer van 30 april schreef uw redactie bij het artikel „Tuinfeest voor onze Vorstin”, naar aanleiding van de opmerking van een toerist: Jullie Nederlanders zijn een zwijgzaam volk, het volgende: „Wij vinden dit een fraaie kenschets voor een volk dat Willem de Zwijger tot zijn grootste staatslieden uit het verleden rekent.”

Mag ik naar aanleiding daarvan, voor het volgende uw aandacht vragen: De historicus Fruin heeft in zijn verzamelde werken deel 8 het volgende geschreven: „Een mens went aan alles. Hoe zou het anders mogelijk zijn dat wij zonder bevreemding, zonder ergernis, die twee namen, Prins Willem en De Zwijger aaneengekoppeld zien, als waren zij niet in tegenspraak met elkander? Geen bijnaam die de grote, edele Oranje minder past dan die van De Zwijger. Een ieder die de Prins gekend heeft, roemt zijn kalme opgeruimdheid, zijn gulheid, zijn gemeenzaamheid. Om die deugden wordt hij nog na zijn dood aan Leicester en Maurits ten voorbeeld gesteld. En die man noemt men De Zwijger.”

In de bekende biografie van Ruth Putnam lezen wij: De zelfbeheersing betoond bij dat gesprek in het bos van Vincennes heeft de Prins de naam De Zwijger geschonken, een naam die hem dus niet om een doorlopende karaktertrek, maar om een enkele daad is verleend.”

Het bedoelde gesprek was dat waarbij Hendrik II van Frankrijk begon te spreken over het voorstel dat Alva hem namens Philips II had gedaan, om alle verdachten op godsdienstig gebied in hun staten uit te roeien. Hendrik meende dat Willem van Oranje daarvan op de hoogte was, hetgeen echter niet het geval was. Willem deed net alsof hij alles wist en zweeg, waardoor hij Hendrik rustig voort liet babbelen en de plannen van Philips liet ontvullen.

Redactie: Heeft U ons ook iets te schrijven? Prachtig. Stuur uw brief naar De Geïllustreerde Pers, Stadhouderskade 85, Amsterdam en wij zullen zien of wij hem in deze rubriek kunnen opnemen. Gebeurt dat, dan ontvangt U van ons een postwissel van een rijksdaalder. Zullen we dus maar zeggen, tot schrijfs?

Foto's Von Schuschnigg

Bij het artikel „De man die Hitler razend maakte”, in Revue 25 hebben wij vergeten te vermelden dat enkele foto's aan ons werden afgestaan door het Rijksbureau voor oorlogsdocumentatie. Dit verzuim maken wij hierbij dus goed. REDACTIE.

AMOR

EN DE DRIE PRINSESSEN

HET was in de lente van 1957. Van de Zweden, vooral van hen die het voorrecht hadden te staan ingeschreven als inwoner van de hoofdstad Stockholm, maakte zich een feestelijke stemming meester. Voor zoiets moet er bij de doorgaans nogal nuchtere Zweden heel wat gebeuren, maar ditmaal was er wel degelijk reden voor.

Met grote koppen hadden de kranten het nieuws verkondigd, dat de Nederlandse Koningin Juliana op bezoek zou komen, en onze vorstin is nu eenmaal in het roemruchte land der oude vikingen bijzonder populair. Die populariteit is bepaald geen gevolg van herhaalde bezoeken over en weer — de vreugde over het hoge bezoek toonde juist aan dat men blij was

de koningin van het lage land aan de Noordzee eindelijk eens te zien te krijgen. Maar Zweden en Nederland hebben ieder een geschiedenis, die een heel stuk gelijk met de ander oploopt en daarmee menig raakpunt heeft. Een geschiedenis, die in onze dagen twee landen te zien geeft waar welvaart, vrede en verdraagzaamheid heersen. Twee landen, die ongeveer tegelijkertijd het koningschap als een onvervreemdbaar deel van hun regeringsvorm kozen; de Bernadottes bestegen de Zweedse troon toen Napoleon op het hoogtepunt van zijn macht stond, de Oranjes de Nederlandse niet veel later, na de val van diezelfde veroveraar. Nogmaals: er bestaan in Europa, heel wat regerende vorsten met wie de Zweedse koninklijke familie beslist nauwere relaties onderhoudt dan met Koningin Juliana. Daarom was de blijdschap die onder de Zweden leefde, juist zo veelbetekenend. Daarginds in het hoge noorden herinnerde men zich eens te meer, wat voor een belangrijke bijdrage een verstandig en vooruitstrevend koningschap kan hebben voor de opbouw van een goede, evenwichtige samenleving. Maar dat koningschap moet dan oud genoeg zijn om een kalmerende uitwerking te hebben op de roerige troebelen van de tegenwoordige politiek, en tegelijkertijd jong genoeg om zich voortdurend te vernieuwen, méé te

REVUE presenteert U de meest recente foto's van het Zweedse koningshuis en vertelt over de amoreuze moeilijkheden van de drie Zweedse prinsessen op wie Amor zijn pijlen steeds verkeerd richt

doen aan het democratische proces dat vooral sinds de tweede wereldoorlog als een verfrissende wind door de meeste Europese vorstenhoven gaat...

Tot hier en niet verder

De meeste, maar zonder twijfel vooral die van Nederland en Zweden. In Stockholm kunnen de vier prinsessen zelf een beroep kiezen, net zoals ieder ander. Margaretha, de oudste, voelde zich aangetrokken tot de verpleging en het sociale werk, en geen enkele traditie legde haar een duimbreed in de weg toen ze dat in de praktijk wilde verwezenlijken.

Birgitta wilde niets liever dan gymnastieklerares worden en dééd dat ook. „Het is hier een democratie,” verklaarde hun neef Bertil eens, de zoon van de in 1947 in Palestina vermoorde UNO-bemiddelaar, graaf Folke Bernadotte. Maar veelbetekenend, zonder de moeite te nemen de spot in zijn woorden te verbergen, voegde hij er aan toe: „Een democratie van tot hier en niet verder...”

Ja, de Zweden herinneren zich dat bezoek van de geliefde Koningin Juliana nog heel goed.

Links: Margaretha, Birgitta en Désirée voor een haardscherm, dat eigenhandig werd geborduurd door hun overgrootvader Gustav V. („mister G”).

De in 1946 geboren Carl Gustav (hierboven tussen Margaretha, Christina, Birgitta en Désirée) zal eens in plaats van zijn in 1947 omgekomen vader regeren.

Onder: Ook Prinses Sybilla heeft zorgen. Haar oude, Duitse principes verzetten zich tegen de opvattingen die haar dochters aan het hof hebben geïntroduceerd.

Ze herinneren zich ook, dat Prinses Margaretha ervoor uit Engeland werd teruggeroepen, waar ze als volontair in een ziekenhuis werkte om haar schoolse kennis van de taal der Britten wat te verbeteren. Maar hoofdschuddend voegen ze aan dat verhaal toe: „Daarvoor moest Margaretha niet terugkomen. Het was in feite alleen maar om een einde te maken aan haar vriendschap met Robin Douglas-Home!”

De geschiedenis van de arme muzikant, die verliefd werd op een mooie prinses en de stoute schoenen aantrok om op het paleis om haar hand te gaan vragen, is niet alleen in romantische sprookjesboeken te vinden. Hij staat ook in de soms nuchtere, soms opgewonden taal van moderne journalisten, te lezen in de kranten die zich tussen 1957 en 1960 afvroegen hoe zó iets nog mogelijk was in onze tijd. Dat wil zeggen: niet het aanzoek zelf, maar dat het werd afgewezen!

Hertog van de baan

De romance van Margaretha en Robin Douglas-Home begon letterlijk en figuurlijk in de mist, de beruchte Londense mist die heel lang alles met een ondoorzichtige sluier kan bedekken, om dan ineens op te trekken om iedere lach, iedere traan op het gezicht van wie dan ook onbarmhartig ten toon te stellen. De hertog van Kent, het enfant terrible van de Engelse koninklijke familie, die voornamelijk bekend werd doordat hij even vaardig bleek in het rock-and-rollen als in het besturen van supersnelle sportwagens, vierde zijn verjaardag. Margaretha, de hardwerken-verpleegstersprinses, kende hem. Misschien was er wel iets waar van de geruchten, dat men in Stockholm een verbintenis tussen deze twee jonge mensen bepaald niet ongaarne had ge-

zien. Maar zelfs de gevoelens van jonge prinsessen en hertogen kan men niet dwingen. Ze hadden elkaar eenmaal ontmoet, en dat was voldoende om te weten dat ze volkomen tegenstrijdige karakters hadden. Er werd zelfs gefluisterd dat Margaretha expres in Londen op kamers was gaan wonen en niet haar intrek had genomen op Buckingham Palace om niet tegen haar zin te moeten omgaan met mensen, die haar persoonlijk eigenlijk minder goed lagen. Maar toen de hertog jarig was, moest Margaretha er heen, al was het alleen maar om haar vriendin Alexandra van Kent niet teleur te stellen...

Op dat feestje ontmoette ze voor het eerst Robin Douglas-Home, een jongeman uit een oud Schots geslacht van befaamde edelen, aan wie menig moeder uit de eerste kringen van het Britse wereldrijk weleens had gedacht als ze zich de aanstaande echtgenoot van haar huwbare dochter trachtte voor te stellen. Robin was in Eton op school geweest en was uit de militaire dienst afgezwaaid als kapitein bij de Seafords Highlanders. Toegegeven: zijn maatschappelijke status was niet om als prinses over naar huis te schrijven. Hij verdiende zijn brood als tekstschrijver op een reclamebureau en speelde 's avonds, louter uit liefhebberij, piano in de cocktail-lounge van het gerenommeerde Londense Berkeley Hotel. Maar daarnaast was hij familie van Winston Churchill en een neef van graaf Home, de leider van de conservatieve fractie in het Britse Hogerhuis, en dat zal dan ook wel de reden zijn geweest waarom hij op het partijtje van de hertog van Kent was genodigd. Daar speelde hij een van zijn eigen, eenvoudige composities, „Er zit lente in de lucht...” Toen zijn handen weer stil op de toetsen lagen, zag hij de ogen van

Zichtbare koelkast- verbetering exclusief bij

AEG

Dikke wanden waren noodzakelijk om de koelkast te isoleren. Gevolg: verloren opbergruimte.

Nu AEG. Wanden van styropor - nieuwe ontdekking. Nemen nagenoeg geen ruimte in. Gevolg: zichtbaar meer ruimte. Ander gevolg: stroombesparing door beter isolatievermogen van styropor.

En dan: een perfect compressor-systeem en spaarcirculator voor een ideale koele luchtcirculatie. Zelfs op de warmste dagen snellere koeling (en meer ijsblokjes). Nu geen betere keus: 'n AEG koelkast! Bewijsbaar meer ruimte, effectieve koeling, moderne vormgeving en niet te vergeten magnetische drukdeursluiting. 'n Exclusieve koelkast: AEG. Hij staat bij de gerenommeerde vakman.

Dikke wanden, dus verloren ruimte.

Nu bij AEG: styropor wanden - tastbaar meer ruimte. Belangrijke winst!

AEG koelkasten
van f 585,-
tot f 1395,-

**AEG WERELDVERMAARD
SINDS MENSENHEUGENIS**

AEG

AMSTERDAM

Wasmachines - stofzuigers - strijkijzers - kacheltjes - haardrogers - mixers - zaklantaarns - klokken - fornuizen - kookplaten - espressokokers - infragrills - boilers - broodroosters - koffiemolens - warmwatertoestellen - verwarmingskussens - scheerapparaten.

➔ Margaretha op zich gericht, en vanaf dat ogenblik wisten ze allebei wat niet lang daarna aan het Zweedse hof een grote opschudding teweeg zou brengen. We weten allemaal, hoe het afgelopen is — de prinses en de pianist hebben elkaar niet gekregen. Na de officiële afwijzing van Robin Douglas-Home volgde nog meer dan een jaar vol kunstgrepen, beschuldigingen en herroepen verklaringen, waarin beide families zowel water in de wijn trachten te gieten als hun houding te verdedigen. „Ik heb het huwelijk zeker niet verboden, maar de jongelui slechts de raad gegeven nog eens goed na te denken...” Dat zei de Zweedse koning.

Diplomatieke nieraanval

„De voorvaderen van Robin zijn opgehangen of gesneuveld, maar nooit als voetveeg gebruikt!” Zo luchtte de vader van Home zijn hart, nadat zijn zoon, ten einde zijn maatschappelijke positie te verbeteren, directeur van een wetenschappelijke uitgeverij was geworden, en desondanks het verzet aan het Zweedse hof alleen maar sterker voelde worden. Het einde was alleen maar triest — Robin Douglas-Home, het wachten moe, berichtte het paleis in Stockholm dat hij zijn aanzoek introk. Margaretha kreeg een zenuwinzinking, diplomatiek voorge-

wens: haar dochters zo uit te huwelijken dat ze nooit, zoals haar eigen familie overkomen was, financiële moeilijkheden zouden kennen. In haar kinderen wilde ze haar eigen ongeluk vergeten....

Eigenlijk is er dus niets geheimzinnigs aan de hand. De Zweedse prinsessen zijn, dank zij haar opvoeding, zelfstandig denkende meisjes, maar juist omdat ze precies zijn zoals iedere andere jonge vrouw, zullen ze de raad van haar moeder niet licht in de wind slaan. Het is een publiek geheim, dat Prinses Sybille in verband met Margaretha aanvankelijk aan Prins Harald van Noorwegen heeft gedacht. Maar Harald en Margaretha bleven slechts goede vrienden. Misschien zou Margaretha daarna met Robin Douglas-Home zijn getrouwd, als de houding van haar moeder haar niet aan het twijfelen had gebracht. Die twijfel kwam voort uit haarzelf. Of, zoals velen aan het hof beweren, uit Hans-Ulrich von der Esch, de zoon van een aanzienlijk hofbeampte, die ze al kende voor ze naar Londen ging en wiens herverschijsning wellicht de weg opende naar een nieuw ongestoord geluk....

„Bij onze prinsessen gaan de beste dingen in drieën,” glimlachte een Zweedse krant onlangs. Dat sloeg dan tevens op de tweede prinses, de thans drieëntwintigjarige

Birgitta, die een tijdlang in één adem werd genoemd met de jonge Belgische koning Boudewijn. Neen, zei Birgitta. Ze beleefde een romance met de nationale jeugdheld van Zweden, de toen vijftientwintjarige Sven „Tumba” Johansson, een blonde reus van het voetbalveld en de ijshockeypiste, die ze tijdens haar opleiding aan het staatsgymnastiek-instituut te Stockholm had leren kennen. Neen, besliste Prinses Sybille, toen Birgitta vroeg of ze „Tumba” voor een week-einde mocht meebrengen naar het Oostzee-eiland

Met glans haalde Désirée haar examens als kleuterleidster. Ze kan uitstekend met de kleintjes overweg en wordt door de jongens als een speelkameraad beschouwd.

steld als een nieraanval. Ze had wel verpleegster mogen worden, maar niet in vrijheid kunnen beslissen met wie ze zou trouwen. Of, zoals Prins Bertil het uitdrukte: ze was het slachtoffer geworden van de tot-hier-en-niet-verder-democratie.

Maar was dat nu wel allemaal waar? Kan een modern koningshuis als het Zweedse hof zo conservatief zijn dat het zijn eigen kinderen liever ongelukkig dan vrij ziet worden? Margaretha is wel de oudste dochter, maar geen kroonprinses. Als haar grootvader komt te sterven, zal diens kleinzoon, de broer van Margaretha, de troon bestijgen. Haar representatieve taken bestaan voornamelijk uit het aanwezig zijn tijdens de opening van het parlement en het inluiden van het nieuwe studiejaar aan de universiteit van Upsala. Als ze „beneden haar stand” getrouwd was en afstand had gedaan van haar aldus wel zeer vaag blikkende „rechten”, zou ze daarmee alleen maar het voorbeeld hebben gevolgd van vijf andere familieleden, waaronder twee ooms, die zich terugtrokken uit het hofleven omdat de vrouw van hun keuze officieel „niet in aanmerking” kwam. Er speelt dus kennelijk nog een andere factor mee. Die factor is Prinses Sybille, de moeder van de prinsessen. „Ik lijk wel een kloek, die vleugels tekort komt om haar kuikens bij elkaar te houden,” klaagde ze eens in een vertrouwelijk ogenblikje. Dat klonk gemoeidelijk, maar het wierp een heel nieuw licht op de zaak!

Angst voor armoe

Prinses Sybille van Saksen Coburg-Gotha komt uit een oude Duitse familie, die haar bezittingen door het grillige lot grotendeels verloren zag gaan. Aan haar is de troon voorbij gegaan. Tot 1947, het jaar waarin haar echtgenoot Gustav-Adolf op Kastrup om het leven kwam in het vliegtuig waarmee KLM-gezagvoerder Geysendorffer te pletter sloeg, was ze de vrouw van een kroonprins geweest. Nu werd ze de moeder van de kroonprins. Daarnaast had ze nog maar één

vakantie doorbracht. Thans noemt half Zweden hardnekkig de naam van de zakenman Folke Hallin in verband met die van de prinses. Maar voor de sterk-democratisch voelende pers van Stockholm heeft de affaire-Johansson nog altijd niet afgedaan. „De hooggespannen verwachtingen van Prinses Sybille veroordelen haar dochters tot de vrijgezellenstaat!” oordeelde een van deze bladen onomwonden. Kamerheer Carl-Rheinhold von Essen gaf deze verklaring: „Prinses Birgitta is een normaal gezond meisje. Zou ze niet eens, net als haar vriendinnen, op een sportheld verliefd mogen worden, maar na een tijdje tot ander inzicht komen?” En misschien is dat nog wel de redelijkste opvatting — redelijker althans dan te veronderstellen, dat een tot een onafhankelijke jonge vrouw opgevoede sportlerares zich de keuze van haar levenspartner van boven af zou laten opleggen!

Geruchten

Hoe het zij: voorlopig schijnt de derde prinses, Désirée, nog het dichtst bij haar bestemming te zijn. „Désirée is verliefd op Prins Konstantijn van Griekenland!” hoorde men in het begin van dit jaar nog overal verkondigen. Het hof maakte een eind aan alle geruchten door langs de neus weg te verklaren dat Konstantijn twee jaar jonger is dan Désirée. Dat was afdoende. Niet, dat zo'n twee jaartjes normaal een beletsel zouden zijn, maar als er officieel op wordt gewezen, wordt het dat wel! „Neen!” Dat schijnen zowel moeder als dochter ook gezegd te hebben, toen dezelfde volksmond de Bulgaarse ex-koning Simeon maar vast naar voren schoof. Maar, niet zo lang geleden knikten zij elkaar met een gelukkige glimlach vol verstandhouding toe, toen Greger Lewenhaupt, telg uit een van de oudste adellijke families van het land en huisvriend van de Bernadottes, wat onwennig plotseling op de thee kwam. Of zal ook dat tenslotte weer een loze veronderstelling blijken, zoals zoveel wat sinds jaar en dag over de Zweedse prinsessen is gezegd en geschreven?

WAAROM, MARGARETHA?

De oudste prinses, Margaretha, heeft haar beroep zorgvuldig gekozen. Als verpleegster kan zij, zelfs in het democratische Zweden zelf, gemakkelijk in haar onderhoud voorzien en zich haar eigen opvattingen veroorloven. Bovendien is zij geen troonopvolgster en hoeft zich zelf dus niet lastig te vallen met daarmee samenhangende verplichtingen. Daarom is het vele Zweden nog steeds niet duidelijk, wat haar destijds bewoog met Robin Douglas-Home te breken. „Een democratie van tot hier en niet verder,” mompelden degenen die bepaalde conservatieve invloeden aan 't hof de schuld van de mislukte romance gaven. Anderen beweerden daarentegen dat er geen sprake was van een botsing tussen de opvattingen van Prinses Sybille en haar dochter, maar juist van een normale gezinsverhouding die Margaretha naar het ervaren oordeel van haar moeder deed luisteren. In ieder geval, het hart van de prinses is door het gebeurde niet gebroken. Telkens weer duiken geruchten op over een nieuwe romance, en heel Zweden hoopt dat Margaretha ditmaal meer geluk zal zijn beschoren dan in het verleden...

EEN WIL EN EEN WEG

De Zweedse prinsessen staan stuk voor stuk bekend als zeer sportieve meisjes, maar ze geven zelf graag toe dat geen van haar als het er op aan komt toch tegen Birgitta op kan. Geen wonder, want Birgitta heeft een diploma als lerares in lichamelijke opvoeding in haar zak zitten dat er zijn mag. Cadeau gekregen heeft zij het intussen bepaald niet. De glimlach, waarmee men dikwijls aanneemt dat men prinsessen nu eenmaal niet voor examens kan laten zakken, verdween snel toen uittekte hoe Birgitta's medeleerlingen haar meteen na haar intrede aan de sport-academie van Stockholm lieten voelen dat ze daar precies zoals ieder ander behandeld zou worden. Ze lieten haar bij voorkeur kegels en ballen van de hoogste zolder halen, waarvan iedereen wist dat ze in de kelder werden bewaard, draaiden haar douche gloeiend heet of ijskoud als ze zich na de les wilde opfrissen en schilderden 's nachts de naam van het instituut op haar benen. Maar Birgitta lachte er om, want ze wist dat die ongemakken nu eenmaal bij de gebruikelijke ontgroening hoorden. Ze was niet alleen even democratisch als haar landgenoten, maar ook even energiek, en ze had er haar wil op gezet haar einddiploma als een der besten te behalen. Waarom ze met datzelfde willetje haar zin niet doorzette toen haar moeder tussenbeide kwam in haar romance met de sportheld „Tumba”, vinden haar vriendinnen maar een vreemde zaak. Was het dan toch maar een voorbijgaande verliefdheid, zoals het hof beweerde?

EEN „ECHTE” PRINSES

De Zweden zijn er het roerend over eens: de charmante Désirée is een echte prinses. Waarom ze dat juist van haar zeggen, terwijl niemand het toch in zijn hoofd zou halen te beweren dat haar zusters géén echte prinsessen zouden zijn, is een probleem waarover niemand zich het hoofd breekt. Aanvankelijk spraken haar klasgenoten op het instituut, waar Désirée een opleiding tot kleuteronderwijzeres volgde, haar dan ook netjes aan met „koninklijke hoogheid”, tot ze daar zelf vastbesloten een eind aan maakte. Maar gewoon „Désirée” zeggen werd het nooit. „Sessan” noemen haar vriendinnen haar nog altijd, wat kameraadschappelijk genoeg klinkt maar in werkelijkheid niets anders is dan de afkorting van het Zweedse woord voor „prinses”. Misschien heeft Désirée daar zelf wel een beetje schuld aan. Toen de Zweedse prinsesjes nog klein waren, vroeg een bezoeker aan het hof eens wat ze later wilden worden. Margaretha en Birgitta wisten het dadelijk: verpleegster en gymnastieklerares. Maar de kleine Désirée draalde nogal met haar antwoord, en pas toen de bezoeker bleef aandringen, zei ze, verwonderd over zoveel onbegrip: „Ik hoef toch niets te worden! Ik ben immers al een prinses!” Later begreep ze dat ze er daarmee nog niet was. In tegenstelling met Engeland vallen er in Zweden voor de niet voor troonopvolging in aanmerking komende leden van het koninklijk huis niet veel tentoonstellingen te openen, schepen te water te laten en officiële gebeurtenissen met hun aanwezigheid luister bij te zetten. Alleen maar prinses-zijn is in Stockholm nogal vervelend, dat ontdekte Désirée al gauw. Het kon haar bij haar landgenoten alleen maar geliefder maken....

De jeugdige opera-zangeres Marianne Gaston heeft haar eerste grote teleurstelling in de liefde gekregen en bovendien een schandaal in de operawereld veroorzaakt. Even vóór zij namelijk in Wenen de „Tosca” zou zingen, ontdekt zij dat Thomas Renn, de man die haar een huwelijksaanzoek heeft gedaan, haar bedriegt met haar zuster Brigitte. Marianne is zó geschokt, dat zij niet kan optreden en naar Parijs vliegt, naar de sympathieke muzikrecensent Jean Savoir. Hij is de enige die haar carrière misschien nog kan redden. De dag daarop gaat zij op bezoek bij haar broer Raymond, die zij lange tijd niet heeft gezien. Raymond is echter ontvlucht uit de inrichting waarin hij was opgenomen.

DANK ZIJ ZIJN LIEFDE

16

AN de terugrit naar Parijs scheen geen eind te komen. Marianne wilde zo snel mogelijk naar haar hotel om Jean Savoir op te bellen. Belastte zij haar vriend echter niet te veel met haar zorgen? Maar zij had niemand anders, tot wie zij zich in haar nood kon wenden. Toen zij zich door de portier van hotel „Crillon” haar sleutel liet overhandigen, gaf hij haar een boodschap door: Monsieur Savoir heeft gevraagd of u hem onmiddellijk op de redactie van zijn krant wilde opbellen. Met bonzend hart liet zij zich met de redactie verbinden. „Kom je van dr. Fougère?” vroeg Jean, zodra hij aan de lijn was. „Ja.” „Dan weet je het dus al?” „Hoe weet jij.....” „Je broer heeft een uur geleden op de redactie van de France-Soir — ik weet niet waarom hij juist die krant uitkoos — de gezamenlijke Parijse pers bijeengetrommeld.” „En...?” Haar hart klopte haar in de keel. „Hij gedraagt zich volkomen normaal,” zei Jean, „en dat is voorlopig het belangrijkste.” Zij haalde verlicht adem. „Zeker,” zei ze, „maar...” „Ja, het nieuwe schandaal — dat hebben we nu. Raymond heeft de pers de hele geschiedenis van die zwendel uit de doeken gedaan. Hij heeft verteld hoe je zuster voor de televisie-uitzending uit Salzburg jouw stem heeft geleend. Hoe is hij dat in vredesnaam te weten gekomen?” „Ik zou het niet weten. In ieder geval niet van mij.” „Het doet er trouwens op dit ogenblik ook niet toe. In ieder geval maakte hij, zoals mijn collega's mij daarnet vertelden, een volkomen normale indruk. Hij verklaarde dat hij het als zijn plicht beschouwde, de waarheid aan het licht te brengen. Hij zei dat jij tegen je wil in dit bedrog betrokken bent geraakt. Hij wist alles, zelfs dat jij onder Brigitte's naam grammofoonplaten hebt gemaakt.” Jean zweeg een ogenblik. „Ik ben ervan overtuigd dat Raymond van goede wil was. Hij wou bewijzen dat

Brigitte een prul is en hield een vlammend pleidooi voor jou. Maar het verandert natuurlijk niets aan het schandaal. Juist nu, na je afzeggen in Wenen — het tijdstip kon niet ongunstiger zijn.”

Marianne ging zitten. „Ik weet het...” zei ze. „Wat vind je dat ik moet doen, Jean?”

HET antwoord van Jean hoorde zij niet meer. De deur was opengegaan en Raymond Gaston stond in de kamer.

Marianne legde de telefoon neer en staarde haar broer aan. „Raymond — wat doe jij hier?” Raymond kwam op haar toe, boog zich over haar heen en kuste haar op het voorhoofd. „Je hoeft niet te schrikken,” zei hij. „Ik ga weer naar de inrichting terug. Ik heb wraak genomen op Brigitte en” — hij lachte — „op onze moeder. Nu ben ik tevreden.” Hij ging zitten. Marianne keek hem aan. Hij was veranderd sinds zij hem de laatste keer in de rijksinrichting had bezocht. Zijn gezicht was nog smal, de wangen waren ingevallen, maar in zijn ogen was niet meer de rusteloos dwalende blik die

Uit de schaduw van haar zoveel knappere zuster kwam zij naar voren en zong zich naar de top van roem en geluk....

haar altijd zo had beangstigd. Zij vermande zich. „Ik weet alles, Raymond,” zei ze. „Waarom heb je dat gedaan?”

„Ik ken jou,” antwoordde hij. „Je hebt een goed hart, maar je bent zwak. Die beide vrouwen hadden je in hun macht. Je had mijn steun nodig. Ik moest een eind maken aan dat onwaardige bedrog.”

„Hoe wist je dat dan?”

Hij lachte. „Van mama zelf. Ze is bij mij geweest. Omdat jij nu mijn verpleging betaalt, heeft ze mij opgezocht. Zij heeft me alles verteld.”

„Maar waarom.....?”

„Waarschijnlijk om jou in mijn ogen te kleineren. Waarschijnlijk om mij te bewijzen dat het geld dat jij stuurt eigenlijk nog steeds haar geld is.”

Raymond kon de gevolgen van zijn optreden niet overzien, dacht Marianne. Het had geen zin hem verwijten te maken. Zij probeerde te lachen. „Ik was in de kliniek,” zei ze. „Ze zoeken met man en macht naar je. Je moet nu

meteen teruggaan.” — „Natuurlijk. Ik weet dat ze me daar helpen. Ik ben geweldig vooruitgegaan, Marianne. Dr. Fougère heeft je dat zeker wel verteld, hè?” Hij nam haar scherp op. „Ja,” zei ze. „Hij is vol goede hoop.” „Ik ga nu maar.” Hij stond op. „Alleen één ding moet je mij beloven. Laat je niet weer strikken. Ze willen je van je stem beroven..... Eerst hadden ze het op mij gemunt. Nu hebben ze het op jou begrepen.” Marianne voelde dat de emotie hem de baas dreigde te worden. „Kom,” zei ze, terwijl ze opstond. „Ik breng je zelf naar Fontainebleau. Dan kunnen we onderweg nog wat praten.” Zij nam hem liefdevol bij de hand.

DE volgende dag had Parijs zijn sensatie. De kranten brachten met enorme koppen de verklaring die de patiënt uit de psychiatrische inrichting van Fontainebleau had afgelegd. De muziekdeskundigen lieten onmiddellijk de grammofoonplaten van Brigitte afdraaien. Zij verklaarden dat de bewering van Raymond Gaston een grote mate van waarschijnlijkheid bezat: de muziekwereld was blijkbaar op een brutale wijze om de tuin geleid. Niet Brigitte, maar Marianne Gaston zong de aria's op de zo succesvolle platen.

Tezelfdertijd gaven Madame Gaston en Brigitte in Wenen een gepeperde verklaring af. „Mijn arme zoon is geestelijk gestoord,” zei Madame Gaston. „Hechten de mensen meer geloof aan zijn verzinsels dan aan de woorden van mij en mijn dochter?”

In Marianne's hotelkamer in Parijs stond de telefoon niet meer stil. Zij besloot de waarheid te zeggen. Ja, haar broer had gelijk. Zij had voor haar zuster gezongen. Tijdens de „Tosca”-uitvoering voor de televisie, uit Salzburg, had men inderdaad haar stem gehoord. Waarom, vroegen de verslaggevers. Het antwoord was moeilijk. Zou ze zeggen dat ze zich te lelijk achtte om zelf in het openbaar op te treden?

PRIMA

Zij verschool zich achter een uitvlucht. Haar zuster was ziek geweest, zei ze — daarom was zij, zich niet bewust van de consequenties, voor haar ingesprongen. De verslaggevers schenen aan haar woorden geen geloof te hechten. Wat zou er verder gebeuren? Het bedrog kon nu niet worden voortgezet. En aan een opera-engagement met de in opspraak gebrachte prima donna viel niet te denken.

Er ging een volle dag voorbij. Marianne bereidde zich juist voor op een slapeloze nacht, toen de telefoon rinkelde. Het was Jean.

„Luister eens, Marianne,” zei hij. „Het schijnt dat het geluk ons toch niet helemaal in de steek wil laten.” Er klonk een grote warmte in het woordje „ons”. „Robert Sehte, de directeur van de „Metropolitan” is in Parijs. Ik heb hem overgehaald je te ontvangen. Kom onmiddellijk naar de „Ritz”. Ik zal in de hal op je wachten.” Nog vóór zij iets kon zeggen, had hij de verbinding verbroken.

Terwijl zij zich bijna werktuiglijk aankleedde, viel haar blik steeds weer in de wandspiegel. Wat kon ze verwachten van een bezoek aan de machtige directeur van de „Met”? De Opera van New York, meer dan welk operahuis ter wereld bedacht op zijn reputatie, zou haar nog niet engageren, al zong ze met de stem van een engel. Nergens hechtte men meer waarde aan uiterlijk schoon dan juist in Amerika. Haar blikken in de spiegel leerden haar dat er niets meer over was van alle valse schoonheid die zij zich de laatste maanden met kunst en vliegwerk eigen had gemaakt. Zij kon haar ogen opensperren, ze kon lachen, ze kon de aandacht van haar gezicht op haar figuur richten — het gaf allemaal niets.

IN de hal van de „Ritz” was het druk. De rijke buitenlanders, die Parijs in het voorjaar bezochten, kwamen binnen of gingen nog uit. Vrouwen in gedecolleteerde Parijse modecreaties, gedistingeerde mannen in uitgaans-

De aangrijpende levensgeschiedenis van een gekwelde jon

kleding..... Er waren de laatste dagen echter zoveel foto's van Marianne in de kranten verschenen, dat zij terstond aller blikken tot zich trok. Zij voelde dat de mensen achter haar rug met elkaar smoesden. Ze zag enkelen meewarig het hoofd schudden. Het medelijden voor de vrouw die haar stem had verkocht, deed Marianne meer pijn dan openlijke spot zou hebben gedaan.

Jean Savoir stond uit een fauteuil op en kwam met de brede, hartelijke glimlach op haar af. De mensen in de hal van het hotel volgden de begroeting tussen de afgedankte prima donna en de knappe criticus met onverholen nieuwsgierigheid. Vormelijker dan nodig was, kuste Jean de zangeres de hand. „Niet bang zijn, Marianne,” fluisterde hij haar toe. „Sehte heeft een vleugel in zijn suite staan. Hij zal je vragen hem iets voor te zingen. Denk aan niets anders dan aan je stem.”

De directeur van de „Metropolitan”, die hen met uitgestoken hand tegemoet kwam, was een lange, magere man met fijn gesneden gelaatstreken. Hij was Wener van geboorte en had in zijn uiterlijk veel weg van de oude Oostenrijkse aristocraat. Marianne had meteen vertrouwen in hem.

„Mag ik u een glas champagne aanbieden?” vroeg hij, nadat hij Marianne en Jean had uitgenodigd plaats te nemen.

Eigenhandig ontkurkte hij de fles, die in een wijnkoeler gereed stond, en schonk de glazen vol.

mr. Sehte, dat er voor een kunstenaar slechts één manier bestaat om zich te rehabiliteren. Door succes! Het publiek is even snel verontwaardigd. En dan spreek ik nog niet eens over ons, critici...”

MARIANNE zat onrustig tussen de beide heren in. Zij voelde het pijnlijke van de situatie. Jean probeerde haar „aan te praten”. Het was niet gemakkelijk om voor een lelijke prima donna, die bovendien nog berucht was om haar schandalen, een engagement los te krijgen.

„Aangenomen dat u gelijk hebt,” zei Sehte op rustige toon, „wie verzekert mij dan dat mademoiselle Gaston ook in New York niet op het laatste moment laat afweten? Er zijn nu eenmaal zangeressen die herhaaldelijk afzeggen, omdat ze niet gedisponeerd zijn. Het zijn dikwijls niet de slechtsten, maar zij zijn nu eenmaal onbetrouwbaar.”

Marianne voelde dat ze moest ingrijpen. „Ik kan u de omstandigheden, die in Wenen tot mijn indispositie hebben geleid, niet uitleggen, mr. Sehte,” zei ze. „Het waren persoonlijke redenen. Ik geloof niet dat zij zich in New York zullen herhalen.” Zij wierp een blik naar Jean, die haar bemoedigend toeknikte. „Maar één ding is zeker: als ik zou voelen dat ik niet het beste zou kunnen geven van wat ik bezit — dan zou ik overal in de wereld afzeggen. Ook in „Metropolitan”. Men zegt dat ik een sopraan ben die drie octaven beheerst. Ik

hoef u niet te zeggen dat dat mij soms bijna het gevoel geeft dat ik een trapezewerkster ben. Een trapezewerkster die aanvoelt dat zij gaat vallen, klimt ook niet in de trapeze.”

Jean keek haar verrast aan, zelfs met enige ontsteltenis. Hoe zou Sehte hierop reageren? Sehte zei niets. Hij stond op en liep naar de vleugel. „Kunt u mademoiselle Gaston begeleiden?” vroeg hij aan Jean.

Met een tevreden lachje stond de criticus op. „Mijn begeleiding zal wel wat te wensen overlaten,” zei hij, „maar ik zal mijn uiterste best doen.”

„De aria uit „Norma”?” vroeg Sehte.

Marianne knikte. Zij stelde zich bij de vleugel op. De herinnering aan de middag bij de dirigent Walter von Weheim kwam in haar boven. Zou het haar voor de tweede maal gelukken een groot muzikkenner van mening te doen veranderen? Wanneer zij nu alle hindernissen overwon en een engagement voor de „Metropolitan” verkreeg, was alles goed. Als zij nu faalde — dan bleef haar niets anders over dan voorgoed de strijd te staken.

Haar blik viel op Jean. Op hetzelfde moment gebeurde het dat Marianne Gaston, het lelijke eendje van de familie Gaston uit Perpignan, de mislukte prima donna, de vrouw die slechts een stem was, plotseling begreep dat zelf lief te hebben niet voldoende was. Een liefde moest wederkerig zijn. In de ogen van Thomas Renn had zij alleen het antwoord op haar eigen liefde gevonden. In Jeans ogen las zij nu de grote vraag: Houd je van mij? Zij knikte hem toe dat hij kon beginnen, maar haar glimlach scheen een bevestigend antwoord op zijn vraag te zijn. En zij zong de grote aria uit „Norma”.

Toen zij tenslotte zweeg, verhief Sehte zich uit zijn fauteuil.

Zie pag. 22

DONNA

Hij leidde de conversatie met het gemak van een man van de wereld, waarbij hij zorgvuldig de pijnlijke gebeurtenissen rond Marianne's persoon, of de reden van haar bezoek vermeerde. Weliswaar kwam het gesprek al spoedig op muzikaal terrein, maar zodra de persoon van Marianne ter sprake dreigde te komen, wist Sehte de conversatie weer in andere banen te leiden. Reeds meende Marianne dat het onderhoud met de vermaarde directeur van de „Met” — zoals men de „Metropolitan Opera” in vakkringen vertrouwelijk noemt — weliswaar heel prettig, maar volkomen zinloos zou verlopen, toen Jean een sigaret opstak en zei: „Mr. Sehte — ik heb u gesproken over de vurige wens van mademoiselle Gaston om eens in de „Met” op te treden. Wilt u haar niet eens horen?”

„Natuurlijk,” antwoordde Sehte. „Ik hoor altijd graag een groot zangeres.” Twee rimpels stonden als scherp getekende accolades in zijn glatte voorhoofd. „Maar hoop...” Hij wendde zich tot Marianne. „Ik kan u niet de minste hoop geven, mademoiselle Gaston. Het feit dat u in Wenen verstek hebt laten gaan, daarna de onthulling van... wel, laten we zeggen, van deze minder fraaie affaire... Enfin, u begrijpt het wel. De reputatie van de „Metropolitan” staat niet toe... Eerst moeten uw affaires in de vergetelheid raken.”

„En hoe stelt u zich dat voor?” onderbrak Jean hem. „Mèt de affaires zou ook Marianne in de vergetelheid raken. U weet zelf wel,

rouw, door HANS WOLFGANG

HAAL OP:

prachtige

visplaatjes

Prachtig van kleur zijn de nieuwe plaatjes van Full Speed: 192 afbeeldingen van vissen en visattributen voor...

.....het nieuwe album „Vissen en Visverhalen” door de bekende Willem van Veenendaal. Rook - mét lekkere Full Speed! - al die schitterende visplaatjes zonder moeite bij elkaar!

STEEK OP:

full speed
de LEKKERE virginia

90 ct

ETEN

SMAKEN VERSCHILLEN

Zo is het ook met vruchtendranken. De een houdt van zoet, de ander van wat minder zoet. De een wil veel prik, de ander weinig. Het is natuurlijk onmogelijk het iedereen naar de zin te maken, maar als u houdt van een uitgesproken zachte vruchtendrank, dan zal het ook voor u voortaan zijn:

Groli... altijd!

Groli, de zachte vruchtendrank

Zingen

Herman Willemse en Mary Kok trokken onlangs als voorbereiding op het wereldkampioenschap in Atlantic City en de Kanaalrace door de Noordzee.

aangespoeld. De afstand Calais-Dover is hemelsbreed 32 kilometer. De Engelsman had er 80,45 kilometer van gemaakt. Dat die burgemeester van Dover zich zo schromelijk vergiste, kwam alleen maar omdat Matthew Webb de eerste mens was, die erin was geslaagd om Het Kanaal zwemmend over te steken. Het was 24 augustus 1875. Na Webb, die in 1883 bij een poging om de Niagara Falls

Zeventien uur liggen ze soms onafgebroken te vechten tegen huizenhoge golven en hardnekkige, onberekenbare stroomversnellingen. Maar Mary Kok en Herman Willemse laten zich daardoor niet afschrikken. Deze Hilversumse Robben gaan op dergelijke momenten, waarop bijna iedereen naar comfort zou verlangen, zingen. Echter niet zo zeer om van hun vreugde te getuigen maar om de tijd te doden en de geest te verzetten.

Links: Belangstelling voor de training van Herman en Mary: v.l.n.r. mevr. Stender, lid van de Reddingsmij., mevrouw Kok en trainer Frans Kuyper van ons waterpoloteam.

Rechts: Even pauze op de Noordzee. Mary en Herman zijn naar een ondiep gedeelte gezwommen om er wat thee en druivensuiker te gaan nuttigen.

toch ook wel begrijpelijke voorspelling tot een door de kou, honger en vermoeidheid verkreukelde Matthew Webb, een 27-jarige Engelse marine-officier met een door het bijtende zeewater volkomen verlepte snor. Webb

DE burgemeester van Dover zei: „En ik ben ervan overtuigd dat deze prestatie nooit zal worden overtroffen. Zelfs niet zal worden geëvenaard.” Hij richtte deze nogal voorbarige, maar op dat moment

was zojuist na een heldhaftig duel met verraderlijke stromingen en een zeer onregelmatige golfslag, 21 uur en drie kwartier nadat hij in Calais te water was gegaan, meer als wrakhout dan als een fiere zee-officier in Dover

te bedwingen, verdronk, slaagden er nog tientallen in de Kanaal-problemen te overwinnen. Op 6 augustus 1926 de eerste vrouw: de Amerikaanse Gertrude Ederle, die met haar 14 uur 30 minuten de overtocht bovendien in een veel

Onder: De zon is reeds achter de kim verdwenen. Het wordt schemerig op zee, maar Herman en Mary volbrengen ongestoord hun tocht en voelen nu weer vaste bodem onder hun voeten.

Geheel rechts: Aankomst op het strand na een lange, maar voor onze beide Kanaalbedwingers geen afmattende tocht. En zoals gebruikelijk begroeten hen een groot aantal bewonderaars.

De Robben op Avontuur

scherpere tijd maakte dan de vijf mannen, die haar waren voorgedaan. Zij werd ook veel beter genavigeerd. Gertrude Ederle zwom „slechts“ 56 kilometer. In 1951 haalden zelfs van de twintig zwimmers die op 16 augustus bij Kaap Gris Nez te water gingen, zestien deelnemers de Engelse kust, onder wie ook de Nederlander Jan van Hemsbergen. Het was een prestatie die toen weinig indruk in ons land maakte, want Van Hemsbergen

finishte als dertiende en de zee had bij een Kanaal-race nog nooit zoveel medewerking verleend.

En dat deed de zee het vorig jaar bepaald niet. Het Kanaal was in de nacht van 27 augustus 1959 een aaneenschakeling van hooggekuifde schuimkoppen en angstaanjagend diepe golfdalen.

In het fascinerende licht van 500 magnesiumfakkels, lichtkogels, blitzlichten van de fotografen en de jupitelampen van de televisie, verzamelden zich 38 waaghalzen, die dit onheilspellende Kanaal, dat als een roerige inktvlek voor hen lag, durfden te gaan trotseren. De branding voor de kust van Kaap Gris Nez was een brullende barrière, waaruit onophoudelijk metershoge rollers losbraken, die de kust beukten en de organisatoren in twijfel

brachten of het doorgaan van de race wel verantwoord was. De start werd een half uur uitgesteld, maar de race ging door. Negentien schippers slaagden er niet in hun volgboot over deze branding heen te tillen. En een speciaal door organisator Billy Butlin gecharterd toestel bracht daarom negentien reeds van kruin tot voetzool met vet tegen de kou geïsoleerde zwimmers naar Dover terug. De kans op de eerste prijs £ 2000 (f 21400) en de huur van hun volgboot (f 500,—), hadden zij verspeeld. De ontberingen waaraan de negentien, wier schipper wél door de branding was gekomen, werden blootgesteld, bleven hun echter bespaard. Ad Vriens, de Bergen op Zoomse Kanaal-deskundige, coach en trainer van Herman Willemse, kreeg zijn boot ook over de voortdurend instortende maar zich ook weer steeds krachtig oprichtende watermuur. Om half twee begon de 26-jarige Utrechtse onderwijzer aan de tocht, waarvan hij na 12 uur en 49 minuten zei: „Het was afschuwelijk, het was ontzettend.“ Een tocht die hem ook in één sprong tussen de allergrootsten van de lange afstand-zwemmerij bracht. Herman Willemse was namelijk met zijn zeer regelmatige slag — 30 slagen per minuut — de tweede zwemmer die na de vermaarde Argentijnse marathon-zwemmer Alfredo Camarero de Engelse kust bereikte. Men had Willemse in de dagen, voorafgaande aan de start, kansloos geacht. Hij was nog te jong, hij had nog nooit eerder aan een afmattende zee-race deelgenomen en hij zwom bovendien te snel, meende men. Bij heel mooi weer wellicht een vijfde of zesde plaats, waren de tips die de boekmakers de wedders verschaften. Maar zij kenden het karakter van de dertienvoudige Nederlandse kampioen niet. Voor een dergelijke wedstrijd moet men over een kolossaal doorzettingsvermogen en een grote geestelijke stabiliteit beschikken om de deprimerende eindeloosheid van een onafzichtelijke zee, een verlamende vermoeidheid of de kwelling van een hevige zeeziekte te kunnen overwinnen. Meestal ontwikkelen

Mary Kok: bezitster van tien wereldrecords heeft na vijf uur zwemmen een goede eetlust.

Herman Willemse: dertienvoudig kampioen van Nederland, variërend van 100 tot 1500 m.

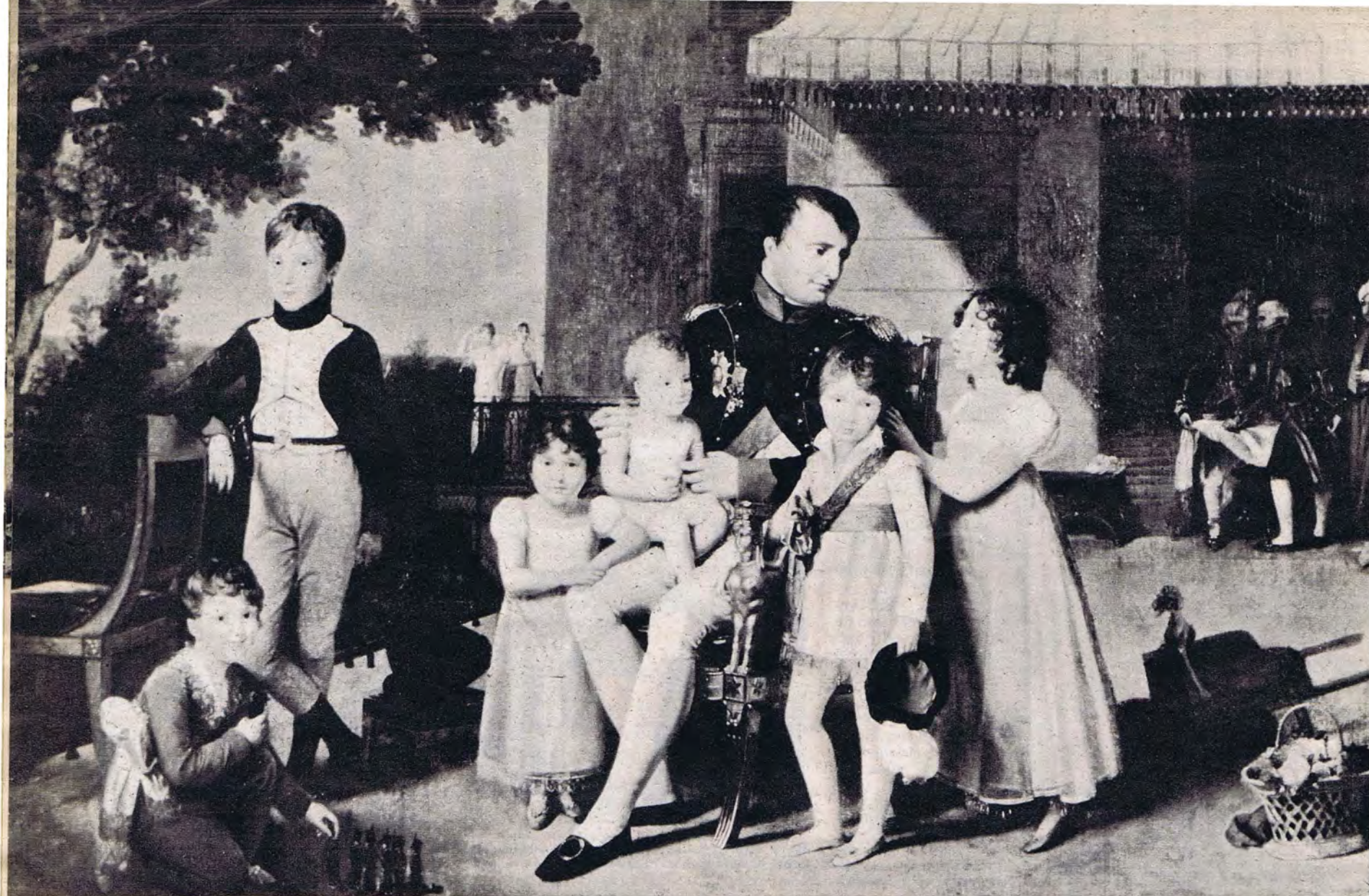
deze eigenschappen zich pas op rijpere leeftijd. Echter niet bij de 26-jarige Herman Willemse en de pas 19-jarige Mary Kok. Want sinds het zo succesrijke Kanaal-debuut van Willemse bestaat er voor de Utrechter geen eenzaamheid meer op zijn lange zwemavonturen.

Mary Kok en Herman Willemse kennen elkaar al ongeveer tien jaar. Beiden zijn lid van de Hilversumse Zwemvereniging De Robben en zijn in de loop der jaren fysiek, maar ook mentaal, zeer solide gepantserd door de strenge trainingsmethoden van Jan Stender. Of schoon Herman Willemse van 1953 tot 1957, dus vijfmaal, sprintkampioen van Nederland was en Mary Kok o.a. wereldrecordhoudster op de 100 meter en 100 yards vlinderslag, ging hun grote liefde toch altijd uit naar de lange afstand. Op de 2 en 3 km wedstrijden in ons land waren zij dan ook dikwijls rivalen en op het Abcoudermeer moest Herman Willemse zelfs eens zijn meerdere erkennen in het Hil-

versumse zwemstertje, dat in het bezit van niet minder dan 10 wereldrecords is geweest. Trainen op de Loosdrechtse plassen deden Herman en Mary dikwijls gezamenlijk. Toen de Utrechtse onderwijzer zich het vorig jaar als laatste voorbereiding op de Kanaalrace aan een trainingstocht van 60 km op de Oosterschelde waagde, vond hij de gehele tocht een opgewekte en onuitputtelijke Mary Kok naast zich. Bij de Hilversumse kunstfotografen-dochter begon toen het enthousiasme voor de Kanaalrace reeds te rijpen. Maar het verliezen van haar amateur-status met de Olympische Spelen, die zij in Melbourne net had gemist, in het vooruitzicht, maakte haar nog enigszins gereserveerd. Niettemin nam zij het vorig jaar deel aan de Kanaalrace, de wereldvermaarde attractie van Englands vakantie-kampen-miljonair Billy Butlin, deel. Tot het schaarse aantal passagiers van Ad Vriens' volgbootje behoorde n.l. ook Mary Kok.

Zie pag. 21

'n Zesjarig JONGETJE was

Boven: Hortense werd uit Frankrijk teruggeroepen om haar zoontje als regentes bij te staan. Ze kwam juist op tijd om Louis in veiligheid te brengen.

„Ik wil geen koning zijn, ik wil naar moeder toe!”, riep 150 jaar geleden Zijne Majesteit Lodewijk II, koning van Holland. Toen berustte hij en leerde zijn naam uitspreken . . .

De lakei beschutte het vlammetje van zijn fakkel zó goed tegen de nachtwind, dat hij alle licht wegnam. In volslagen duisternis werd hij gevolgd door Lodewijk Napoleon, de kreupele koning van Holland, moeilijk voortstompelend over de laantjes van zijn paleistuin, en door drie officieren die zich aan elkaar vasthielden om niet te vallen. „Deze richting, majesteit,” fluisterde de lakei; achter een verborgen poortje was een vlonder gelegd naar de boerensjees waarmee Lodewijk in die onzalige juninacht van 1810 zijn koninkrijk zou ontvluchten, alsof hij een dief was. Gehaast stapte hij op de vlonder, maar onder zijn zwikkende linkervoet raakten de planken aan 't schuiven, en met een kreet van angst viel de koning opzij. In het donker grepen de officieren hun vorst, tilden hem overeind en werkten hem vlug in het voertuig dat onmiddellijk vertrok. Voor zij er erg in hadden, glipte een donker wezen voorbij: Tiel, Lodewijks hond, rende zijn meester achterna. Enkele minuten later kwam het trouwe dier tussen de wielen van de koets, en 's ochtends vonden kinderen hem op de weg liggen, en zij verwonderden zich erover dat zo'n straathond een gouden halsband bezat.

Na een regering van vier jaar had Lodewijk het spel van kat en muis door de vlucht beëindigd. Zijn broer, keizer Napoleon, had van Holland een wingewest willen maken, en toen Lodewijk hem daarin tegenwerkte, besloot de

Rechts: Minister Appellius (zijn afbeelding komt voor op een pijpenkop uit die tijd) wist wel raad met de drie onderscheidingen van de koning van Pruisen.

Links: Napoleon met zijn neven en nichten. Op zijn knie de latere Napoleon III, Louis (met sjerp) werd als zesjarige jongen voor korte tijd koning van Holland.

keizer om Franse troepen en opzichters naar Holland te sturen. Woedend over die belediging, beval Lodewijk dat men de dijken zou doorsteken om de Fransen tegen te houden. Onder druk van zijn minister herriep hij die order echter, en in een vlaag van wanhoop deed hij op 1 juli afstand ten gunste van zijn zesjarige zoon Napoleon-Lodewijk, die nergens iets van wist. De daaropvolgende nacht, vlak voor de komst der Franse troepen in Amsterdam, verliet hij in 't geheim zijn rijk.

Het geridderde kindmeisje

Een ogenblik was het stil in de slaapkamer. Toen herhaalde de kindmeid luid en plechtig: „Majesteit, het is tijd om op te staan!”

Met slaperige, half open ogen keek de jongen haar aan. „Als ik over een tijdje koning ben, mag ik lekker uitslapen,” sprak zijne majesteit en wilde zich nog eens behaaglijk omdraaien. Toen zag hij dat de kindmeid tranen in de ogen kreeg en met een vreemde klank zei: „Moge God u wijsheid geven, u bent koning over twee miljoen mensen.”

„Maar vader is er toch nog!”

„Uw vader is vertrokken; hij was vannacht nog hier, maar wilde u niet wakker maken. Zojuist is uw moeder uit Frankrijk hierheen geroepen om u in uw taak bij te staan.” De onderlip van het kind begon te trillen. Het leek wel een groot complot tegen hem. Hij wilde niet....

„Uwe majesteit moet onmiddellijk uit bed komen, de kleermaker staat al klaar om uw maat te nemen. U moet zich aan de mensen vertonen. Minister-president Van der Heim is op weg hierheen. En u hebt niet eens een behoorlijk kostuum, want die kinderpakjes, dat gaat nu niet meer.” De jongen wipte op de rand van het enorme bed, trok z'n hansopje kouwelijk om zich heen en zei: „Louis, Napoléon-Louis, hoe zeg je dat in 't Hollands?”

„Lodewijk. Koning Lodewijk de Twee-

De Nederlandse Raad van Regentschap vertrouwde zo weinig op de duurzaamheid van dit koningschap, dat zij de nieuwe Lodewijk de Tweede niet eens officieel aan leger en vloot voorstelde. Zelfs de hertog van Reggio, commandant van de Franse troepen die nu in Holland gelegerd waren, vond het niet de moeite om een bezoek af te leggen bij het koninkje, dat in zijn Haarlems paleis op een hoge kruik zijn koninklijke wensen zat uit te schrijven, die door de Raad van Regentschap gewoonlijk terzijde werden gelegd. Alles schreef de jongen op, wat zijn vader wel had willen, maar niet had kunnen doen.

Zo had vader van Utrecht een levende stad willen maken, een middelpunt van het land, en de zoon volgde hem na, toen hij schreef: „Het is onze wens dat ieder jaar een landelijke nijverheidstentoonstelling zal plaats vinden binnen de stad Utrecht.” — Een kind vond de jaarbeurs uit!

Van alle kanten werd de jongen betutteld, maar eigenlijk durfde niemand in het openbaar voor hem op te komen. Men wist immers wel dat die regering het niet lang zou maken! Lodewijks moeder, koningin Hortense, die als regentes zou optreden, was ook nog niet in het land; haar afgedwongen huwelijk met de ex-koning van Holland was zo ongelukkig dat de koning eens de verbindingsdeuren tussen hun kamers had laten dichtmeten, wat voor haar een der redenen was om zo veel en zo ver mogelijk van Holland verblijf te houden. Zij toonde heel weinig haast om terug te komen en arriveerde pas op de negende juli, juist op tijd om met haar zoon uit het land te vertrekken, want op diezelfde dag besliste Napoleon dat er maar een eind moest komen aan dat gedoe in Holland. Dat staatje was voldoende hem 'n nietig aanslibsel van Franse rivieren. Weg ermee! In een bui van van hij „edelmoedigheid” noemde, lijfde hij het koninkrijk Holland voor eeuwig bij het Franse keizerrijk in. „Eeuwig” duurde

in dit speciale geval drie jaar. Diezelfde zonderlinge edelmoedigheid gaf hem het verbod in, dat koning Lodewijk de Tweede naar zijn vader zou gaan; hij moest naar Parijs komen. „Vanaf nu moet je mij als je vader beschouwen,” sprak hij tot het afgezette koninkje, en met een gemeen soort humor voegde hij eraan toe: „Je zult daar echt niet veel aan verliezen.” De poging van de ex-koning van Holland, om zijn broer te verzoenen door een onschuldig kind op de troon te plaatsen, was een totale mislukking geworden. En toch kon hij zijn land niet opgeven. Want toen Napoleon in 1813 al zijn gebieden kwijtraakte, reisde Lodewijk naar Nederland om te proberen de kroon toch nog te bemachtigen, hetzij voor zichzelf, hetzij voor de toen negenjarige Lodewijk de Tweede. Het enige dat hij mee naar huis bracht, was de toestemming om zich 'koning van Holland' te blijven noemen. Zijn zoon mocht dat niet.

Het grafchrift onder de bank

Niemand zal ooit weten hoe de koning voor-negen-dagen zich onder al die edelmoedigheid en andere kuiperijen heeft gevoeld. Waarschijnlijk heeft het de jongen helemaal van zijn stuk gebracht; hij is een woest, opvliegend mens geworden die van de ene veldslag naar de andere reed, tot hij, zevenentwintig jaar oud, sneuvelde bij de stad Forlì. Jaren later, in 1847, werd hij in de kerk van het Franse dorpje Saint-Leu bij zijn vader begraven. De jonge koning rust er nog, maar toen de kerk te klein werd, heeft men knielbanken op zijn grafsteen gezet, zodat zelfs de enkele verdwaalde toerist het grafchrift niet meer kan lezen: „Hier rust Napoléon-Louis, maar-schalk van Frankrijk, koning van Holland. Zijn nagedachtenis leeft eeuwig.” Het is misschien maar goed dat wij die laatste zin niet meer kunnen lezen

Zingende Robben op avontuur

Vervolg van pagina 19

Het was rond acht uur in de ochtend. Golven met brede, hoge ruggen ontrokken Herman Willemse, die met maagstoornissen lag te worstelen, zo nu en dan aan het oog. Hij lag als verlamd achterover in het water en begon hevig te beven. Stuurloos dobberde hij daar rond. Willemse schetste het onlangs als volgt: „Toen ik die koppen op 't volgbootje zag, toen wist ik dat niemand me het kwalijk zou nemen als ik opgaf. Nou, ik zal je vertellen dat het dan heel erg moeilijk is om er niet mee te stoppen. Zeeziekte is erg. Maar als je er dan ook nog mee moet zwemmen, weet je je geen raad. Het duurt uren voordat zo'n aanval over is.” Een stuk brood en een slok thee deden hem goed. Maar de belangrijkste factor die hem door het „dode punt” sleepte, was toch Mary Kok. Op het moment dat Willemse zijn poging hervatte, sprong Mary te water en ze week niet meer van haar vrienden zijde. Vanaf deze begeleidings-ervaringen stond het bij Mary vast, dat ze ook professional zou worden. Echter, evenals Herman Willemse, geenszins om het geld. De Utrechter zegt ook: „Toen ik op het strand van Folkestone stond en mij werd verteld dat ik tweede was geworden, heb ik geen moment gedacht: „Gut, wat zou ik daar nu mee hebben verdiend?” Ik heb er zelfs de eerste uren niet naar geïnformeerd. Wat voor Mary en Herman echter wel een belangrijke factor is geweest om het professionalisme te kiezen, is de veel grotere kans om meer van de wereld te zien dan als amateur. Beiden zeggen: „Vroeger bestond een reis uit een vliegtuig of trein, een hotel, het zwembad, de wedstrijd en terug. Herman Willemse voegt daar nog aan toe: „Ik was met de Nederlandse ploeg vier keer in Parijs geweest, toen ik nog geen enkele keer de Eiffeltoren had gezien. Het duurt lang, voordat je dat gek gaat vinden. Pas als de mensen je vragen: „Nou Herman, hoe vond jij Parijs?”, dan begin je te merken, dat er iets niet klopt.” Een voorbeeld waar Mary zeer nadrukkelijk haar instemming mee betuigt.

Zodra Mary en Herman professional waren geworden, kwam al zeer snel de kans om toeristisch veel meer profijt van hun zwemcapaciteiten te trekken. De winnaar van de Kanaalrace, Alfredo Camarero, was zo onder de indruk van Willemse's prestatie, dat hij hem een uitnodiging voor de Argentijnse zwemmarathon van Miramar naar Mar del Plata, 45 km door de Atlantische Oceaan, beloofde. Camarero hield woord. Iets waar Mary zich na haar Argentijnse ervaringen nog over verwondert. En daar met de 10 wereldrecords van Mary te adverteren, bedong Willemse ook een uitnodiging voor zijn clubgenote. „Het werd een onvergetelijke reis. Zowel toeristisch als sportief. Drie maanden (januari, februari en maart van dit jaar) waren zij onderweg en Mary maakte in Argentinië, en waarschijnlijk niet alleen om haar zwemprestaties, zoveel indruk, dat er in de Emmastraat 34 nog steeds huwelijksaanzoeken door de brievenbus tuimelen. Zo hartstochtelijk van inhoudd, dat Mary alleen bij de gedachte eraan begint te blozen.

Steeds zelfde licht

De race was ontzagwekkend zwaar. 's Nachts om één uur was de start. Maar de kapitein van Mary's volgboot was nog niet aanwezig, waardoor zij ruim een half uur later vertrok. De overige deelnemers waren toen al uit het gezicht verdwenen. Dat had zeer nare gevolgen voor het Hilversumse meisje, want hierdoor miste zij bij Kaap Aral een gunstige stroom, waardoor zij anderhalf uur tegen 'n stroomversnelling worstelde zonder een centimeter vooruit te komen. „De kapitein van mijn volgboot stond te huilen van medelijden en vroeg mij verscheidene keren of ik uit het water moest worden getild. Maar ik wilde niet van opgeven weten.” Zeventien uur onafgebroken lag Mary in het water, zich slechts voedend met thee en druivensuiker en ze voelde voortdurend de forse Argentijnse zeehonden, de drie meter lange Lobo's onder en over haar heen schuiven. „Ik wende er na een paar uur aan. Ook dat ik soms de kwallen opzij moest duwen om mijn weg voort te zetten.”

Hoe doodt zo'n lange afstandswemmer zijn tijd, behalve dan met zwemmen, zult U zich wellicht afvragen. Hoe leidt hij vooral zijn gedachten af. Mary Kok en Herman Willemse hebben een zeer originele methode: zij zingen. Niet dat

zij in deze hoge zeeën trachten de hoge C te halen, maar zonder energie te verspillen zingen zij zo lang zeeziekte dat niet in de weg staat. „Het is een uitstekende afleiding,” menen zij. „Het zijn voornamelijk kinderversjes, die me te binnen schieten en onze lijfliederen „Op de woelige baren” en „It's a long way,” aldus Mary.

Het grootste probleem voor Herman Willemse, die in deze Argentijnse race Mary dus direct bij de start al kwijt was, bestond uit de muur van volgboten, die de Argentijnen rond de plaatselijke favoriet Giusecardo trokken. Giusecardo werd daardoor onbereikbaar. Door een aantal verwoede pogingen om toch bij de Argentijn te kunnen komen, waarbij hij voortdurend door een aantal volgbootjes werd gehinderd, verspilte de Utrechter zoveel energie, dat hij bijna door uitputting werd overvallen. In een stevige, zowel lichamelijke als geestelijke depressie werd hij toen gepasseerd door Camarero en de befaamde Kanaalzwemster Greta Andersen. Zijn volgboot gooid hem reeds de reddingsboei toe, wat Willemse zo opstandig maakte, dat hij zichzelf begon uit te foeteren voor lafaard en slappeling. De zelfverwijten strieden zijn eerzucht dusdanig, dat hij enkele minuten later weer met zijn forse slag op zoek was naar de finish, die hij tenslotte als vierde deelnemer bereikte. Maar Willemse trok zich, hoe vermoeid hij ook was, niet onmiddellijk in een kleedkamer terug. Men was namelijk in afwachting van nummer vijf en als de berichten niet onjuist waren moest dat de tweede Hilversumse Rob, zijn compagnon in de Nederlandse beroepswemmerij, Mary Kok zijn. En de berichten waren juist.

Buiten zichzelf

Herman Willemse beschreef Mary's finish in het clubblad van de Robben als volgt: „Het publiek was buiten zichzelf van enthousiasme toen haar badmuts als een rode spikkel, klein als een lieveheersbeestje, boven de golven zichtbaar werd. Honderden zwommen haar vanaf het strand in Mar del Plata tegemoet. De andere prijswinnaars moesten een kleine 800 meter lopen naar de doucheruimte, maar Mary werd gedragen. Tientallen handen tilden haar omhoog en over de hoofden van de duizenden belangstellenden heen, die maar onvermoedbaar „Mary, Mary, Mary!” riepen, werd ze naar de kleedruimte gevoerd. Het was het grootste moment van de wedstrijd. Het deed me alle inspanning vergeten en ik wist wel bekennen dat ik me niet schaamde voor de brok in mijn keel en de tranen in mijn ogen, toen ik haar zo het strand op zag komen.”

Nauwelijks een dag in ons land, waar reeds stapels post uit Argentinië lagen te wachten, en waar iedereen zich nog in een winterjas tegen de kou wapende, doken Mary en Herman al weer in de Loosdrechtse plassen. De temperatuur was 9 graden Celsius. Daarna hebben zij geen dag overgeslagen. Mary steeds in de Loosdrechtse plassen en Herman 's morgens — weer of geen weer — om zes uur in het Amsterdam-Rijnkanaal, omdat hij er als beroepswemmer toch niet aan denkt, zijn onderwijzersvak te verwaarlozen. Maar het prettigst trainen ze toch gezamenlijk, zoals onlangs op de Tweede Pinksterdag bij de door Het Vrije Volk georganiseerde tocht van 20 km, toen zij van Noordwijk naar IJmuiden trokken en daarvoor 5 uur het zoute Noordzeewater doorploegen. Een tocht waarbij duizenden Nederlandse badgasten voor een onafgebroken aanmoedigingskreet zorgden en die een geestdriftige bewonderaar in Zandvoort onderbrak voor een in open zee gebrachte bloemenhulde. Deze tocht was voor de twee zwem-marathonners een voorproefje op de wedstrijd, waarop hun training en aandacht de laatste weken volledig is afgestemd geweest: het wereldkampioenschap over 45 km in Atlantic City, waarvan het parcours rond een eiland in de Atlantische Oceaan is gelegd. Dat is op 19 juli. Daarna volgt half augustus opnieuw de Kanaal-race met ditmaal Mary Kok niet als sparringpartner, maar als rivaal van Herman Willemse. Als wij tot slot van ons vraaggesprek aan Herman Willemse vragen: „Hoe groot is de eerste prijs in Atlantic City?”, moet hij dat in de correspondentie opzoeken. Het blijkt 5000 dollar te zijn. „Een leuk bedrag, waarvoor je heel wat dagen voor de klas zou moeten staan,” is zijn zeer laconieke en beknopte commentaar.

onze KONING

de.” — „Loedweck?” — De jonge vrouw probeerde 't hem te leren, maar opeens gleed 't jochie met een snelle beweging op de vloer, kroop dicht op haar toe en hilde: „Marie, ik wil helemaal geen koning zijn, ik wil naar moeder toe! Ze doen allemaal zo deftig en zo gek, die mensen, en ik weet helemaal niet wat ik zeggen moet!” Over zijn kleine hoofdje voelde hij haar hand, en hij hoorde de kindmeid vertellen wat een koning moest doen en laten; als hij maar luisterde naar wat de hoge heren zeiden, dan was het wel goed. Zodra mama uit het buitenland terug was.... Verder sprak Marie niet. Iedereen wist dat de keizer het koninkrijk zou opheffen omdat koning Lodewijk zo eigenwijs was geweest. Maar wat kon je zo'n jongen daar nu van vertellen?

„Wat moet ik zeggen,” vroeg hij op 3 juli aan minister Van der Heim, „wat moet ik zeggen wanneer de ministers mij komen erkennen als vorst?”

Van der Heim had 't al op een briefje geschreven, „kijk maar: Mijne heren, ik ben zeer ontroerd door uw aanhankelijkheid, en ik dank u allen zeer. Als je dat zegt, kan je niets gebeuren.” „Wat moet ik doen,” vroeg hij twee dagen later aan minister Appellius, — want hij durfde niet alles aan één man te vragen, dan zou het net lijken of hij zo dom was — „wat moet ik doen met de drie onderscheidingen die de koning van Pruisen mij heeft gestuurd?” Appellius streek door zijn enorme bos haar en boog diep. „De eerste onderscheiding kent uwe majesteit zichzelf toe,” en opnieuw boog Appellius. „De tweede schenkt u aan verknochte dienaars van het koningshuis,” en Appellius keek zeer verknocht uit zijn ogen. Die avond droeg hij het erekruis.

En op haar kamertje vroeg Marie zich diezelfde avond onthutst af, wat zij met een Pruisische decoratie moest.

PRIMA DONNA vervolg van pagina 17

gen spreken. „Moge u daarginds alles vergeten wat er in het verleden is voorgevallen,” had Sehte gezegd. Zij hoefde niet eerst naar Amerika te reizen om alles te vergeten. Marianne voelde zich als een zieke, die na een langdurige, zware ziekte tot het leven terugkeert.

In het „Palais Royal” in het Bois, waar zij onder de kastanjebomen soupeerden, spraken zij zo goed als niet over het „vak”. Jean sprak over zichzelf. Hij vertelde haar van zijn moeilijke jeugd; van zijn liefde voor de muziek, die zich al vroeg had geopenbaard; van zijn wens om dirigent te worden; van de bittere erkenning dat zijn talent daar niet toereikend voor was; van de ernst waarmee hij nu zijn taak als criticus opvatte. Hij sprak met toenemende geestdrift over zijn plan een boek over Bach te schrijven en later misschien een handboek over de Opera. Steeds weer kwam hij terug op hun eerste ontmoeting, op die avond, toen hij Marianne in de Parijse Opera had aangesproken en haar had overgehaald met hem naar „Maxim” te gaan. De eerste ontmoeting: dat was het lievelingsonderwerp van alle verliefde mensen.

Het was al laat, toen zij weer in de wagen stapten. Jean reed met een om-

wen, wier roem door een schandaal alleen maar toenam. Dat waren echter mooie, aantrekkelijke vrouwen. Die hoefden zich maar te laten zien en alles was vergeven.

Marianne's angst was niet ongegrond. De verslaggevers stonden haar op het vliegveld Idlewild op te wachten. Weer werden ettelijke camera's op haar gericht. De Amerikaanse reporters kenden geen genade. Zij wilden precies weten, waarom zij in de plaats van haar zuster had gezongen.

Marianne glimlachte, hoewel het huilen haar nader dan het lachen stond. „Ik achtte mijzelf te lelijk om op te treden,” zei ze met opgeheven hoofd. „En nu dan, Miss Gaston?” vroegen de verslaggevers. „Ik geloof dat het publiek mij welwillend zal zijn,” antwoordde zij.

Reeds de volgende dag begonnen de repetities. Sehte was persoonlijk bij alle repetities aanwezig. De beminnelijkheid van Dimitri Metropoulos, de vermaarde Griekse dirigent, die de opera zou dirigeren; de vriendelijkheid van de repetitor en de musici; de houding van haar collega's die geen spoor van afgunst toonden, maakten Marianne het werken gemakkelijk.

Een groot deel van haar tijd besteedde

de morgen; zij had nog maar net ontbeten en de kranten nog niet ingekeken. Op weg naar het operagebouw bekeek haar een afschuwelijke ongerustheid. Alles in haar leven, dacht ze, was op het laatste ogenblik misgegaan. Zij voelde dat er ook deze keer op het laatste moment weer iets vreselijks zou gebeuren. In het drukke stadsgewoel van de wereldstad kwam de wagen slechts langzaam vooruit. De wolkenkrabbers keken dreigend op Marianne neer. Zij had nog nooit zo sterk gevoeld dat zij maar een meisje was uit een Frans provinciestadje, dat er op uit was de grootste stad van het machtigste land op aarde te veroveren. Had zij haar krachten niet overschat? De wagen stopte voor een rood verkeerslicht. Langs heel Broadway stonden de lichten nu op rood. Was dat een slecht voorteken? Sprongen overal, waar Marianne Gaston verscheen, de lichten op rood?

Een bediende ging haar voor door de stoffige, smalle gangen van de „Metropolitan”. In dit gebouw voelde je de traditie nog sterker dan in de oude opera-theaters van het oude Europa. Sehte ontving haar in zijn ouderwetse, donkerrode werkkamer.

„Wel, wat heeft u erop te zeggen?” vroeg hij fronsend.

„Wat bedoelt u?” — Hij schoof haar de „New York Times” toe. De krant was op de zesde pagina opengeslagen. Haar blik viel op een foto van haarzelf. Daarnaast stond de foto van Loretta Lena. Slechts met de grootste moeite slaagde Marianne erin het begeleidend bericht door te lezen. Het was afkomstig uit Venetië en vermeldde dat in de lagunenstad het proces tegen de cabaretzangeres Loretta Lena was begonnen. De roodharige schoonheid, die terecht stond wegens een aanslag op de Duitse chirurg dr. Thomas Renn, had op de eerste zittingsdag verklaard dat zij tot haar daad was gekomen, omdat de arts haar ontrouw was geworden. Zonder er door de rechter om te zijn gevraagd, had Loretta Lena eraan toegevoegd dat de vrouw die haar vriend had ingepalmd en van haar had vervreemd, de operazangeres Marianne Gaston was.

Marianne legde de krant neer en schoof hem vol afkeer van zich af.

„Daar... daar is geen woord van waar,” bracht zij stamelend uit.

„Die vrouw zal dat toch niet uit haar duim hebben gezogen?” vroeg Sehte. „Dr. Renn heeft Loretta Lena met mijn zuster bedrogen.”

Er klonk ergernis in Sehte's stem, toen hij zei: „Hoe kunt u dat zeggen! U wilt toch niet beweren dat een vrouw in de situatie waarin die Miss Lena zich bevindt, domweg twee zusters met elkaar verward.” — „Nee. Maar...”

„Neemt u mij niet kwalijk dat ik me met uw privéleven bemoei, maar een prima donna heeft geen privéleven.” Hij zweeg een ogenblik. „Kent u deze dr. Renn?”

„Hoe zal ik het u uitleggen? Toen die aanslag plaatsvond, had ik dr. Renn al in weken niet gezien. Terwijl ik in Italië was, heeft hij relaties aangeknoopt met mijn knappe zuster, met alle gevolgen van dien.” Zij lachte triest.

Sehte streek zich over het voorhoofd. „Ik zal de eerste zijn om u te geloven, maar ik ben volkomen onbelangrijk. Het gaat erom of het voor anderen aannemelijk is en dat betwijfel ik. Wij kunnen zeggen wat we willen, maar deze zaak zullen we vóór de uitvoering nooit kunnen ophelderen.”

„Dat is immers de bedoeling...”

„De bedoeling van wie?”

„Van de mensen die deze gemene streek hebben uitgedacht. Loretta Lena is tot aan het proces op vrije voeten gebleven. Wie weet heeft zij dr. Renn niet opnieuw ontmoet. Wie weet staat ze onder invloed van mijn moeder, mijn zuster, of die sluwe mr. Budai...”

Volgende week:

HAAR LAATSTE KANS

weg naar de stad terug. Langzaam gleed de auto door de donkere nacht. Door het open raam drongen de bedwelmende zoete bloesemgeuren. Zij legde haar hand op de zijne, die op het stuur lag. „Ik ben erg gelukkig, Jean,” zei ze.

Hij bracht de wagen tot stilstand en keerde zich naar haar toe. Hij legde zijn handen op haar schouders, maar trok haar niet naar zich toe. Het was donker, zij zag niets. En toch meende zij zijn ogen te zien, de ogen waarin zij mooi was als in een vriendelijke spiegel. Pas toen zij haar hoofd op zijn schouder legde, boog hij zich naar haar toe.

AAN het eind van de week, toen zij reeds de hoop begon op te geven — Jean sprak haar steeds opnieuw moed in — kwam het telegram van de „Metropolitan” binnen. Het was een uitvoerig telegram, dat haar uitnodigde voor een gastoptreden in de titelrol van „Turandot” en alle contractuele voorwaarden behelsde. Nog in hetzelfde uur telegraferde Marianne haar toezegging. Jean kon geen verlof krijgen van zijn krant en het was hem dus niet mogelijk haar naar New York te vergezellen. Hij bracht haar naar het vliegveld. Vanuit New York zou ze hem laten weten voor welke datum de voorstelling was vastgesteld. Op die dag zou hij in elk geval in New York zijn.

Tijdens heel de lange vlucht in het viermotorige lijntoestel deed Marianne geen oog dicht. Beneden haar lag de oceaan. Donker in de donkere nacht. Nu ze alleen was, kwam de oude angst weer boven. Hoe zou New York haar ontvangen? De prima donna, berucht om haar schandalen! Er waren vrou-

wen, wier roem door een schandaal alleen maar toenam. Dat waren echter mooie, aantrekkelijke vrouwen. Die hoefden zich maar te laten zien en alles was vergeven. Marianne's angst was niet ongegrond. De verslaggevers stonden haar op het vliegveld Idlewild op te wachten. Weer werden ettelijke camera's op haar gericht. De Amerikaanse reporters kenden geen genade. Zij wilden precies weten, waarom zij in de plaats van haar zuster had gezongen. Marianne glimlachte, hoewel het huilen haar nader dan het lachen stond. „Ik achtte mijzelf te lelijk om op te treden,” zei ze met opgeheven hoofd. „En nu dan, Miss Gaston?” vroegen de verslaggevers. „Ik geloof dat het publiek mij welwillend zal zijn,” antwoordde zij. Reeds de volgende dag begonnen de repetities. Sehte was persoonlijk bij alle repetities aanwezig. De beminnelijkheid van Dimitri Metropoulos, de vermaarde Griekse dirigent, die de opera zou dirigeren; de vriendelijkheid van de repetitor en de musici; de houding van haar collega's die geen spoor van afgunst toonden, maakten Marianne het werken gemakkelijk. Een groot deel van haar tijd besteedde

DRIE dagen vóór de opvoering, toen zij meende dat er geen vuiltje meer aan de lucht was, ontving zij een dringend verzoek van Sehte om naar de „Met” te komen. Het was vroeg in

➔ Zijn bewegingen hadden niets van het theatrale van Walter von Weheim. Hij liep langzaam, als in gedachten verzonken, op het raam toe. De ramen stonden open. Buiten lag de Place Vendôme, het mooiste plein van Parijs, dat met zijn kandelabers deed denken aan een balzaal. Als de wagens van een carroussel draaiden de auto's om de zuil van Napoleon. Sehte sloot de ramen. „Wilt u nog iets zingen?” vroeg hij. Marianne keerde zich naar Jean. „De vraag is of monsieur Savoir mij kan begeleiden...”

„Heb je niet de aria van Rosina uit de „Barbier van Sevilla” ingestudeerd?” vroeg Jean. Hij keerde zich naar Sehte. „Gaaf u daarmee akkoord?”

De directeur knikte. „Ja, volkomen.” Weer keek Marianne naar de man aan de vleugel. Zij wist dat hij de aria van Rosina niet enkel had gekozen, omdat hij die toevallig uit zijn hoofd kende; omdat zij hem had verteld dat zij graag eens de rol van Rosina zou zingen — hij had dat lied gekozen, omdat het tot de schoonste liefdesverklaringen in de opera-literatuur behoorde.

Zij keerde zich nu helemaal naar de vleugel, bijna alsof Sehte niet in de kamer was. Zij zong... Zij zong alleen voor Jean.

Pas toen zij de aria had beëindigd, wendde zij zich naar Sehte, die nog steeds bij het raam stond en neerkeek op de honderden lichten van de Place Vendôme.

„Mademoiselle,” zei hij met een stem, waarin iets van ontroering doorklonk, „ik heb nog nooit zo sterk ervaren als in dit uur dat genieën hun eigen wetten hebben.” Hij keek Jean aan. „Wat wij hier hebben gehoord, monsieur Savoir, is grandios.” En weer tot Marianne: „Ik begrijp, mademoiselle Gaston, dat voor u het beste maar net goed genoeg is. Denkt u dat u de „Turandot” kunt zingen?”

„Ik heb de rol in Milaan ingestudeerd.” Sehte begon opgewonden door de kamer heen en weer te lopen. „Ik beslis niet alleen. Overmorgen vlieg ik naar New York terug. Ik zal de „Metropolitan” voorstellen u te engageren. In de loop van de week ontvangt u een telegram van mij. Ik kan u niets beloven.”

Jean stond van de vleugel op. Hij liep op Marianne toe en greep haar hand. „Ik hoop dat er nog wat in de fles zit,” zei Sehte. „Wij zullen op de toekomst drinken.” Hij schonk in en hief zijn glas. „Moge u daarginds alles kunnen vergeten wat er in het verleden is voorgevallen.”

EEN kwartier later bevonden Marianne en Jean, nog steeds hand in hand, zich op de nachtelijke Place Vendôme. Ze liepen naar Jeans oude auto toe. „Nu rijden we naar het Bois de Boulogne. Dit moeten we vieren,” zei Jean.

„Is het daar niet te vroeg voor?” „Geen sprake van! Ik heb Sehte gade geslagen, terwijl hij zong. Hij zal zich de kans, jou in de „Met” te zien optreden, nooit laten ontgaan.”

Zij nam naast Jean plaats en draaide het raampje van de wagen open. Diep ademde zij de voorjaarslucht in. „Ik ben zo blij dat ik je niet heb teleurgesteld,” zei ze.

„Jij zult mij nooit teleurstellen.” De wagen reed door het drukke verkeer van de Place de la Concorde en de Champs Elysées op de Arc de Triomphe toe. „Ik bewonder je, Marianne,” zei hij. „Niet alleen om je zingen. Maar ook omdat je de moed had Sehte geen belofte te doen. Je hebt gelijk. Zing nooit als je er niet zeker van bent het allerbeste te kunnen geven.”

Zij gaf geen antwoord. Jean sprak over haar zingen, maar zij wilde, misschien voor het eerst sinds het begin van haar carrière, niet over haar zin-

REVUE ADRES: Nederland: De Geïllustreerde Pers N.V. Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z., Postbus 497. Tel. 731361. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Tel. 396164. P.C.R. 86491. **ABONNEMENTSPRIJZEN:** Nederland: 35 ct per week of f 4.55 per 13 nummers België: 90 fr. per 13 nummers. Ned. Antillen, Suriname en Ned. Nieuw-Guinea: f 20.80 per jaar. Overig buitenland: f 26.— per jaar. **GIROBETALINGEN:** Indien U er de voorkeur aan geeft, het abonnementsgeld per giro te voldoen, dan gelieve U het volgende in acht te nemen: uitsluitend indien U het blad per post ontvangt onder een adresbandje, gelieve U te gireren op postgiro-rekening 477682 ten name van De Geïllustreerde Pers N.V., Amsterdam. Indien het blad door een wederverkoper bij U wordt aangeboden, gelieve U te gireren op de rekening van het desbetreffende bijkantoor, waarvan wij of de wederverkoper U het nummer gaarne zullen opgeven. U gelieve op het girostrookje te vermelden: a. volledige naam en adres; b. naam van het blad en wijze van ontvangst (per post of per wederverkoper); c. indien de betaling niet Uw eigen abonnement betreft, volledige naam en adres van de abonnee. **ADRESVERANDERINGEN:** Deze gelieve men steeds tenminste 3 weken vóór de datum van wijziging op te geven, onder vermelding van het oude adres en van de wijze van ontvangst (per post of per wederverkoper). Adresseren: „REVUE”, Postbus 245, Amsterdam. **ATTENTIE!** Zonder schriftelijke goedkeuring van de uitgever is het niet geoorloofd dit blad op te nemen in of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.

„Twaalf jaar werkte de beeldhouwer Chares aan de kolos. Men was opgetogen over het bouwwerk behalve Chares, want hij ontdekte een fout aan het beeld.

**Slechts een
fors gebouwd
man kon de
duim van de
Kolos van
Rhodos
met beide armen
omvatten...**

VAN alle wereldwonderen heeft de kolos van Rhodos de kortste levensduur gehad.

Slechts zesenvijftig jaren heeft dit geweldige, geheel uit brons gegoten beeld voor de haven van het eiland Rhodos gestaan. Toen werd het door een aardbeving onherstelbaar verwoest.

Rhodos is een betrekkelijk klein eiland in het oostelijk deel van de Middellandse Zee, dat in de loop der eeuwen altijd een veelomstreden stukje grond is geweest. De bevolking bestaat grotendeels uit Grieken, maar Turken, Italianen en Perzen hebben vele malen fel gevochten om op Rhodos de lakens te kunnen uitdelen. Aan het eind van de vierde eeuw voor Christus was Rhodos een zelfstandige handelsstaat, die een belangrijke rol speelde in het goederenverkeer tussen de landen rondom het Middellandsezeebekken.

Er woonden maar een paar duizend vrije mensen op het eiland, doch deze waren bijna zonder uitzondering schatrijk en Rhodos was in die jaren één van de belangrijkste centra voor kunsten en wetenschappen. Toen Egypte en Macedonië elkaar in die tijd gingen beoorloggen, geraakte Rhodos tegen wil en dank bekneeld tussen de twee strijdende machten. Het moest partij kiezen en het koos de zijde van Egypte. De Macedoniërs zonden een vloot van driehonderd schepen, waarop zich een leger van veertigduizend man bevond, naar Rhodos om het eiland binnen de kortst mogelijke tijd te veroveren.

Maar de burgers van Rhodos waren tijdig gewaarschuwd en zij waren allermint van zin gedwee voor de geweldige overmacht te capituleren. In allerijl werd de voornaamste stad op het eiland versterkt en voor een beleg in gereedheid gebracht. Tempels werden gesloopt en met de stenen versterkte men de

Aan het einde van de pier heeft vermoedelijk het beeld gestaan. De muur om het tegenwoordige Rhodos dateert uit 1310 toen de Johannieten ridders het eiland in bezit namen.

De beeldhouwer schaamde zich dood...

SHELL

DAT GAAT NAAR TOE!

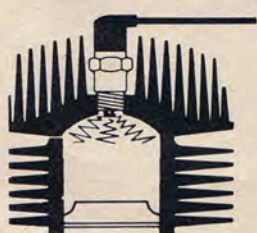

Ervaren tweetakt-berijders weten dat het plezierig tanken is bij Shell. Want hoeveel er in uw tank gaat doet er niet toe: u krijgt altijd dezelfde uitstekende service! Bij elk Shell-verkooppunt is zelfmengende „SHELL” 2T olie verkrijgbaar. Deze ideale mengsmering beschermt uw motor tegen koolafzetting en slijtage!

En vele Shell-verkooppunten zijn reeds voorzien van de modernste apparatuur om u nog sneller te kunnen bedienen: benzine en 2T olie kant en klaar voor het tanken – gemengd en al!

Schonere zuigers en verbrandingskamers

en geen vóórtijdige ontsteking dank zij...

zelfmengende „SHELL” 2T olie!

...beter op SHELL!

➔ vestingmuur. De vrouwen offerden haar vlechten, opdat men het haar kon gebruiken voor het vervaardigen van boogpezen. Slaven en burgers werden zwaar bewapend en stonden broederlijk naast elkaar op de stadswallen, toen de Macedonische vloot voor het eiland verscheen. De opperbevelhebber van de vijandelijke strijdmacht, Demetrius, moest spoedig ervaren dat het veel minder eenvoudig zou zijn de stad in te nemen dan hij en zijn opdrachtgevers aanvankelijk hadden verwacht. De ene aanval na de andere van de Macedoniërs werd afgeslagen en zelfs nadat het beleg een jaar had geduurd, waren de burgers van Rhodos nog niet van plan zich over te geven. De toestand in de stad was inmiddels echter zeer benard geworden door gebrek aan voedsel, maar gelukkig herinnerde zich de Egyptische Koning Ptolemaeus nog juist op tijd, dat hij zijn dappere bondgenoten niet zo maar in de steek mocht laten. Hij zond een vloot naar Rhodos en ontzette het eiland.

Kijkaten in hals

Uit dankbaarheid voor hun bevrijding besloten de kooplieden van Rhodos ter ere van hun beschermgod Helios, de Zonnegod, aan de in-

ben vertoond met het Vrijheidsbeeld, dat thans bij de ingang van de haven van New York staat. Ook dit beeld houdt een brandende fakkel omhoog en het is zelfs nog achttien meter hoger dan de kolos. De Franse beeldhouwer Bartholdi, die het Vrijheidsbeeld vervaardigde, zal zich bij zijn arbeid wel hebben laten inspireren door oude beschrijvingen van de kolos van Rhodos, maar het is twijfelachtig of hij in kunstzinnig opzicht Chares heeft kunnen overtreffen.

Onzichtbare fout

Chares was een zeer begenadigd kunstenaar, maar hij heeft van zijn grootste schepping weinig plezier beleefd. Toen de kolos voltooid was, ontdekte Chares een fout in het beeld, een fout, die niemand anders kon zien, maar die Chares zo met wanhoop en schaamte vervulde, dat hij zelfmoord pleegde.

Zesenvijftig jaren lang wees de kolos met zijn brandende fakkel de schippers op de Middellandse Zee de weg naar de haven van Rhodos.

Toen werd door een ontzettende aardbeving het gehele eiland verwoest.

Helios stortte, gebroken in honderden stukken, ter aarde. Negen eeuwen bleven de brokstukken on-

Ten zuid-westen van Turkije ligt het eiland Rhodos. De gelijknamige hoofdstad van dit eiland heeft, evenals in de oudheid, een druk scheepvaartverkeer.

gang van hun haven een geweldig beeld op te richten. De beeldhouwer Chares uit Lindus werkte er twaalf jaar aan.

Niemand weet tegenwoordig nog met zekerheid hoe de figuur van Helios, die hij schiep, er uit heeft gezien, maar volgens oude schrijvers was het beeld niet alleen het grootste dat tot dusver ooit door mensenhanden was vervaardigd, doch waren ook de verhoudingen van de gestalte zo volmaakt, dat alle andere kunstwerken van de Griekse beschaving erdoor werden overtroffen. Volgens de Romeinse historicus Plinius moet de kolos van Rhodos bijna tweehonderd meter hoog zijn geweest. Slechts zeer fors gebouwde mannen konden de duim van het standbeeld met hun armen omvatten. De vingers waren groter dan de meeste standbeelden, die men in de Griekse tempels aantroef. In de opgeheven rechterhand hield Helios een fakkel, die met pek en olie werd gevoed en dag en nacht brandde.

Het geheel uit brons gegoten beeld was van binnen hol en men kon langs een wenteltrap van de voeten naar het hoofd klimmen. In de hals waren kijkaten aangebracht, waardoor men met een soort verrekijker veertig kilometer over zee kon uitzien. De beide benen waren van binnen verzaagd met geweldige rotsblokken om te voorkomen, dat het beeld bij stormweer in de haven zou storten.

De schepping van Chares moet in vele opzichten overeenkomst heb-

aangeroerd liggen. Zelfs de knapste bouwmeesters uit Griekenland en Egypte zagen geen kans om de kolos weer op te richten. Toen in het jaar 672 de Arabieren het eiland Rhodos veroverden, werd het brons van de kolos bijeen-gegaard en naar Syrië vervoerd, waar het werd versmolten.

Men zegt dat voor het transport van de meer dan driehonderduizend kilogram brons naar de smelterij een karavaan van negenhonderd kamelen nodig was. Nadat de kolos was verdwenen, ging ook de welvaart van Rhodos geleidelijk achteruit en heden ten dage heeft het eiland in economisch opzicht niet veel meer te betekenen. Niettemin is er weer sprake van dat een tweede kolos bij de haveningang zal worden opgericht.

Er bestaat namelijk in Amerika een bond van mensen, die afstammen van bewoners van Rhodos en wier traditionele handelsgeest hun in de nieuwe wereld een grote welstand heeft bezorgd.

Deze lieden nu willen geld bijeenbrengen om het eiland van hun voorvaders weer een kolos te schenken.

Het is nog allerminst zeker dat deze plannen verwezenlijkt zullen worden.

De bewoners van Rhodos schijnen er zelf in ieder geval weinig belangstelling voor te hebben.

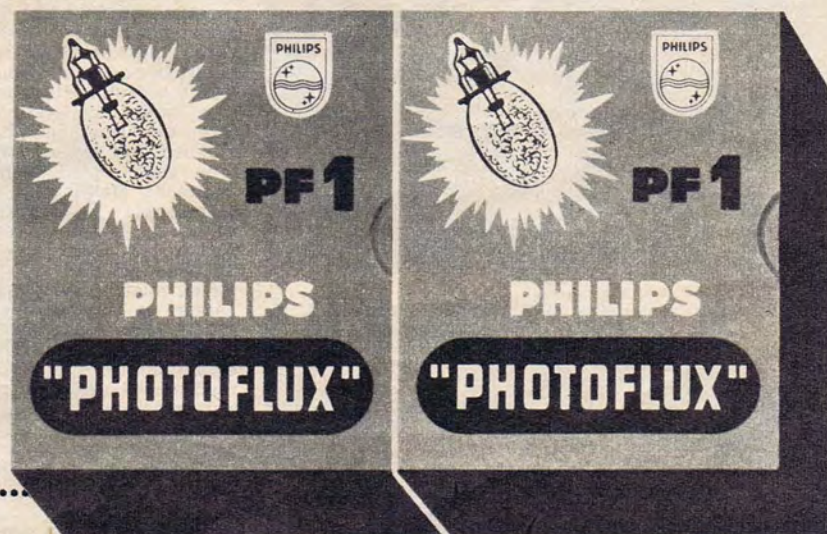
Zij hebben nu meer behoefte aan een modern ingericht ziekenhuis dan aan een bronzen Helios.

Waarom **ZO** gekiekt,
als u het **ZO** kunt flitsen?

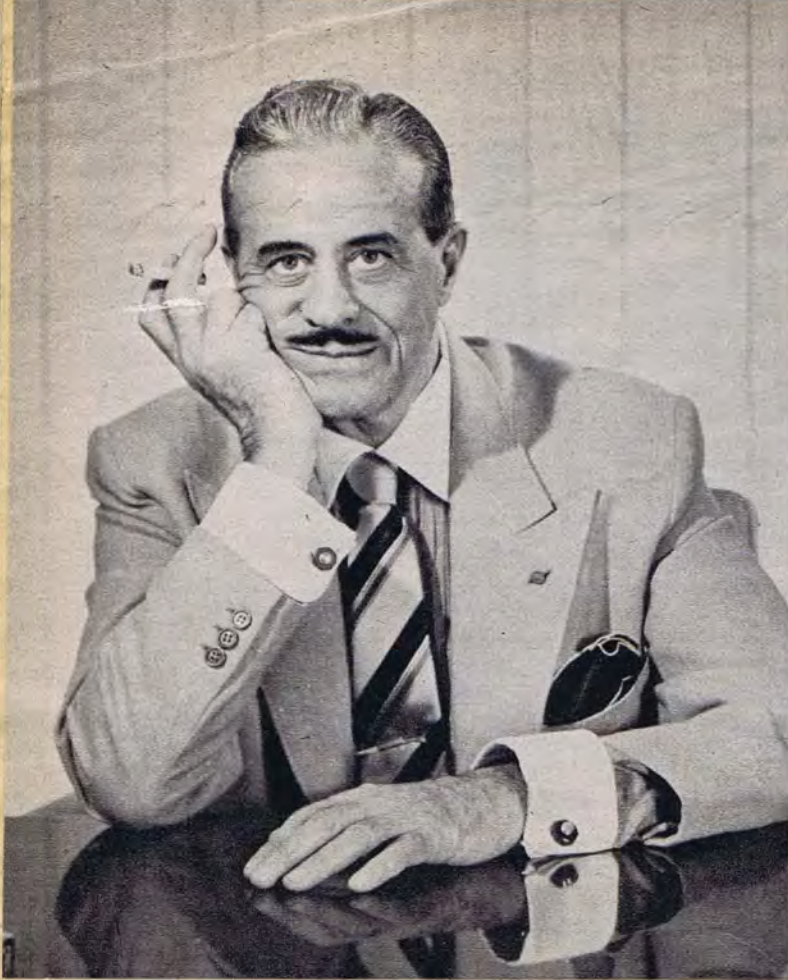
Ziet u wat een groot verschil zo'n klein flitslampje maakt?! Ja zeker, óók buiten als de zon schijnt. Want juist die zware, zomerse schaduwen worden door flitslicht prachtig „opgehelderd” en aangepast. Zo krijgt u opvallend betere foto's, met meer details en een prettiger verhouding tussen licht en schaduw. Flits óók 's zomers buiten met Philips „Photoflux”: voor sprankelende, blijde foto's!

Altijd
rake foto's met
PHILIPS
„Photoflux”

ELKE MAAND OPNIEUW HONOREERT PHILIPS
33 LEUKE FLITSFOTO'S MET f 33.-
Geen „grote kunst” of „knappe techniek” ge-
vraagd, maar gewoonweg leuke amateur-flitsfoto's.
Ook u heeft kans! Vraag bij uw fotohandelaar de
folder met richtlijnen.

Het is bekend dat Loewy, de man die alles wil verfraaien, pakken draagt die ouderwets zijn en hem absoluut niet staan.

HET was in het begin van de twintiger jaren. Op het kantoor van de reclamechef van Macy's warenhuis te New York zat een zelfverzekerde jonge man, die plotseling met een peinzende blik in zijn ogen naar een tafelaansteker greep en hoofdschuddend opmerkte: "Waarom moet de wereld toch zo lelijk zijn..." De reclamechef hoorde het misschien niet eens. "Mijnheer Loewy," zei hij, "ik ken uw broer Georges toevallig heel goed en ik weet dat hij een bijzonder hoge dunk van uw capaciteiten heeft. Daarom wil ik u een kans geven. U mag een van onze etalages inrichten!" Raymond Loewy ging diezelfde avond nog aan de slag. Met diepe afkeer bekeek hij de etalage die aan zijn zorgen was toevertrouwd. Meer dan een uitstalraam in de letterlijke betekenis van het woord was het niet. Etaleren wilde in die dagen zeggen: alle artikelen boven en naast elkaar opstapelen, om de klant toch maar goed te laten zien wat men allemaal aan te bieden had. Dat men de kooplust veel meer kan prikkelen door de blik van de voorbijganger te vangen in een droomwereld, die voor hem werkelijkheid kan worden als hij maar even de moeite neemt om naar binnen te gaan, moest nog worden uitgevonden. Of beter gezegd: dat was kort tevoren ontdekt, want Raymond Loewy had de afgelopen dagen aan niets anders gedacht.... Hij haalde de hele etalage leeg op één etalagepop na. Deze kleedde hij in een zwarte avondjapon, waarna hij een prachtige bontmantel aan haar voeten drapeerde. Met behulp van drie schijnwerpers zette hij haar in een verblindend licht, terwijl de rest van de etalage in diepe duisternis bleef gehuld. De volgende dag liet de reclamechef hem onmiddellijk bij zich

Hij werkt alleen

komen. De man was purperrood aangelopen, maar voor hij de tijd kreeg los te barsten, riep Loewy: "Bespaar u de moeite! Ik ga al!" Het was een weinig hoopgevend begin voor de man, die Amerika zou hervormen....

Eerste successen

Raymond Loewy werd in 1894 in Parijs geboren als zoon van een ferme, hardwerkende Franse moeder uit de provincie en een Oostenrijkse vader. De heer Maximilian Loewy bezat reeds dezelfde eigenschappen, die zijn zoon later miljonair zouden maken: als een van de bekendste financiële journalisten van Parijs wist hij terdege wat het geld waard was, maar hij paarde zijn zakelijk talent aan een artistieke zwier die hij uit Wenen had meegebracht. "Die jongen moet ingenieur worden!" juichte hij, toen Raymond op nauwelijks veertienjarige leeftijd met een zelf ontworpen vliegtuig een wedstrijd voor modelbouwers won. Maar een paar weken later begon hij zich alweer af te vragen of er voor zijn zoon niet nog betere kansen in de handel lagen weggelegd, toen deze een heuse verkooporganisatie in het leven riep om zijn succesvolle ontwerp in heel Frank-

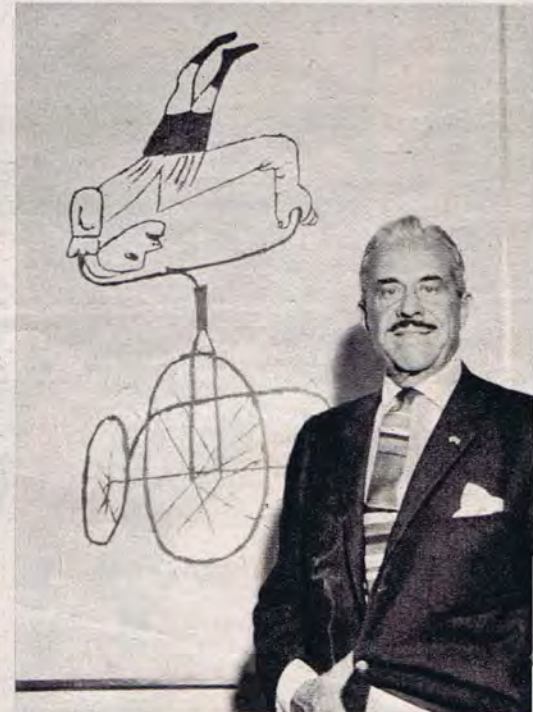
hoorde dichtvallen, bezat Raymond Loewy eigenlijk niets meer. Zijn ouders waren gestorven en zijn enige kleding bestond uit wat hij aan had toen hij hoorde dat hij naar huis kon gaan: een uniformbroek van fraaie coupe en een daarbij ietwat ongunstig afstekend uniformjasje....

Mode-tekenaar

Hij voelde zich in de plotseling zo leeg geworden na-oorlogse wereld wat verloren en de zakelijkheid van de voor hem openstaande ingenieurs-functies schrikte hem plotseling af. Hij borg zijn diploma's op en ging tekenen voor vooraanstaande modetijdschriften als "Harper" en "Vogue". Dat leverde hem zo weinig op, dat hij in zijn wanhoop besloot de oude wereld maar de rug toe te keren en zijn geluk te beproeven in Amerika. Zijn broer Georges woonde daar al in New York, waar hij een grote artsenpraktijk had. "Wees niet bang, dat ik op je kom klaplopen!" zo meldde hij broer Georges schriftelijk zijn aankomst. "Maar jij kent daarginds meer mensen dan ik!" Georges kende inderdaad heel wat mensen, en onder hen bevonden zich zoveel modetekenaars

Boven: Voortdurend controleert Loewy het werk van zijn medewerkers, want hij alleen weet hoe een nieuw model er uit moet zien.

Boven: Vaak maakt de ontwerper op een schoolbord grillige tekeningen waaruit later toch weer een of ander idee wordt geboren.

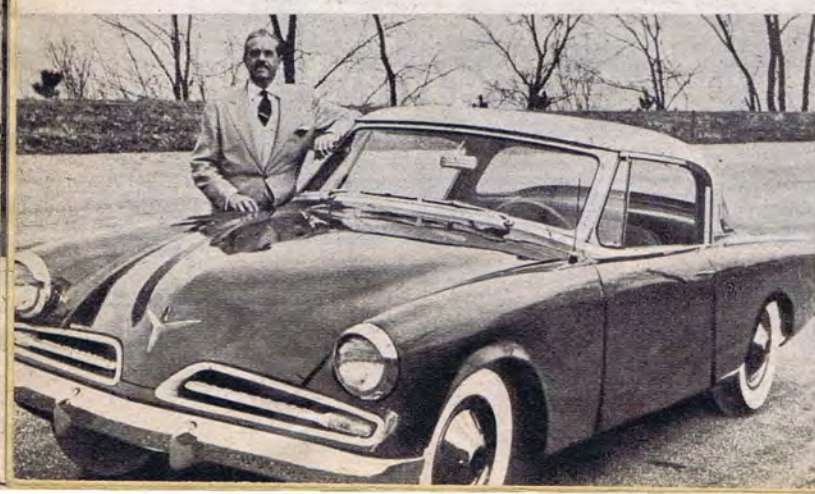
rijk aan de man te brengen.... Voorlopig hield de familie het wat betreft de toekomstplannen voor de veelbelovende Raymond echter maar op de techniek. Vader Loewy was bepaald niet rijk, en het was maar goed dat hij rekenen als een sport beschouwde, want de studie van zijn zoon kostte heel wat gegoochel met de huishoudbeurs. Tot overmaat van ramp kon Raymond, toen zijn studies ten einde liepen, niet eens aan de slag gaan. De eerste wereldoorlog brak uit en het leger had hem nodig om het vaderland te verdedigen tegen de binnenrukkende Duitsers. Hij deed dat zo goed, dat hij opklom tot de rang van kapitein. Toch beviel de militaire dienst hem niet helemaal. Dat er gevochten werd kon hij bilijken, maar hij vond wel dat het netjes moest gebeuren. Dat jan en alleman in het leger in precies hetzelfde pakje moest rondlopen wilde hij desnóóds nog wel als een noodzaak accepteren, maar dat dit pakje per se slecht moest passen en slonzig om het lichaam slobberen, dat ging hem nu te ver! Zodra hij tot officier was bevorderd en de speurende ogen van zijn commandant tijdens de inspecties hem voortaan slechts vluchtig monsterden, ontwierp hij alvast een uniformbroek naar eigen smaak en snit. Ongetwijfeld zou hij zichzelf vervolgens een jas en pet naar eigen ontwerp hebben aangemeten, als de oorlog intussen niet was afgelopen. Toen hij de kazernepoort achter zich

die van de hand in de tand moesten leven dat er eigenlijk niemand blij was met de aankomst van de nieuwe landverhuizer. Al heel gauw was Loewy dolgelukkig dat hij toevallig ook nog ingenieur was en als zodanig een plaatsje kon bemachtigen bij de "Westinghouse Electric Company". Daar viel hij zo in de smaak, dat hij drie weken later al aan het hoofd van de reclameafdeling stond. Maar de vrijheid om zijn eigen ideeën uit te leven werd hem niet gegeven. Dat maakte hem onrustig, want waar hij zijn oog ook wendde, ontdekte hij nieuwe dingen die gedaan moesten worden.... Als jongen was hij verzet geweest op alles wat rijden, vliegen of varen kon. Automobielen, schepen, locomotieven en de eerste vliegtuigen betekenden voor hem Amerika, het land van de onbegrensde mogelijkheden. Nu stond hij dan in New York, het warmkloppende hart van datzelfde Amerika, maar het gaf hem een onprettig gevoel. "Ik stond werkelijk versteld, toen ik allerlei voortreffelijke produkten in de winkels zo laag geprijsd zag staan, dat praktisch iedereen ze kon kopen," schreef hij later. "Maar onmiddellijk daarna vroeg ik me af, waarom ze er zo lelijk, plomp en ordinair uitzagen. Betekende dit, dat elke maatschappij die op de lopende band overschakelde, beslist grauw en onaantrekkelijk moest worden?" De dag kwam, waarop hij voor de eerste keer bij de boekhouder zijn salaris kon gaan halen. Hij gebruikte het goeddeels om zijn eerste na-oorlogse burgerpak te kopen, en die avond hing hij zijn langzamerhand toch wel wat sleets geworden officiersbroek met een zucht van

Linksboven: Loewy bepaalt zich niet tot het verfraaien van flessen en doosjes. Ook helikopters worden door hem mooier gemaakt.

Links: Een auto dient voor onze miljonair niet alleen om te rijden, maar ook om er, wat het uiterlijk betreft, mee te experimenteren.

Rechts: Loewy weet zelf niet meer precies hoeveel fabrieksgebouwen door zijn ideeën een moderner aanzien hebben gekregen.

Zo verdienden zij hun miljoenen (IV)

In onze serie over onbekende miljonairs vindt ditmaal het optreden plaats van Raymond Loewy. Hij verdiende kapitalen door de vorm te bepalen van talloze gebruiksvoorwerpen - ook die van U - en hij is bij halve maan, naar men zegt, altijd een beetje boos.

voor de vorm

Het ouderwetse sigarettenpakje (links) werd gemoderniseerd door Loewy die o.a. een vloeiender lettertype gebruikte.

Boven: „Zorg eens voor een paar fraaie flessen,” zei een limonadefabrikant tegen Loewy. En het lukte hem.

verlichting in de kast. Toen kreeg hij een inval. „Ik behoeft dat oorlogspakje hopelijk nooit meer aan te trekken,” dacht hij. „Maar in mijn gedachten blijf ik die broek altijd dragen! Bij die broek begon mijn overwinning op de slechte smaak! Ik zal blijven vechten, desnoods op mijn eentje, als mijn baas niet naar me luisteren wil!”

Zo kwam hij voor één avond bij Macy's warenhuis terecht. De volgende dag, nadat hij overhaast het kantoor van de reclamechef had verlaten, omdat zijn manier van etaleren de man bijna een beroerte had bezorgd, dacht hij er een ogenblik over om de nauwelijks nog begonnen strijd maar weer op te geven. Maar de drift in zijn bloed was sterker dan de drang tot maatschappelijk zelfbehoud. Een uur later greep hij de telefoon, belde Macy's reclamechef nogmaals op en sprak: „Wat ik u nog zeggen wilde... Die aansteker op uw bureau is toch wel heel erg lelijk!”

Door ijlings op te hangen onttrok hij zich nog net bijtijds aan de woede-explosies aan de andere kant van de lijn. Hij liep naar buiten, wandelde de winkel van een bevriende sigarenleverancier in en vroeg: „Verkoop je die dingen nou nog véél?”

„Die aanstekers?” De winkelier keek verbaasd op. „Toen ze pas waren uitgevonden, liepen ze harder. Nu is de markt zo goed als verzadigd. Wie vandaag nog lucifers gebruikt, schakelt niet zo gauw meer op een aansteker over...”

„Omdat ze er zo afgrijselijk uitzien!” verklaarde Loewy met kracht. „Het publiek koopt dingen die het nodig heeft, maar als die dingen er aantrekkelijk uitzien, worden ze zelfs gekocht door mensen die er eigenlijk best buiten kunnen!”

„Hoe zou een aansteker er dan volgens jou uit moeten zien?” wilde de winkelier weten. Loewy rolde een tekening open, die hij een half uur tevoren op zijn kamertje had geschetst. „Zò!” antwoordde hij beslist. „Laat hier maar eens een stelletje van maken en leg ze dan naast je oude voorraad in je etalage. Ik wed om honderd dollar met je, dat je er meer dan het dubbele van verkoopt!”

Na enige aarzeling nam de winkelier de weddenschap aan. Hij verloor zijn honderd dollar, maar zijn omzet vloog in de jaren daarna zo omhoog dat hij

Loewy levenslang dankbaar bleef...

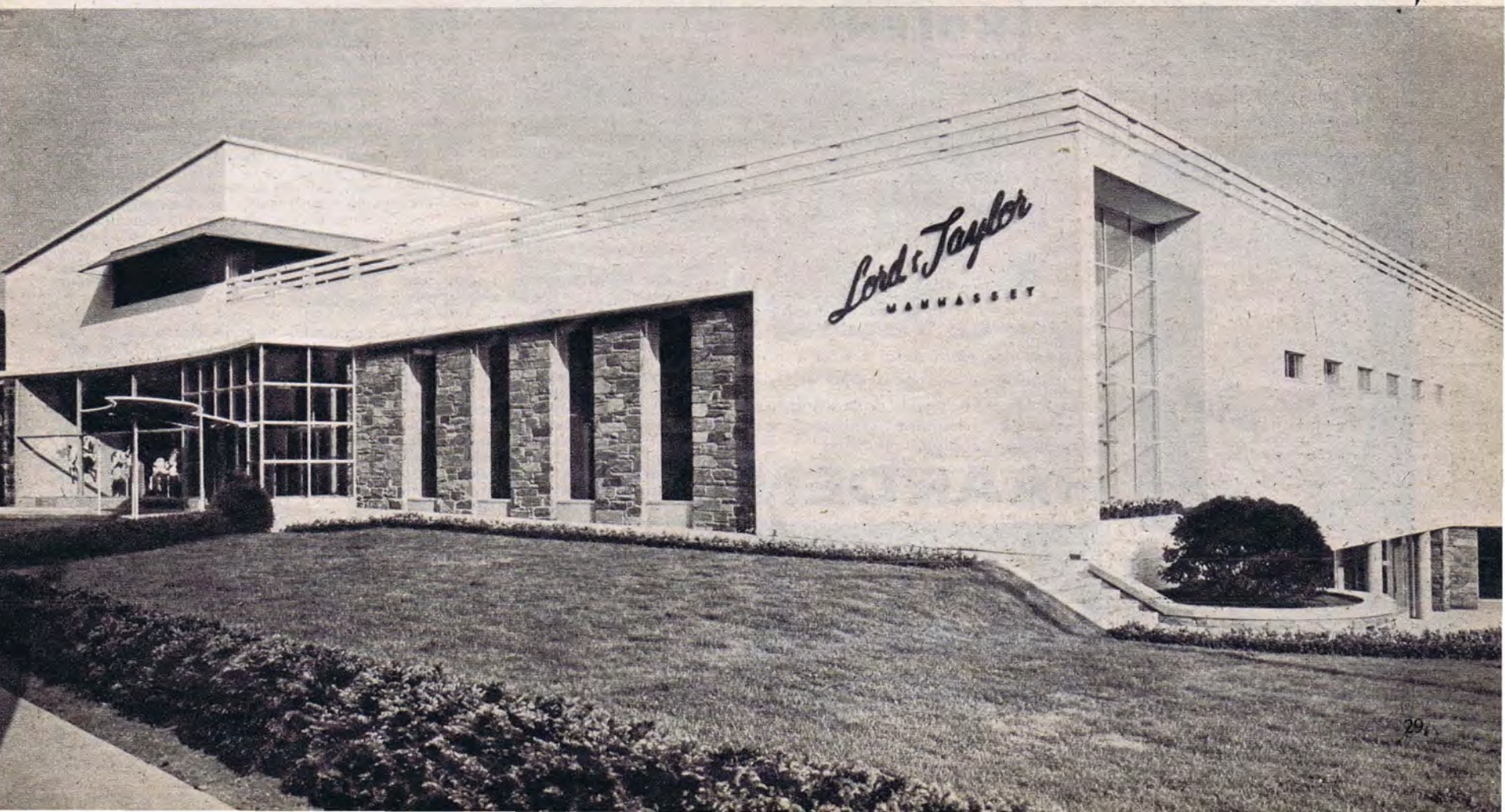
Aansteker werkte aanstekelijk

Voorlopig bleef deze zijn hervormingswoede koelen op het tekenen van mode-illustraties in zijn vrije tijd. Maar het verbluffende succes van zijn sigarenaansteker deed zo snel de ronde, dat hij tenslotte zijn ingenieursbaan er aan gaf en zich als zelfstandig ontwerper vestigde. De industriële vormgeving was geboren. In 1927 maakte hij advertenties voor Horace Saks, de eigenaar van een superconcern van warenhuizen, die zozeer de aandacht trokken dat Saks hem persoonlijk bij zich liet komen en hem opdracht gaf tot de aankleding van een van zijn nieuwe gebouwen. Andere opdrachtgevers volgden. Toen hij vierendertig was, moest hij al een accountant in de arm nemen om uit te rekenen hoeveel hij nu eigenlijk per jaar verdiende. „Veertigduizend dollar!” antwoordde de accountant.

Raymond Loewy was niet van zins op zijn lauweren te gaan rusten. Hij had de oorlog aan de wansmaak verklaard en hij wenste de strijd met een vol-

ledige overwinning te beëindigen. Nog steeds lagen de etalages vol met lelijke gebruiksvoorwerpen. De koper, die in de waan verkeerde zich met comfort te omringen, schiep voor zichzelf in werkelijkheid een museum van slechtgekozen kleuren, lompe afmetingen, onhandigheden en overbodigheid. Waar nog iets was gedaan aan uiterlijke vormgeving, bestond deze uit een zogenaamde kunstzinnige versiering die zelfs van het eenvoudigst gevormde voorwerp een potsierlijk onding maakte. „Ik kan mijn gedachten niet bij die enorme warenhuizen houden,” klaagde Loewy eens, „terwijl er nog duizenden aardige, kleine voorwerpen zijn in het leven van alle dag, waarmee door de fabrikanten zo gewetenloos wordt gesold dat ik die arme dingen ongelogen om hulp hoor roepen...”

Onverwachts kreeg hij op zijn eenzame kruistocht hulp van een andere Europeaan: Sigmund Gestetner, de Engelse fabrikant van een bekend soort duplicators. „Ik bied u tweeduizend dollar, als u binnen vijf dagen een aantrekkelijker vorm voor mijn produkt weet te beden-

Vóór 't
elektrisch
scheren

pitrell
en... u scheert zich verbazend
veel schoner!

veel schoner!

Kris, kras liggen baardharen door
elkaar. Daar krijgt zelfs het beste
apparaat maar moeilijk vat op. 't
Gevolg? Ergernis over moeizaam
en onvoldoende uitscheren, elke
dag weer.

met pitrell

pitrell richt de haartjes onmiddel-
lijk op. U scheert ze nu snel af
tot vlak aan de wortels.

pitrell

ontvet meteen, waardoor uw ap-
paraat veel soepeler over uw
huid glijdt.

pitrell

verfrist de huid en neemt de ge-
volgen van transpireren weg:
dus ook op warme dagen geen
scheermoeilijkheden.

pitrell
pre-shave
voor prettiger elektrisch scheren

'n produkt

voor het liefste
het beste

Vanzelfsprekend kiest U voor
Uw liefste bezit de beste kin-
derwagen, die U kunt krijgen:

'n **Riemersma** wagen!

Wát 'n originele modellen...
Wát 'n smaakvolle kleuren...
Wát 'n constructie en...
Wát 'n aantrekkelijke prijzen!

De grote Riemersma-wedstrijd
maakt het kopen van 'n Riemersma
kinderwagen extra aantrekkelijk

De gelukkige winnaars van mei zijn:

1e prijs: P. M. de Goey
St. Maartenslaan 29, Weert
2e prijs: F. Mannaerts
Meirensstraat 10, Olen
3e prijs: R. de Vries
Sinnebuorren 49, Akkrum

Vraag Uw leverancier 'n Riemersma-
wagen en informeer naar de
wedstrijd en de waardebon!

Riemersma
KINDERWAGENFABRIEKEN N.V. SURHUISTERVEEN

KOLEN

JAN 62 f 395.-

losse vloerplaat extra f 9.50
kolenkonvektor voor nootjes 4
een kleur • lichtgrijs / donkergrijs
voor elk • donkergrijs / lichtgrijs
interieur • beige / leverbruin

HAARDEN

JAN
JAARSMA

ken!" stelde deze voor, toen hij
op een zakenreis New York
aandeed en daar op de jonge
Franse ingenieur attent werd gemaakt.
Loewy kocht een lading bootseerklei,
trok zich in zijn werkkamer terug en
ging aan het werk. Hij amputeerde alle
uitsteeksels, bouwde in wat niet gemist
kon worden en presenteerde zijn op-
drachtgever een gestroomlijnde dupli-
cator, die aan de Brit de geestdriftige
uitroep ontlokte: „Dit is geen duplica-
tor meer, maar een verkleinde afbeel-
ding van de wereld van morgen — een
wereld van stroomlijn en doelmatig-
heid!"
Vanaf dat ogenblik was Amerika een
nieuw werkwoord rijker: „loewizeren".
Dat woord hield alles in, wat er op
was gericht om een kwaliteitsartikel
op de koop toe een appetijtelijk voor-
komen mee te geven. „Wie de keus
heeft tussen twee voorwerpen van de-
zelfde kwaliteit en prijs, kiest wat er
het prettigst uitziet!" leerde Loewy zijn
nieuwe vaderland. En er werd naar
zijn wijze lessen geluisterd. Wat we
tegenwoordig „typisch Amerikaans"
noemen, werd door een Fransman uit-
gevonden en had alleen een lange om-
weg nodig om naar Europa terug te
keren....

De crisis hielp hem

Na Sigmund Gestetner kwamen de
fabrikanten van de „Hupmobile" bij
Loewy aankloppen. Hij verlaagde, ver-
lengde en stroomlijnde hun korte,
hoog op de poten staande auto zo
radicaal dat ze hem aanvankelijk niet
eens in hun showrooms durfden zetten.
Loewy's klanten-aantal groeide en zijn
bedrijf groeide mee. Merkwaardig ge-
noeg spon hij juist garen bij de lood-
zware economische crisis, die na 1929
de wereld teisterde. Toen de zaken
nog goed gingen, waren vele fabrika-
nten er huiverig voor geweest de vorm
van hun produkten ingrijpend te wijz-
igen. Nu de mensen zelfs de weelderig-
ste etalages met een lege beurs voorbij
liepen, was elk middel om de verkoop-
mogelijkheden te vergroten goud
waard!

Maar Loewy bereikte de top van de
ladder pas toen hij de aartselijke
„Coldspot"-koelkast onder handen nam
en hem als de eerste moderne, fraai
gelijnde en doeltreffend ingerichte
levensmiddelenbewaarplaats aan de
fabrieksdirectie terugstuurde. Heel het
Amerikaanse zakenleven schoot over-
eind in zijn stoel, toen het verkoop-
cijfer van de koelkasten plotseling als
'n raket omhoog schoot tot het record-
aantal van bijna drie miljoen stuks.
De vierkant gebouwde man met de
zachte, overtuigende stem had zijn
eenmansoorlog gewonnen. Zijn mees-
terhand hervormde zo'n ontzagwek-
kend aantal grote en kleine voorwer-
pen om ons heen, dat de wereld heel
erg kaal zou worden als we de klok
zo ver konden terugzetten dat al zijn
verwezenlijkte ideeën er bij toverslag
uit verdwenen....

Loewy bepaalde de vorm van de ge-
stroomlijnde trein, de eerste prettig in
de hand liggende elektrische droog-
scheerder, de beroemde Greyhound-
bussen, de coca-cola-automaat en het
eerste grote gemechaniseerde waren-
huis. „Laat me jullie manier van ver-
pakken eens onder de loep nemen,"
stelde hij de fabrikanten van de be-
roemde Lucky Strike-sigaretten voor.
„Vijftigduizend dollar voor jou, als je
met iets te voorschijn komt dat de
mensen meer aanspreekt dan onze ver-
trouwde groene pakjes," kreeg hij ten
antwoord. Hij „loewizeerde" het pak-
je door het zijn tegenwoordige rood
met witte aanzien te geven en was in
één dag een halve ton aan harde Ame-
rikaanse valuta rijker.

Natuurlijk heeft Raymond Loewy zijn
éénmansstijl al lang achter zich liggen.
Zijn bedrijf is uitgegroeid tot het
grootste op zijn gebied in heel Ameri-
ka en biedt werk aan meer dan twee-
honderd man. De totale omzet van deze
onderneming bedraagt jaarlijks maar
liefst drie miljoen dollar. Wat Loewy
zelf verdient, vertelt hij overigens al-
leen aan zijn vrouw en aan de belasting-
en, naar we mogen aannemen. Men
schat zijn inkomen echter tussen de
tweehonderdduizend en tweehonderd-
vijftigduizend dollar per jaar, en zijn
vermogen op omstreeks vijftiengint
miljoen dollar. Maar dat zijn cijfers,
die uitsluitend afgaan op zijn werk-
zaamheden van tien jaar terug. Sinds-
dien is men de tel kwijt geraakt, want
het schijnt dat Loewy een nieuwe bron
van inkomsten heeft aangeboord die
hem ieder jaar weer enorme sommen
oplevert....

Sinds hij de oude „Hupmobile" stroom-
lijnde, zijn auto's namelijk een passie
van hem gebleven, en vooral Stude-
baker heeft reden te over hem daar-
voor dankbaar te zijn. Vlak na de oor-

log keken ook wij in Europa onze ogen
uit, toen een wel zeer revolutionair ge-
vormd voertuig zijn intrede deed op
onze wegen. We waren sinds jaren ge-
wend, aan een auto een duidelijke
voor- en achterkant te onderscheiden.
Die achterkant bestond uit een ge-
stroomlijnde, maar bultige plaat me-
taal die van de achterruit onmiddellijk
overliep in de koffer. De voorkant
werd hoe langer hoe meer gekenmerkt
door een steeds langere, indrukwek-
kend gevormde neus, die schuil ging
onder een overdaad aan chromewerk.
Maar die nieuwe Studebaker sloeg de
wereld met stomme verbazing, want
het was niet eenvoudig meer om vast
te stellen of het ding nu eigenlijk
voor- dan wel achteruit reed....

De Studebaker-1946 was de eerste
laaggebouwde, modern gelijnde auto.
Toen eenmaal bleek welk een door-
slaand succes hij was, haastten andere
fabrieken zich natuurlijk, het goede
voorbeeld na te volgen. Maar ze bleven
voortdurend een stap achter. In 1953
ontwierp Loewy een nieuwe Stude-
baker, die door kenners nog steeds als
een van de fraaiste auto's wordt be-
schouwd welke ooit zijn gebouwd.
„Mijn geheim is heel simpel," zegt hij
zelf. „Ik teken een auto en vraag dan
aan een van mijn vrienden wat deze
wagen heeft dat aan een andere ont-
breekt. Dan antwoordt hij: „Geen
chrom," en dan zeg ik: „Mooi! Dan
laten we hem zo!"

Loewy vecht al jaren lang tegen de
„rijdende, drie-tonige juke-boxen", zo-
als hij de meeste wagens betitelt die
van de Amerikaanse lopende band
rollen. Niet lang geleden schafte hij
zich een gloednieuwe wagen aan om
met zijn gezin op vakantie te gaan. Hij
sloopte er al het chromewerk en de
staartvinnen af en maakte hem een
stukje korter. „Alleen maar om te
laten zien, hoe een Amerikaanse auto
er uit kan zien als de ontwerpers hun
verstand maar eens gebruiken," legde
hij uit. „Ik heb al zo lang zin gehad om
zo'n muziekdoos met hamer en beitel
te lijf te gaan, maar nu heb ik er een
voor me zelf en kan niemand het me
meer beletten!" Toen keek hij een
beetje mistroostig op zijn gekortwiek-
te eigendom neer en verzuchtte: „Jam-
mer, het is nog lang niet de auto die
ik voor mezelf zou willen bouwen. Je
kunt tenslotte niet aan het slopen
blijven...."

Kort geleden zette hij zijn eerste teke-
ningen voor de bouw van een door
atoomkracht aangedreven passagiers-
schip op zijn tekentafel. Een grote werf
had daartoe zijn hulp ingeroepen, in
afwachting van een regeringsbesluit
dat de bouw definitief moet goedkeu-
ren. Maar daar kan Raymond Loewy
niet op blijven wachten. Hij wil niet
alleen de wereld van morgen mee hel-
pen maken, hij wil die wereld zelf ook
nog beleven. „Dat kan ik alleen door in
zo kort mogelijk tijd zoveel mogelijk
voorwerpen om me heen naar mijn
smaak om te vormen, en tegelijkertijd
te zorgen dat ik een beetje in conditie
blijf!" zegt hij telkens.

Vreemd zwembad

Behalve huizen in New York, op Long
Island en aan de Parijse Quai d'Orsay
bezit Loewy een zestiende-eeuws kas-
teel in Frankrijk, een villa in St. Tro-
pez aan de Riviera en een buitengoed
in Palm Springs, Californië, waarvan
het laatste als voornaamste bijzonder-
heid een zwembad heeft dat zich van-
uit de tuin tot in het huis voortzet. Dat
zwembad is een uitvinding van hem-
zelf. „Mijn zesjarige dochtertje Laury
vindt het gezellig om samen te gaan
zwemmen, maar IK vind het buiten
meestal te koud," legde hij uit, toen
kennissen zich het hoofd braken over
de bedoeling van dit waterbouwkun-
dige snufje....

De pionier van de stroomlijn is nog
lang niet „uitgeleewizeerd". Zijn uit-
gangspunt is, dat de wereld juist tegen-
woordig zo snel verandert dat hij han-
den tekort komt om alle nieuwigheden
tijdig en afdoende te veraangenamen.
En wat hij van die toekomst verwacht,
afgezien van zijn stratosfeervliegtuig-
interieurs en zijn atoomsuperscheppen?
„De ruimtevaart!" zegt hij stralend, als
men hem daarnaar vraagt. „Man, dáár
valt een berg werk voor me te ver-
zetten! Denk alleen maar eens aan zo'n
reis naar Mars — die kan jaren duren,
zeggen ze. Dan gaan die passagiers op
de duur toch nog een beetje comfort en
gezelligheid verlangen?"

Want mannen als Raymond Loewy zijn
niet tegen te houden. Daarom is het
misschien wel waar, wat zijn werk-
nemers van hem zeggen — dat hij des
avonds dikwijls een beetje verstoord
naar de halve maan kijkt, en pas te-
vreden is als die weer mooi rond is
geworden....

Elizabeth Maby's leven werd een kwelling door het ongelofelijke, niet te temmen gesnurk van haar echtgenoot. Na jaren vonden zij er eindelijk een oplossing voor.

Het probleem van de rare snurker

ELIZABETH MABY was wanhopig, het leven werd haar tot een kwelling, zware wallen omgaven haar ogen, haar lust tot eten was verdwenen, Elizabeth wilde alleen maar slapen, slapen en nog eens slapen. Helaas, slechts zelden kon zij de ogen sluiten en van een ongestoorde nachtrust genieten. Haar man, Percy Maby, ontnam Elizabeth haar slaap. Hij dwong haar wakker te blijven. Was Percy soms een harteloze brutaal, die door eigen slapeloosheid daartoe gedreven ook zijn vrouw wakker hield? Welnee, Percy en Elizabeth konden het opperbest met elkaar vinden. Maar Percy is een „snurker“, gedurende de nachten ontwikkelt hij een serie geluiden, die een opmerkelijke gelijkenis vertonen met het bloedstollende gebrul van een getergde leeuw. Percy, een goedmoedige en teerhartige man, is zich daar zelf niet van bewust. Hij slaapt en droomt, Percy rust lekker uit en verschijnt 's morgens met een opgewekt gezicht aan de ontbijttafel. „Goed geslapen?“ vraagt hij dan stevast aan de familieleden. Een somber stilzwijgen vormde tot voor kort het antwoord. „Percy, ga toch naar de dokter,“ smeekte Elizabeth hem herhaaldelijk. Maar de huisarts was niet bij machte Percy te helpen. Hij haalde licht de schouders op en zei: „Jammer, maar er bestaan géén anti-snurk injecties....“ Elizabeth werd steeds zenuwachtiger, ze huilde dikwijls, tot wanhoop van Percy. „Is het werkelijk zó erg.... overdrijven jullie niet?“ informeerde hij bij zijn gezinsleden. „Het is ontzettend. Voor mij is het altijd oorlog gebleven, iedere nacht hoor ik het verwarrende motorengeloei van een bombardementsvliegtuig,“ antwoordde Elizabeth met een diepe zucht.

Oorlogsavontuur

Percy kon het echter niet geloven. Totdat zijn negenentwintigjarige zoon Brian zich tijdens de nacht met een bandopname-apparaat naast het bed van zijn vader opstelde en diens gesnurk op de band vastlegde. Percy toonde zich de volgende dag diep verbaasd, hij luisterde ontzet naar zijn eigen gesnurk, hij klemde zijn handen tegen zijn oren en schudde meewarig met z'n hoofd. Na het horen van de snurk-opnamen, kon Percy zich terdege begrijpen waarom zijn vrouw, zoon Brian en dochter Sonia klaagden over slapeloze nachten. Het was alsof een trein op topsnelheid dwars door hun huis daverde, of er een kanon werd afgeschoten, of een groep vechtlustige Mau-Mau strijders hun huisje vulde, alsof alle buurtjochies tegelijk op hun trommels roffelden.

Percy is gedurende de nachten niet alleen een snurker, maar ook een zanger. Overdag zingt hij zelden, omdat zijn stem schor en rauw is. Percy schaamt zich voor zijn raspende zangstem. Behalve gedurende de nachten, alle schaamte is hem dan vreemd. Percy zingt in zijn slaap het hoogste lied,

urenlang herhaalt hij zijn lievelingsnummer: „De vrolijke wandelaar“. Na het lied vele malen luidkeels gezongen te hebben, heropent Percy zijn weerzinwekkende „snurkdemonstratie“, die vermoedelijk door niemand ter wereld te verbeteren is. Bij het horen van de schokkende bandopname herinnerde Percy zich plotseling een merkwaardig oorlogsavontuur. Hij werd met zijn dienstmakkers in een speciaal kamp op de invasie voorbereid; met vijftien andere soldaten kreeg Percy een grote leger tent toegewezen. Spoedig was Percy bij zijn „slapies“ diep gehaat, zijn gesnurk en z'n eentonige gezang over de vrolijke wandelaar beroofden de soldaten van hun onontbeerlijke nachtrust. De soldaten werden ontevreden en beklaagden zich bij

De Engelsman Percy Maby maakt gedurende zijn slaap zo'n onvoorstelbaar lawaai, dat hij zijn vrouw en kinderen tot wanhoop heeft gedreven.....

hun commandant over het alle verbeelding tartende gesnurk van soldaat Percy Maby. Aanvankelijk lachte de commandant om de lange reeks van klachten, maar tenslotte besloot hij hoogst persoonlijk een nacht in de tent door te brengen. Binnen twee uur vluchtte hij terug naar zijn hoofdkwartier. De volgende dag werd het kampement met een kleine tent uitgebreid, een tent voor één man, voor de snurker Percy Maby. De tent werd op grote afstand van de andere tenten opgetrokken. Deze zeer verstandige maatregel herstelde de goede geest onder de eerst door een chronisch tekort aan slaap gekwelde mannen....

Redevoeringen

Maar de tuin achter het huisje van Percy Maby in het Engelse provinciestadje Gosport biedt geen ruimte voor een tent, zodat Percy noodgedwongen binnenshuis moet slapen, snurken en zingen. Elizabeth ondernam reeds talloze pogingen om Percy van zijn snurkziekte te genezen. Ze zette een klem op zijn neus en bond een doek rond zijn mond. Ze

onderbrak herhaaldelijk zijn slaap. Tevergeefs echter, Percy snurkte onverstoord voort. Sinds de laatste vijf jaren houdt Percy ook redevoeringen in zijn slaap, tot onuitsprekelijke ergernis van Elizabeth en de beide kinderen.

Gedurende vele jaren bleef Percy's gesnurk vrij gematigd. En Elizabeth was nog jong, ze sloep snel in, ondanks Percy's ijveren om haar wakker te houden. Maar sinds de oorlog werd Percy van een gematigde snurker tot een nachtelijke herrieschopper, tot een zanger en een redenaar. De kwaal is sterk verergerd en Percy's gesnurk bracht Elizabeth tenslotte tot op de rand van een gruwelijke zenuwinstorting. Alle buurtbewoners voelden een even diep als waarachtig medelijden met de gezinsleden van Percy, vooral met de bleke Elizabeth, die snel vermagerde en als een schim door haar huis schuifelde.

De beste oplossing

Ook de burens horen Percy snurken, maar door de dikke muren wordt het „nachtelijke onweer“ voor hen tot een vaag gerucht, dat onmachtig is de burens van hun slaap te beroven. Alleen gedurende de zomernachten ergeren ook de omwonenden zich aan de waterval van geluiden, die in de nacht over de lippen van Percy Maby stroomt. Als gedurende zoete nachten de ramen open staan, zijn het gesnurk, het gezang en de redevoeringen van Percy zeker dertig meter ver hoorbaar.

Zodra Percy zich op zijn bed uitstrekt, haasten de burens zich daarom de ramen stevig te sluiten.... Drie jaar geleden meldde Elizabeth zich bij de huisarts. Ze klaagde over een hevige vermoeidheid, over moedeloosheid, over gebrek aan eetlust en over het gesnurk van Percy. Het onderzoek nam slechts korte tijd in beslag. „Een groot tekort aan slaap,“ stelde de arts vast en hij voegde er aan toe: „Als u geen afdoende maatregelen neemt, zult u zeker in een ziekenhuis terecht komen.“ Percy, Elizabeth en de beide kinderen beleden een vergadering, waarop het probleem uitvoerig werd besproken. Sindsdien kennen de Maby's een „ploegendienst“. Elizabeth Maby legt haar hoofd iedere middag kort na twaalf uur op het kussen en slaapt tot zeven uur in de avond. Daarna mag Percy tot twee uur in de nacht vrij-uit snurken. Vervolgens slaapt Elizabeth nog drie uur, zodat er ook nog enkele uren van snurken, zingen en praten voor Percy overschieten. Brian en Sonia worden om de week bij burens ondergebracht. Natuurlijk is ook deze toestand onhoudbaar, maar gelukkig is er een betere oplossing mogelijk. Percy is druk doende deze oplossing door solliciteren te verwezenlijken; hij wil zijn baan als fabrieksarbeider opgeven. Percy Maby en de zijnen koesteren slechts één ideaal: Percy moet nachtwaker worden.... hopelijk krijgt hij een contract voor vele, vele jaren!

Op een middag keert het tien-jarig dochtertje Janet van Oscar en Lucy Freeman niet uit school naar huis terug. Diezelfde avond wordt ze voor het laatst gezien op dertig kilometer afstand van haar woonplaats, in gezelschap van een man. Sindsdien ontbreekt elk spoor van haar. Een vriend van Oscar en Lucy, de advocaat Laurens Hudson, krijgt een paar weken later een geheimzinnige telefonische boodschap; iemand zegt hem dat Lucy in het schrift van Janet moet kijken. Inspecteur Kenton, die het onderzoek leidt, weet hier nog niets van.

HET VERSTOPTE SCHRIFT (3)

INSPECTEUR Kenton zat in de salon op Oscar Freeman te wachten. Een kleine aktentas stond naast zijn stoel. Zijn gezicht was bedaard; alleen stond er een kleine rimpel tussen zijn ogen.

Oscar Freeman kwam binnen. Arme kerel, dacht Kenton, hij kan zich haast niet meer overeind houden. „t Spijt me dat ik u heb laten wachten, inspecteur,” zei Oscar Freeman. „Mijn vrouw voelt zich vanmiddag niet zo goed.”

„Toch niets ernstigs, hoop ik?”

Op dat moment verscheen Lucy in kimono in de deuropening. „Ik geloof van niet,” zei Oscar. „Het is natuurlijk de spanning van de laatste paar weken.” Hij draaide zich om en zag Lucy. „Ik heb je toch op je hart gedrukt boven te blijven.”

„Ik voel me goed, heus,” zei Lucy. Haar stem leek niet zo dof meer. „Laat me nu maar begaan, Oscar.”

„Ik hoor tot mijn spijt, dat u zich de laatste dagen niet zo goed voelt,” merkte Kenton op.

„Het gaat al weer beter,” zei Lucy.

„Is... is er al nieuws, inspecteur?”

„Ik vrees van niet, mevrouw,” antwoordde Kenton.

„maar we hebben dit in het begin van de middag gevonden.”

Hij opende zijn tas en haalde er een schrift en een school-etui uit. „Herkent u die voorwerpen?” Lucy keek ernaar als gehypnotiseerd. „Die zijn van Janet,” zei ze snel.

„Waar hebt u die gevonden?”

Kenton keek van de een naar de ander. „In het bos van Henshaw — heel vreemd,” zei hij.

„Waarom vreemd?” vroeg Oscar.

„Omdat we de afgelopen veertien dagen dat bos haarfijn uitgekamd hebben,” zei Kenton.

„Maar weet u zeker dat ze daar niet eerder waren?” vroeg Oscar.

„Absoluut zeker,” zei Kenton. „We hebben die struiken daar al wel zes keer doorzocht.”

„Ik begrijp niet goed, waar u naar toe wilt, inspecteur,” zei Oscar.

Lucy wees op het etui. „Bedoelt u, dat iemand die dingen daar kort geleden moet hebben neergelegd?”

Kenton knikte. „Precies, mevrouw. Naar mijn mening was het de bedoeling, dat we ze zouden vinden.”

„Och kom, nonsens,” zei Oscar ongeduldig. „Ze lagen er natuurlijk al lang, maar uw mensen hebben ze eenvoudig niet eerder gezien.”

KENTON schudde kalm, maar zeer beslist zijn hoofd. „Onmogelijk, mijnheer.” Hij pakte het schrift op en gaf het aan Oscar.

„Voelt dat schrift vochtig aan, mijnheer?”

Oscar wreef met zijn vingers over de kaft. „Nee, dat niet.”

„En toch heeft het vannacht geregend,” zei Kenton rustig. „Heel hard zelfs.”

„Wat zou dit volgens u betekenen, inspecteur?”

vroeg Lucy. „Zou het...?”

„Ik weet niet wat het betekent,” viel Kenton haar in de rede, „maar in elk geval hebben we nu een aanknopingspunt. Totnogtoe hadden we totaal niets.” Hij deed zijn uiterste best die twee zwaarbeproepte mensen een hart onder de riem te steken. Kenton had zelf een dochttertje van twaalf jaar, waar hij dol op was.

„Hebt u commissaris Wilde hierover ingelicht?” vroeg Oscar.

Kenton knikte. „Ja.”

„Wat zei hij?”

„Hij gaf geen commentaar. Wel vroeg hij me, of u soms een zekere mijnheer Nelson kende.”

„Ik niet,” zei Oscar. Hij wendde zich tot Lucy. „Jij?”

„Nee,” zei Lucy. „Wie is die mijnheer Nelson?”

„Geen idee, mevrouw Freeman,” zei Kenton.

„Ik moest het u alleen vragen.” Hij wees weer

Er is een KIND

op het etui en het schrift. „U weet zeker dat die van Janet zijn?”

„Absoluut,” zei Lucy.

„Er staat geen naam op het schrift; ook niet in het etui.”

„Ze zijn van Janet,” zei Lucy. „Ik weet het positief.”

„Is er misschien nog iemand, die dat kan bevestigen?” vroeg Kenton.

Lucy dacht een ogenblik na. „Ik zou zeggen: juffrouw Bennet.”

„Wie is juffrouw Bennet?”

„De onderwijzeres van Janet.”

„Ze komt vanavond hier,” merkte Oscar op. Hij wendde zich tot Lucy. „Ze belde vanochtend op en zei iets over een pop. Ik begreep er niets van; vandaar dat ik maar heb gevraagd of ze even langs wilde komen. Weet jij iets van een pop af?” Lucy knikte. „Ja, ik weet wat ze be-

vaker uit.” Hij pakte zijn hoed en wendde zich tot Oscar. „Er heeft zeker geen mens contact met u opgenomen, mijnheer Freeman?” vroeg hij.

„Nee,” antwoordde Oscar. „Afgezien van verslaggevers natuurlijk.”

Laurens Hudson trad binnen en keek een tikje verbaasd naar de inspecteur. „Goedenavond, mijnheer,” groette Kenton.

„Goedenavond, inspecteur,” zei Hudson.

„Nu, ik moet eens verder,” zei Kenton. „Tot ziens, mevrouw Freeman.”

NADAT Kenton was vertrokken, zei Hudson: „Wat kwam Kenton doen, Lucy? Was er nieuws?”

Lucy wees op het schrift en het etui. „Dat hebben ze vanmiddag gevonden.” — „Waar?”

„In het bos van Henshaw.”

Hudson ging naar de tafel en nam het schrift op. „Is dit van Janet?” vroeg hij.

„Ja,” zei Lucy. „Hoezo?”

Hudson antwoordde niet dadelijk. Toen zei hij gespannen: „Weet je dat zeker?”

„Absoluut,” zei Lucy. „Ze had dat schrift en dat etui bij zich op de dag dat ze verdween.”

Hudson keek strak naar het schrift. „Wat is er, Laurens?” vroeg Lucy.

„Oscar... Lucy,” zei Hudson opgewonden, „ik heb nieuws voor jullie.”

„Wat...?” begon Oscar.

„Vlak voordat ik van kantoor wegging,” vervolgde Hudson, „werd ik opgebeld door een man. Hij zei: zeg tegen mevrouw Freeman, dat ze in het schrift moet kijken.”

Oscar nam het schrift uit zijn hand en bladerde erin. „Maar waarom dan? Wat bedoelde hij daarmee?” „Wat zei hij nog meer?” vroeg Lucy.

„Niets,” zei Hudson. „Hij belde af voor ik iets kon vragen.”

„Wanneer was dat?” wilde Oscar weten.

„Vlak voordat ik van kantoor wegging — om vijf uur zowat.”

„We moeten Kenton te pakken zien te krijgen,” zei Oscar gejaagd; „dit is iets dat hij moet weten.”

„Oscar, wacht nog even,” viel Lucy hem opgewonden in de rede. Ze wendde zich weer tot Hudson. „Dus die man zei dat ik in dat schrift moest kijken?”

„Inderdaad,” zei Hudson. „Ik snap er nog steeds geen zier van.”

FRANCIS DURBRIDGE
schreef voor U
dit spannende
VERVOLGVERHAAL

doelt.” — Kenton maakte aanstalten te vertrekken. „Vraagt u die juffrouw Bennet eens of ze hiernaar wil kijken.” Hij wees op het schrift en het etui. „Als ze ook van mening is dat ze van Janet zijn, vraag dan of ze mij opbelt. Wilt u?”

Anna kwam binnen en zei: „Mijnheer Hudson is er, mijnheer.”

„Laat hem binnenkomen,” zei Oscar.

„Inspecteur,” vroeg Lucy, „zegt u eens eerlijk: denkt u dat Janet nog wordt gevonden?”

Ik hoop dat ik niet te zwaar voor mijn leugen zal moeten boeten, dacht Kenton. En hardop zei hij: „Ja, mevrouw Freeman, dat denk ik inderdaad. Vraagt u me niet waarom — het is zomaar een soort voorgevoel van me.” Hij glimlachte. „Mijn voorgevoelens komen wel

Juffrouw Bennet bekeek Janets schrift en zei toen eensklaps: „Hé, dat is vreemd”

Oscar sloeg de bladzijden van het schrift om. „Er is niets in te vinden,” zei hij. „Gewoon een taal-schrift.”

Inderdaad gaven de in een kinder-lijk handschrift geschreven woorden niets bijzonders te zien. Er was een bladzijde met FIETS, FAKKEL, FOUT, FLAMINGO, FRAAI; op een andere bladzijde stonden rijtjes met GAZELLE, GENERAAL, GEDULDIG, GRETIG.

„Waar kan die vent het over gehad hebben?” zei Oscar met iets van wanhoop in zijn stem.

Lucy nam het schrift van hem over. „Is het Janet's handschrift?” vroeg Hudson. „Ja,” zei Lucy.

„Hoe weet je dat?” wierp Oscar tegen. „Het is allemaal in blok-letters; die schrijven alle kinderen eender.”

„Het is van Janet,” zei Lucy. Ze sloeg een paar bladzijden om. „Zie je de „P”? Janet maakt nooit de bocht aan de poot vast en ik heb het haar wel twintig maal gezegd.”

„Maar zijn alle bladzijden door haar geschreven?” vroeg Hudson.

„Ja,” zei Lucy, „ik weet het zeker.”

ANNA kwam binnen en zei: „Juf-frouw Bennet voor u, mevrouw. Ze heeft vanochtend met mijnheer gesproken, zegt ze, en.....”

HEEFT u een poppenshow?” in-formeerde Hudson beleefd, na-dat Anna was verdwenen.

Juffrouw Bennets lichtblauwe ogen leefden een beetje op. „Ja, dat heb-ben we een maand geleden af-gesproken,” zei ze. „Het is voor een liefdadig doel en Janet.....” Ze bloosde en kuchte verlegen.

„Gaaf u door, juffrouw Bennet,” moedigde Hudson haar aan.

„Nu, het zou eerst niet doorgaan, ziet u,” vervolgde juffrouw Bennet, „maar nu heeft het schoolhoofd besloten het toch te doen. Het brengt wel wat moeilijkheden met zich mee, vooral met de proef-werken voor de boeg, maar het zou een gemak zijn als ik de pop mag hebben. U kunt hem natuurlijk terug krijgen na de show.”

„Dat komt er helemaal niet op aan,” zei Lucy. „De pop is trouwens toch van de school, geloof ik.”

„Ja, strikt genomen wel. Maar we hadden de jongere kinderen gezegd dat ze de poppen mochten.....” Ze zweeg eensklaps en staarde naar het schrift in Oscars hand.

„U kijkt naar dat schrift, zie ik,” merkte Oscar op.

„Ja,” zei juffrouw Bennet. „Is..... is dat van Janet?”

„Daar zijn we tamelijk zeker van,” zei Oscar. Hij gaf haar het schrift.

ONTVOERD!

„Ja, goed, Anna,” zei Lucy, „laat haar maar binnen.”

„Wie is juffrouw Bennet?” vroeg Hudson.

„Janets onderwijzeres,” antwoordde Lucy. „Je zult haar verleden jaar op 't tuifneest gezien hebben.” „Natuurlijk,” zei Hudson. Hij dacht even na en vervolgde: „Oscar, als zij de onderwijzeres van Janet is, dan moest je haar eigenlijk.....”

Op dat ogenblik trad Ruth Bennet binnen. Ze was een rijzige vrouw, over de veertig, maar over een jaar of twintig zou ze er waarschijnlijk niet veel ouder uitzien. Haar vaal-bruine haar stak slordig onder haar vormeloze viltten hoed uit. Met wat poeder en lippenstift had ze haar gezicht ongetwijfeld iets aantrek-kelijks kunnen geven, maar je kon aan haar zien dat ze zich daarom niet bekommerde.

„Dag mevrouw Freeman,” zei ze. Haar stem was beschaafd, maar een tikje onzeker. „Ik hoop dat ik niet stoort.”

„Volstrekt niet, juffrouw Bennet,” zei Lucy, „we verwachtten u. Mijn-heer Hudson kent u al, geloof ik.” „Jazeker,” zei juffrouw Bennet. „Prettig u te zien.” Ze wendde zich tot Oscar. „Ik zag net een politie-auto voorbij rijden. Ik dacht: mis-schien is er.....”

Oscar schudde zijn hoofd. „Helaas nog geen nieuws, juffrouw Bennet.”

„Wat vreselijk,” zei juffrouw Ben-net. Ze scheen verlegen met haar figuur. „Het spijt me werkelijk dat ik u kom lastig vallen. Het klinkt misschien ook wel een beetje raar, maar ik kom eigenlijk voor een pop. Janet heeft hem een poosje geleden geleend en ik zou hem graag terug hebben, als het kan.” „Ja,” zei Lucy, „ik weet welke u bedoelt.” En tegen Anna, die nog in de deuropening stond, zei ze: „Kijk eens in de speelgoedkist in Janet's kamer; ik denk dat je die pop bovenop vindt.”

„Wat denkt u ervan?”

Juffrouw Bennet sloeg een paar bladen om. „Ja,” zei ze toen, „dat is van Janet. Haar taalschrift. Maar ik dacht dat ze het bij zich had, toen.....”

„Dat klopt,” viel Oscar haar in de rede. „Vanmiddag is het terug-gevonden. Met haar etui.”

„O,” Juffrouw Bennet keek aar-zelend van Oscar naar Lucy. „Weet u zeker dat het van Janet is?” zei Oscar.

„Positief,” zei juffrouw Bennet. Ze glimlachte flauwtjes. „Op de duur ken je al die handschriften uit je hoofd. En Janet was werkelijk heel goed voor haar leeftijd.” Ze blader-de even door het schrift en zei toen plotseling: „Hé, dat is vreemd.”

„Wat is vreemd?” vroeg Oscar.

„Hier staan woorden, die we niet gehad hebben,” zei juffrouw Ben-net. Ze wees op de bladzijde. „Die woorden beginnende met een „F” hier,” zei ze. „Ik weet nog precies, welke ik op het bord had voorge-schreven, omdat we het elk jaar vrijwel eender doen.”

„Mag ik even kijken?” vroeg Hud-son. Hij pakte het schrift aan en bekeek de bladzijde aandachtig. „Weet u zeker dat Janet al die woorden zelf heeft geschreven?”

„Het is haar handschrift,” zei juf-frouw Bennet.

„FLAMINGO, FRAAI, FOTOGRA-FIE, FOCUS,” las Hudson hardop. „Wat zijn de woorden, die ze nog niet had gehad?” vroeg Oscar.

„Fotografie” en „focus,” zei juf-frouw Bennet. „Die zijn nog te moeilijk voor 'n kind van tien jaar.” „Fotografie, focus,” herhaalde Os-car. „Fotografie, fo...” Hij wendde zich eensklaps tot Lucy.

„Zeggen die woorden je iets, Oscar?” vroeg Hudson.

„Ja!” zei Oscar opgewonden. „De dag voordat Ja-net verdween, werd er.....”

Zie pag. 35

spannen vroeg Oscar: „Wat is vreemd?”

Fiets op 'n BATAVUS-fiets!

Da's ontspannend en besparend...

Fietsen op een Batavus, dat is pas echt ontspannend en sportief plezier! Een Batavus loopt licht... vederlicht! Een Batavus is betrouwbaar in de stad en op lange vakantie-tochten. Bovendien bespaart U door op zo'n solide Batavus te rijden: U spaart Uw gezondheid, want trappen is gezonder dan stilzitten en U bespaart op de aankoop prijs, want 'n Batavus is altijd voordeliger! Al voor f 152.50 (met slot en jasbeschermer f 159.30).

• Stap eens naar Uw Batavus-dealer en be-wonder de prachtige collectie. Hij heeft ook een folder in kleuren met alle modellen.

Batavus monteert uitsluitend Vredestein-banden

Als u straks gaat...

naar buiten-
of binnenland,
zorg dan dat
u een echte

EZET Isothermyl slaapzak hebt.

De warmste, lichtste, behaaglijkste slaapzak, onbrandbaar, mot- en insectenvrij, anti-vocht - anti-rheumatisch, snel was-baar en snel droog!

Met een EZET slaapzak hoeft u zich nooit af te vragen, of u een goede hebt, U HEBT DE BESTE!

EZET Isothermyl de Luxe

Dekenmodel 52.50

EZET Isothermyl Standaard

Dekenmodel 35.-

Let op het merk: EZET „met de driehoek”

N.V. Amsterdamse Dekfabriek EZET, Asterweg 14, Amsterdam-N

Voor hen die een dons slaap-zak verlangen zijn er de EZET P.D.C. DONS-slaap-zakken, gevuld met de origi-nele P.D.C. DONS. Ook leverbaar in 3 sterren-kwaliteit v.a. 52.50

JEUGD REVUE

ERGENS, in een ver land, woonde de allerlaatste tovenaars, die er op de wereld bestond. Het was een vriendelijke man en hij was al heel oud, zo oud, dat hij erg vergeetachtig geworden was. Nu is het voor een gewoon mens vervelend om vergeetachtig te zijn, want dan laat je ergens je paraplu staan of je vergeet om je jarige tante een prentbriefkaart te sturen. Maar als een tovenaars vergeetachtig wordt, dan gebeuren er rare dingen....

Op een morgen zat de tovenaars aan zijn ontbijt. „Ik had er eigenlijk wel een zachtgekookt eitje bij willen hebben,” dacht hij, „ik zal er maar even eentje toveren.” En meteen begon hij een toverspreuk te mompelen. Maar hij vergiste zich in de woorden en vóór hij het wist, zat hij met een plof in de huiskamer van de burgemeester.

De burgemeestersvrouw wilde juist een kopje thee voor haar man inschenken en ze schrok zo vreselijk, dat ze de theepot liet vallen, zodat alle thee over de tafel stroomde.

„Kunt u niet kloppen voor u binnenkomt?” stootte de burgemeester kwaad op.

„Kijk nou eens,” jammerde zijn vrouw, „hoe krijg ik ooit die theevlekken uit mijn tafellaken?”

„O, dat maak ik wel even in orde,” stelde de tovenaars haar gerust en meteen begon hij weer een toverspreuk te mompelen. Van zenuwachtigheid vergiste hij zich echter opnieuw en eensklaps begon de geranium in de pot op het dressoir te groeien en te groeien! Het werd een brede, heel hoge plant, die almaar groter werd en zich met zijn punten dwars door het plafond boorde.

„Hou op! Hou op! Laat hem stoppen,” schreeuwde de burgemeester.

„Ja, ja, wacht even, laat me even denken,” stamelde de tovenaars van streek. Maar gelukkig schoot hem toen de goede toverspreuk te binnen. De geranium kromp en kromp en tenslotte was hij weer even groot als te voren. Maar in het plafond zaten grote gaten. „Dat zult u betalen,” zei de burgemeester boos. „Dat kost u een handvol geld.”

„O, dat tover ik wel even,” antwoordde de tovenaars. „Maar niet hier in de kamer!” gilde de burgemeestersvrouw, die bang was voor nog meer ongelukken.

„Nee, nee, ik doe het thuis wel. Stuur me de rekening maar.” En nadat hij zijn verontschuldigingen gemaakt had, ging de tovenaars weg.

De laatste tovenaars

DOOR CARRY JONGBLOED

naar weg. „Ik moet maar gauw zien dat ik thuis kom,” dacht hij, „ik zal maar een paard en wagentje toveren om me te halen.” Maar in plaats van een paard en wagentje kwam er een grote, zwarte vogel, die de tovenaars in zijn klauwen nam en hem hoog door de lucht meedroeg. Vlak voor het huis van de tovenaars zette hij hem neer en vloog weg.

„Dat was wéér niet helemaal in orde,” bromde de tovenaars ontevreden. „Ik geloof dat ik oud word.” Hij ging achter zijn schrijfbureau zitten, zette zijn lege geldkistje open en besloot om het meteen maar even vol te toveren, dan kon hij de burgemeester betalen. „Maar nu moet ik eerst goed nadenken, voor ik begin te toveren,” zei hij voorzichtig. En deze keer ging het goed. Het geldkistje vulde zich met blinkend-zilveren guldens, steeds meer, tot aan de rand. „Nu is het genoeg,” vond de tovenaars, „stop maar.” Maar het stopte niet. Er kwamen steeds meer guldens en tenslotte vloeiden ze als overkookende melk over de rand van het geldkistje.

„O, lieve deugd,” jammerde de tovenaars, „hoe was nu ook weer die toverspreuk waarmee ik dit kan laten ophouden?” En in zijn wanhoop sprak hij alle toverspreuken uit, die hem te binnen schoten.

En toen gebeurden er een heleboel dingen achter elkaar. De zilveren guldens veranderden in witte muizen, honderden witte muizen, die over de vloer renden en door het open raam sprongen. En de porseleinen kat op de schoorsteenmantel werd ineens levend en sprong op de muizen af. Maar een uit hout gesneden hondje werd ook levend en rende weer achter de kat aan. En toen veranderden de witte muizen in madeliefjes, die overal groeiden, op het schrijfbureau en tussen de stoelpoten. En uit de inktpot spoot ineens een prachtige fontein, die de madeliefjes besproeide en de tovenaars ook.

En van dat koude water friste de tovenaars zo op, dat hij weer helder kon denken. En toen wist hij ineens weer alle toverspreuken. De kat werd weer van porselein en de hond van hout. De fontein verdween weer in de inktpot en de madeliefjes werden tot nikkel dubbeltjes, die de tovenaars één voor één opraapte. Toen dacht hij: „Ik ben te oud om te toveren. Ik doe het nooit meer.” En omdat hij de laatste tovenaars was, wordt er nu nooit meer getoverd.

Hoe een ons een kilo kan optillen

EEN kilo is tien maal zo zwaar als een ons, nietwaar? Toch kan een ons een kilo optillen. Neem een leeg garenklosje, haal daardoor een sterk touw van 70 à 80 centimeter lengte en bind aan het onderste uiteinde een zwaar voorwerp, bijv. een zware tang, een steen of een blok hout, terwijl je het bovenste uiteinde aan iets vastmaakt dat ongeveer tien maal zo licht is. Pak het klosje zodanig beet dat je aan de onderkant het touw kunt tegenhouden, laat het zware voorwerp 20 à 30 cm onder het klosje hangen en maak dan met het klosje snelle, horizontale draaibewegingen, die het lichte voorwerp snel doen rondslingeren. Als het echt zeer snel ronddraait en je met je hand niet langer het touwtje afremt, zul je merken dat het zware voorwerp door het lichte omhoog wordt gehesen. Dit gebeurt dankzij de middelpuntvliedende kracht, die het snel ronddraaiende lichte voorwerp uitoefent.

DE AVONTUREN
VAN SUSKE
EN WISKE

DE GROENE SPLINTER

DOOR
W. VANDERSTEEN

Waar blijft het roet?

HOU je een schoteltje in een kaarsvlam, dan slaat het zwart aan van het roet. Dat vieze zwarte spul is niet volledig verbrande brandstof. Roet kan dus nog verder verbranden! Dat kunnen we aantonen door zo'n beroet schoteltje bij de kaarsvlam te houden en er dan een zeer hete vlam tegenaan te blazen. Hoe we zo'n hete vlam krijgen? Van een rietje sluiten we één uiteinde af door er een nat propje papier of een passend stukje hout of kurk in te duwen. Daarna prikken we vlakbij dat afgesloten uiteinde een gaatje in het rietje; we maken dat gedeelte van het rietje nat en terwijl we het uiteinde met het gaatje bij de kaarsvlam houden, blazen we. Het kleine, maar fel-hete blaasvlammetje doet het roet verbranden en spoorloos verdwijnen!

ER IS 'N KIND ONTVOERD!

Vervolg van pagina 33

Hij brak de zin af, want Anna kwam binnen, met een pop bij zich. Een pop in een matrozenpakje.

„Deze is het toch?” zei Lucy.

JUFFROUW Bennet pakte de pop aan. „Ja,” zei ze. „Dank u wel.” „Juffrouw Bennet,” zei Oscar, „weet u absoluut zeker dat Janet die woorden niet op school heeft geschreven?” „Dat is uitgesloten,” zei juffrouw Bennet beslist.

„Dank u wel, juffrouw Bennet,” viel Oscar haar in de rede, „u hebt ons een grote dienst bewezen.” Toen vertrok ze. Bij de deur draaide ze zich nog even om en hield de pop omhoog. „En vriendelijk bedankt voor Nelson.”

Oscar deed een snelle stap naar voren. „Wat zegt u? Nelson?” Juffrouw Bennet schoof de matrozenmuts van de pop recht. „Ja,” zei ze, „zo noemen we hem altijd.” „Waarom juist Nelson?” vroeg Laurens Hudson.

Juffrouw Bennet glimlachte. „Waarom niet?”

„Maar wat is de reden van die naam?” vroeg Oscar.

„Nelson was toch een zeeman, mijnheer Freeman,” antwoordde juffrouw Bennet geamuseerd.

„O,” zei Oscar, „ja. Alleen, ik vind het zo'n rare naam voor een pop.”

„Dat vind ik ook,” merkte Hudson op. Hij sloeg juffrouw Bennet scherp gade.

„Het is toch een naam die heel goed past,” zei juffrouw Bennet.

„O, zeker,” beaamde Hudson aarzelend.

TOEN juffrouw Bennet was vertrokken, zei Freeman: „Je hebt die naam Nelson blijkbaar eerder gehoord, Laurens. In welk verband?”

„Ik heb hem vanmiddag gehoord,” zei Hudson. „Commissaris Wilde was bij me en vlak voordat hij wegging, vroeg hij of ik iemand kende die Nelson heette.” — „En is dat het geval?”

„Nee. Ik begreep zijn bedoeling niet.” Oscar streek vermoeid over zijn ogen.

„Het zal wel toeval zijn,” zei hij.

„Ik denk het ook,” zei Hudson. „Maar wat was dat met dat schrift, Oscar?”

OSCAR nam het schrift op en liet het even op zijn vlakke hand rusten. „Ja, het is vreemd,” zei hij mat.

„Ik begrijp het niet.” „Wat bedoel je?” vroeg Lucy.

„Nu,” zei Oscar, „in de eerste plaats het feit, dat ze dit schrift vanmiddag in het bos hebben gevonden. Volgens Kenton was het er met opzet neergelegd en ik ben geneigd, hem gelijk te geven.” — „Bedoel je,” zei Hudson,

„dat de man die mij belde...”

„Volgens mij wist die man dat we het schrift te zien zouden krijgen,” zei Oscar.

„Blijkbaar willen ze, dat we ons met hen in verbinding stellen.”

„Maar wie zijn „ze?”” vroeg Lucy.

„Precies,” zei Laurens Hudson.

Oscar nam het schrift weer op. „Flamingo, fraai, fotografie, focus,” las hij.

Hij fronste zwaar zijn voorhoofd. „Het is Janets handschrift, maar als we juffrouw Bennet mogen geloven, dan moet Janet die twee laatste woorden geschreven hebben nadat ze is ver-

dwenen.” — „En wat schiet je daarmee op?” zei Hudson.

„Luister,” zei Oscar. „Op de dag dat Janet verdween, werd Lucy opgebeld door een zaak, die zich „Focus N.V.” noemde.” — „En wat is dat voor een zaak?” — „Een foto-atelier,” zei Lucy.

„Van een zekere Pelford. Hij zou een paar foto's van Janet maken.”

„Je hebt die Pelford niet gezien, is het wel?” vroeg Oscar.

„Nee, we hadden een telefonische afspraak gemaakt.” — „Wie had je op het bestaan van die zaak gewezen?” vroeg Hudson.

„Lady Barstow,” zei Lucy. „We hadden het op een keer over foto's in het algemeen en toen liet ze mij er een paar zien, die ze van haar honden had laten maken. Die foto's waren reuzegoed. En omdat we nog niet één behoorlijke foto van Janet hadden, besloot ik er meteen iets aan te doen.”

„Wie is Lady Barstow?” bracht Hudson in het midden. „Een kennis van jullie?”

„Een buurvrouw,” zei Oscar. „Ik kan niet zeggen, dat we erg dik bevriend zijn. Ze woont in dat bouwvallige huis bij de rijschool, je weet wel.”

„Ik geloof dat ik haar wel eens heb gezien,” zei Hudson.

LUCY wees op het schrift. „Oscar, wat maak jij hieruit op?”

„Volgens mij moeten we Kenton inlichten,” zei Oscar. Hij ging naar de telefoon. „Ik vind het verdacht toevallig — als het toeval is.” — „Wacht even, Oscar.” Oscar stond verwonderd van Lucy's kalme vastberadenheid.

„Ben jij het daarmee eens, Laurens?”

„Absoluut,” zei Hudson. „Wat zou je anders willen doen? Hij heeft de leiding van het onderzoek; hij dient alles te weten wat ermee in verband kan staan.” — „En als we Pelford eens bel-

len en zien wat hij te zeggen heeft?” opperde Lucy. Oscar schudde weifelend het hoofd. „Dat lijkt mij te riskant.”

„Maar is het niet even riskant als we Kenton inlichten?” hield Lucy aan.

„Waarom zou dat woord „focus” in het schrift staan? Voor ons of voor Kenton?” — „Dat is voor ons bedoeld,” zei Oscar. „Dat zei ik immers al.”

„Dan moeten we ons in verbinding stellen met Pelford en niet met Kenton,” drong Lucy aan. Maar Oscar weifelde nog. „Ik voel er niets voor,” zei hij.

„Als we niet volkomen openhartig zijn tegenover de politie, dan denken ze...” — Lucy sloeg met haar vuist op de stoeleuning. „Het interesseert me geen snars wat de politie denkt,” zei ze op scherpe toon. „Het gaat niet om de politie” — haar stem haperde even — „het gaat erom dat we Janet terugkrijgen.”

„Dat spreekt nogal vanzelf, liefste,” zei Oscar rustig en hij besefte, dat hij al maandenlang dat woord „liefste” niet meer tegen haar had gezegd. Lucy besefte het ook; ze glimlachte flauwtjes en Oscar voelde even haar vingers tegen zijn hand. „Wat zeg jij, Laurens?” vroeg Oscar. „Jij bent advocaat.” — „Ik wou dat ik jullie kon helpen,” zei Hudson spijtig. „Maar eigenlijk ben ik het wel met Oscar eens. Als ik jullie was, zou ik Kenton alles vertellen.” — Oscar knikte en stak zijn hand naar de telefoon uit....

Volgende week: DE FOTOGRAAF
WEET ER MEER VAN....

HA, een zomerboek!

IEDER jaar verrassen wij uw kinderen met een prachtig Winterboek, vol met de spannendste verhalen, de leukste versjes en rijmpjes en de grappigste spelletjes en raadsels. Op veler verzoek hebben wij thans een ZOMERBOEK samengesteld dat net zo dik is en er net zo leuk uitziet als het Winterboek. Maar omdat het een ZOMERBOEK is, is het helemaal gedrukt in de vrolijkste kleuren. Ook dit ZOMERBOEK kost voor de abonnees van onze bladen slechts f3,65. Als U uw kinderen verrassen wilt met een boek, waarmee ze de hele lange zomer „zoet zullen zijn”, geeft U ze dan dit prachtige ZOMERBOEK. Ze zullen U er erg dankbaar voor zijn. En als U niet achter het net wilt vissen, vraag dan uw wederverkoper direct een exemplaar voor U te willen reserveren.

ZORG DAT U ER BIJ BENT!

OPLOSSINGEN VAN DE VORIGE WEEK

Winnaars van prijspuzzel F

Vijf en twintig gulden: A. Wentink, Bremstraat 43 Baarn; Vijf gulden: M. J. Baden, Scheveningseweg 13 Den Haag; B. Huiberts, Joh. Bogaardstraat 10 Nieuw Vennep; Twee gulden vijftig: Mevr. C. D. Dam-Slebos, Lekstraat 41 Amsterdam Z.; A. van Doornik, Javalaan 36 Zeist; H. A. Fokkens, Burg. Engelenslaan 61 Winschoten; M. C. Goeree, Rozengracht 29 hs Amsterdam (C); J. M. Kroon, Const. Huygensstr. 18 Haarlem (N.); Mevr. A.M.J. v. d. Meer, Nassaulaan 100 Delft; F. J. Prins, Westravenstraat 40bis Utrecht; Mevr. A. Schoonewelle, Zuideinde 8 Nieuwe Schans; Mevr. G. Veldman-Strating, Leeuw.weg 15 Franeker; Mevr. A. M. v. d. Vos, Zaanstraat 45 Leiden; P. M. C. Welters, Van Diemenstraat 131 Enschede.

Oplossing prijspuzzel H

vers Toord
plan Oloog
mandoline
land Recht
ste Nslag
part Izaan
volk Shuis
boog Graad
hart Edief
wild Ebras
voor Naacht
boek Anier
have Rstro
foto Graaf
post Ulaatr
vuur Maker
kans Elier
zege Nwens
kers Tboom

No. 2164

Boesman - ballon-
vaarder.

No. 2163

No. 2165

fl u i t e r k a a s
a h o l l a n d e
n o e n e p e u l
d o g a k s l i d
a r a t i s t e
n m a t r o n e r
g e i s o n p u i
o p e n n s i r e
i r h e t n a
b e e k n l e a r
k o k e a t m u n o
f o t i s c h i a s m
p o s t a l c h e e r b m
v u u r t o r t o e
s i k o r r v a a l
s s r a a i l j n i
l t a n d t e r g i n g

Sem Presser vertelt over Leo Kuyten, de Nederlander die op een vreemde manier zijn geluk vond; door een atlas en het feit dat de Fransen geen paling lusten

JAN Pieterszoon Coen is niet dood, maar hij heet nu Leo Kuyten. Hij heeft Indië niet veroverd om de handel in specerijen te beheersen, maar hij is naar de Camarque getrokken, waar hij eerst wagonladingen paling heeft veroverd, vervolgens de Camarquezen heeft geleerd hoe je moerasland moet bedijken en velden bevoelen, en tenslotte eigenaar geworden is van een flink vorstendom aan rijstakkers. Het is een groot genoeg een Nederlander aan te treffen die niet moppert op belasting, op „slechte tijden” en op zijn burens, maar gewoon een energieke man is met steeds weer nieuwe plannen, met werklust en een grote mate van tevredenheid met wat hij heeft bereikt.

De Camarque is dat grote, romantische gebied bij Marseille, dat door de delta van de Rhône wordt gevormd. De zee, die prachtige stranden heeft aangespoeld, sluit de Camarque af in het zuiden, de Rhône bevoelt het land zelf en met duizend flinke vertakkingen. Halfwilde paarden en stieren zoeken hun voedsel op uitgestrekte, door mensen vrijwel verlaten prairies, en rijst groeit er in overvloed, dankbaar voor de ideale combinatie van vruchtbaar land, overvloedig water en warme zon. Midden in dit gebied, het wildste dat West-Europa nog rest, woont Leo Kuyten, en het is een genot, hem te horen vertellen hoe hij er gekomen is.

Vader en de atlas . . .

„Ik ben geboren op de laatste dag van het jaar 1898, in Noorden dat bij Nieuwkoop ligt. Vader had niet slecht geboerd en was van visser tot palingkoper geworden. Hij was

de eerste in ons land die op de gedachte kwam, de paling die bij ons zo overvloedig gevangen werd, met wagons naar Berlijn te sturen — zijn initiatief leverde hem een flinke duit op. Dat was nodig ook; er waren zestien kinderen, van wie ik er twaalf gekend heb, als ik mezelf meereken. De oude heer had veel pijlen op zijn boog. 's Avonds zat hij over de atlas gebogen om naar rivieren en meren te zoeken. Hij kon geen woord in een vreemde taal spreken, maar dat belette hem niet om door heel Europa te trek-

ken om vis te vinden, te kopen en te verkopen. Hij was even goed thuis in Denemarken als in Frankrijk. Om een staaltje van zijn energie te tonen: hij ontdekte dat de Marne en de Rhône vol karper zaten, die de Fransen niet lustten. Van zijn Duitse reizen wist hij dat karper nu juist de lekkernij is, die onze oosterburen met Kerstmis kopen. Hij liet daarom twee schepen bouwen, die de waardeloze karpers uit de Franse wateren weghaalden, waarna ze naar Duitsland werden getransporteerd en in dat land plot-

seling gouden schubben kregen.” Pa Kuyten heeft de opvoeding van zijn kinderen gebaseerd op eigen ervaringen. De jongens moesten reeds vroeg meehelpen en ze leerden allemaal vreemde talen. Toen Leo zestien was, studeerde hij op een Duitse kostschool. Dat was in 1914, het eerste jaar van de grote oorlog. Leo zag de moeilijkheden aankomen en vertrok naar het vaderland.

„Wat kom jij doen?” vroeg papa. „Er komt oorlog, vader,” zei de zoon.

„Dan ga je maandag maar mee op de boot, vis kopen.”

Wéér een atlas

Een jaar lang deed Leo op de schuit het werk van jongste opvarende, toen vond vader dat hij genoeg had geleerd en mocht hij zij het nog onder toezicht, zelfstandig handel drijven. Van zijn eerste verdiende geld kocht ook hij een atlas; zoals de oude zong, piepte het jong: ook hij bestudeerde iedere avond de kaarten van Europa.

„Ik zal drieëntwintig geweest zijn — ja, het was in 1921 — toen ik, thuis, de meren van de Camarque ontdekte. Twee dagen na mijn reis op de kaart pakte ik de trein naar het zuiden. In die dagen was de streek nog woester dan nu en vrijwel verlaten. Er waren wel wat vissers, maar die struinden de zee af; naar de meren keken zij niet om. Vandaar dat het zoete water een palingparadijs geworden was. Ik wist niet wat ik zag! Eigenlijk al zolang de wereld bestond had de paling zich in de meren vermenigvuldigd. Miljoenen en miljoenen palingen zwommen er ongestoord in rond — geen Fransman die er een hand naar uitstak; ze lustten ze niet. Toen heb ik de visvangst gepacht, vissers aangeworven; de

Links: Richard helpt zijn vader op 't land. Wij vragen ons af of hij 's avonds de atlas bestudeert waarop voor een Kuyten schatten te vinden zijn.

'n Atlas gaf beste rente..!

Links: Het is heel goed begrijpelijk dat iemand die zo woont, zich erover verbaast dat niet veel meer landgenoten proberen zijn voorbeeld na te volgen.

droom van iedere visverkoper werd verwezenlijkt. Wagon na wagon gezonde, vette paling verscheepte ik naar Nederland en Duitsland — er kwam geen einde aan. Mijn atlas wierp een geweldige rente af....." We krijgen een kop koffie van mevrouw Kuyten. Van zichzelf draagt ze een Franse naam, want ze is de dochter van de postkantoorbaas uit het nabije Aigues-Mortes. „Tot mijn vijfendertigste heb ik geen nacht op hetzelfde bed geslapen, daarna ging ik trouwen en werd ik wat honkvaster. Niet verroest — denk dat niet. Dat wordt bewezen doordat ik in september 1939 met mijn vrouw in Berlijn zat. Ik heb blijkbaar een scherpe neus voor oorlogen, want een tijdje voordat de ellende begon, zei ik tegen mijn vrouw: „Chérie, het gaat mis; ga zo snel mogelijk naar huis." Een paar dagen daarna volgde ik — vierentwintig uur later trokken de nazi's Polen binnen. Wat heb je aan geld, dacht ik, en ik kocht in de Camarque een boerderij — dezelfde waarop je nu bent. Het was de slechtste, de meest verwaar-

Rechts: Het prachtige land van de Camarque biedt de ideale combinatie van warmte, water en vruchtbare aarde, voor de rijstteelt onontbeerlijk.

jes die de akkers tegen te veel water beschermen, naar het dozijn pompstations die het water van kilometers ver wegzuigen om in de juiste hoeveelheden de rijst te drenken. Rijst moet onder een laagje water staan om te gedijen. De felle zon van het zuiden verhit het water tot kookhitte; 's nachts kan de warmte niet gemakkelijk ontsnappen en de rijst belooft de „warme" zorg met voorspoedige groei. We lopen een pompstation binnen, een van de vele. De nu ingenieur geworden boer drukt op een knop: met bulderend geluid stromen de duizenden kilo's water door de buizen, de sloten in, miljoenen liters Rhônewater. Het werkt allemaal voorbeeldig; vóór het zover was, heeft de Nederlander echter veel tegenstand moeten overwinnen. Landbezit is in Frankrijk een ingewikkelde zaak. De grond is in kleine lapjes verdeeld, die van verschillende eigenaren zijn. Erfenissen zijn soms jarenlang niet verdeeld, zodat do-zijnen erfgenamen en hun nakome-

boerenzoons die toch in ons land zo moeilijk aan bouwland kunnen komen, laten zich niet zien."

Leo Kuyten. Tweeënzestig zal hij nu zijn. Hij draagt een boerenkiel en een platte pet op het hoofd. Hij vist op paling en verbouwt wijn. Als een schaakspeler dirigeert hij het water: deze kraan open, die dicht, dat schot gesloten, het andere eruit. Driehonderdduizend kilogrammen rijst slaat hij per jaar in zijn schuren op. En dan is hij nog gezinshoofd: echtgenoot van de muzikale postmeestersdochter, vader van de twintigjarige

Elisabeth en de achttienjarige Richard.

„Ik heb hem talen laten studeren en laat hem meewerken. Dat moest ik van mijn vader ook en ik ben er niet slecht bij gevaren," zegt lachend Leo Kuyten, de Jan Pieterszoon Coen van de Franse Camarque.

Rechts: De heer Kuyten bij het produkt dat hem zo lief is: rijst. „Misschien houd ik er zo van omdat ik het zie groeien. Dat is met paling niet zo," zegt hij.

Links: De burens zijn niet zo op de heer Kuyten gesteld, maar zijn zakenrelaties zijn tevens zijn vrienden, omdat zij zijn werk en zijn karakter sterk waarderen.

loosde die de makelaar aan te bieden had. Maar ik zag dat aan de grote wijschuur later een extra stuk was gebouwd en dacht: waar de wijschuur vergroot wordt, is de oogst goed." De oogst was inderdaad goed. Leo Kuyten verbouwde wijn en hij liet op paling vissen. Twee produkten waarvoor in de oorlog grote belangstelling bestond. Hij cultiveerde zijn land tot grote verbazing van de omwonende boeren, die gewend waren Gods water over Gods akker te laten lopen. Toen ging hij rijst planten en kreeg grotere oogsten dan de anderen. „Ga mee kijken," nodigt palingverkoper - wijnverbouwer - rijstboer Kuyten mij uit. Zo loop ik als een gans achter hem aan. Over de dijk-

lingen een stem in het geding hebben. Het water behoort aan de staat, die niet zomaar toestaat dat ondernemende Nederlanders er wat van aftappen voor eigen gebruik. Kuyten heeft processen moeten voeren, die hij gewonnen heeft. Maar de jaloerse dorpingen verderop hebben wraak genomen. De weg naar Kuytens' hoeve is verhard... tot net aan de boerderij van de buurman. Daarom heeft Kuyten zelf over de laatste kilometer stenen moeten storten. „Toch begrijp ik niet waarom er niet meer Nederlanders hierheen komen. Er is land genoeg. Nu ligt het braak, maar Nederlands vakmanschap kan er vruchtbare polders van maken. Enige oud-Indische maatschappijen hebben er belangstelling voor, maar

Toen de guerilla-oorlog op Malakka hopeloos scheen, werd een keurkorps gevormd van zwaargetrainde soldaten. Wat zij tenslotte presteerden, grensde aan het ongeloflijke. Maar elk van hen was dan ook een . . .

Waaghals zonder weerga

IET begon vlak na de tweede wereld-oorlog en de man die er achter zat heette Ching Peng. De Engelsen hadden hem een hoge onderscheiding gegeven als dank voor zijn verwoede guerilla-activiteit tijdens de Japanse bezetting van Malakka. Maar Ching Peng vocht niet tegen Japan omdat hij een vriend van de Engelsen was, maar als communist. Na de atoombommen op Hiroshima en Nagasaki, die de Rijzende Zon eindelijk naar de horizon teruggedwongen, maakte Ching Peng zich meester van de wapens die de Japanse soldaten in het oerwoud hadden achtergelaten. Drie jaar lang drilde hij vijfduizend jonge communisten tot hij een fel, hard leger achter zich had staan.

Toen sloeg Ching Peng toe. Hij blies tinmijnen op, stak rubberplantages in brand en vermoordde iedere blanke en elke inboorling, die hem in de weg stond. De Britse troepen waren machteloos tegenover deze terreur. Op hun stafkaarten stond de jungle van Malakka — een gebied bijna zo groot als heel Engeland — afgebeeld als een witte vlek. In deze wildernis, bestaande uit ondoordringbare oerwouden en verschrikkelijke moerassen, was een moordenaar al onvindbaar als hij een paar stappen had gedaan... „Alleen Mike Calvert zou hier nog iets kunnen uitrichten,” dacht iemand op de Britse generale staf hardop. Het bleek de reddende gedachte. Calvert was één bonk durf en energie. Hij had een roemruchte staat van dienst, die hij in Europa achter de Duitse linies en in Birma achter de Japanse had opgebouwd. Deze onverschrokken com-

Links: De Britse guerilla's hadden nog 'n tweede vijand, minstens even verraderlijk als de terroristen. Het was 't schier ondoordringbare oerwoud, waar elke meter onbekend gevaar verborg

mando-officier zat sinds de oorlog in Hongkong achter een keurig bureau, maar als het om het ophalen van sterke staaltjes ging, werd zijn naam nog in elke soldatenkantine van het Engelse leger genoemd. Daarom werd Mike Calvert naar Malakka gehaald. Hij bestudeerde de volkomen vastgelopen toestand zorgvuldig en verklaarde toen: „Het wordt een beestachtig zwaar karwei. Maar ik neem het aan.”

Onverbiddelijk halt

Zijn plan om de terroristen te verslaan, bestond uit twee delen. Allereerst zouden de op Malakka gelegerde troepen, die praktisch geen ervaring hadden in de oerwoudoorlog, vanuit zo ver mogelijk vooruitgeschoven posities een bewegelijke, maar ijzeren ring om de wildernissen in het binnenland leggen. Intussen zou Calvert zijn eigen strijdmacht opbouwen om daarmee diep in het oerwoud de terroristen op hun eigen terrein en met hun eigen wapens aan te vallen.

Special Air Service, ofwel afgekort S.A.S., noemde hij zijn jungle-strijdmacht. Zijn trainingsmethoden zeiden méér dan deze naam. Een van de regelmatige oefeningen bestond hieruit, dat twee met windbuksen bewapende soldaten elkaar in een dichtbegroeid terrein moesten besluipen — en dan ging het er om wie het eerst kans zag de ander met zo'n venijnig kogeltje te raken. De beide soldaten waren slechts beschermd door een helm en een masker van staalgaas, maar merkwaardig genoeg deden zich nooit ernstige ongelukken voor.

Pas toen de eerste eenheden van de S.A.S. in een keiharde strijdmacht waren omgesmeed, werd het bloedige ernst. Aan het hoofd van zijn commando's trok Calvert het nachtelijke oerwoud in om de terroristen zo ongemerkt mogelijk te kunnen achtervolgen. Om te verhinderen dat de mannen elkaar in het duister zouden kwijt raken, bevestigde iedere soldaat zijn lichtgevend kompas op de rugzak van zijn voorman.

Maar deze eerste aanval werd een grote mislukking. Niet de terreur, maar de wildernis riep de binnendringende Britten een onverbiddelijk halt toe. Sommige soldaten dwaalden hopeloos doordat ze een voor zich uit dansende vuurvlieg voor het kompas

van hun voorganger aanzagen. Men vorderde in één nacht slechts twee kilometer, waarna men bijna de hele volgende dag nodig had zich weer te verzamelen en de weg naar de Britse linies terug te vinden.

Calvert wist, dat hij moest volhouden tot zijn mannen zich op alle gebied met de onzichtbare vijand in het oerwoud zouden kunnen meten. Zij leerden zich in leven te houden met bananen, bamboeloten en vuilgele moddervissen. Maar als het even kon, aten ze rijst, met zoveel mogelijk kerry omdat ze hadden ontdekt dat kerrie tegen de koorts hielp als hij gloeiend heet werd ingeslikt. En de koorts was een even verraderlijke tegenstander als een verscholen terrorist. Geheimzinnige ziekten teisterden de voortzwoegende mannen met hun gescheurde uniformen en aan flarden gereten schoenen; giftige doornen staken in hun lichamen en hun ogen werden door horzels en andere insecten belaagd.

De grotere dieren van het oerwoud waren niet minder gevaarlijk. De tijgers, de beren, maar vooral de waterbuffels met hun enorme horens en hun kwaadaardige karakter, die schenen te weten dat zelfs een zware geweerkogel hun dikke schedel niet kon doorboren. De mannen snakten naar een ontmoeting met de gevreesde terroristen, maar voor een aanval van een kudde buffels moest menigmaal een complete gevechtsgroep de bomen in.

Links: Ah Niet, 'n Maleis meisje van nog geen anderhalve meter hoog, maar taai als 'n jong paard en wild als 'n tijgerin, ging helemaal alleen de terroristen-leider tot overgave dwingen.

Er waren ook slangen en krokodillen. Een jonge soldaat, die er op uit was gestuurd om de veldflessen van zijn kameraden te vullen en daarom een paar meter de rivier was ingelopen omdat het water daar iets minder smerig was, had al twee flessen vol toen hij ontdekte dat hij al die tijd op een op de bodem liggende krokodil had gestaan.

En over alles heen stroomde gestadig de tropische regen, neer, die de zieke lichamen van de Engelsen doorweekte en hen dikwijls urenlang het uitzicht volkomen benam. Dan kon ieder ogenblik het geweer van een sluipschutter vuur gaan spuwen, of een voet aan een tussen de verrotte bladeren verborgen pen worden gespiest. Een sergeant trapte in een onopvallend gelegde strik, die aan een taaie, naar de grond verbogen boom was bevestigd. Hij werd meters hoog de lucht ingezwiept en hing een paar uur op zijn hoofd, voor zijn makkers er in slaagden de taaie stam om te hakken.

Op zekere dag hoorde een patrouille van de S.A.S. dat twee planters

maar als bevrijders. Talloze malen werden de patrouilles van de S.A.S. door de dorpelingen gewaarschuwd voor hinderlagen of vertelde men de plaatsen waar de communistische desperado's zich verborgen hielden.

Maar het waren niet altijd de communisten, die de nederlaag leden. Elk jaar sneuvelden ongeveer duizend mannen van de S.A.S., waardoor de verliezen aan beide kanten even groot bleven. In de dorpen beefde men van schrik, als de terroristische ronselaars de toegangswegen afzetten en de mannelijke bewoners desnoods met geweld dwongen zich bij de opstandelingen aan te sluiten.

Natuurlijk, ook de Engelsen zorgden dat hun commandostrijdmacht door nieuwe recruten op volle sterkte bleef. Maar de opleiding van een Engelse junglesoldaat kostte veel tijd en geld, terwijl elke Maleier een geboren woudloper was. De communisten waren meesters in het leggen van hinderlagen. Ze lieten een boom dwars over de weg vallen, wachtten tot een S.A.S.

Het had ontzettend veel inspanning en offers gevegd, maar tenslotte werden de mannen van Mike Calvert echte woudlopers, als geen ander.

en het hoofd van de dienst ter bescherming van de inboorlingen, Colin Parks, diep in het oerwoud werden vermist. De commando's volgden het spoor van de verdwenen mannen tot de nacht viel en een vreselijk onweer het verder gaan onmogelijk maakte.

Bij een riviertje sloegen zij hun kamp op. Af en toe meenden ze een zacht gekreun te horen, maar het geluid was te zwak om vast te stellen uit welke richting het kwam. De volgende morgen vonden ze Parks, nog geen tien meter van het kamp. Hij stond tot zijn schouders in de rivier met zijn hoofd tussen twee takken van een dode boom geklemd. Hij had een kogel in zijn hoofd en een gapende speerwond dwars door zijn longen. Nog vóór men hem naar een ziekenhuis kon overbrengen, blies hij de laatste adem uit. De twee planters vond men verderop in het oerwoud liggen. Ze waren dood, op afgrijselijke wijze gemarteld...

De Maleiers in het oerwoud, die jarenlang hadden geleefd onder de niets ontziende terreur van Ching Peng, begrepen dat de Engelsen niet waren gekomen als handhavers van een koloniale overheersing

patrouille de hindernis had bereikt en sloten dan de terugweg af door met een handgranaat een tweede, tevoren reeds half doorgezaagde boom achter de Engelsen neer te laten ploffen. Dan brandde het mitrailleurvuur los, zonder dat de ingesloten patrouille de vijand maar een ogenblikje te zien kreeg.

De S.A.S.-afdelingen waren inderdaad zeer beweeglijk, al droegen ze om zichzelf in het oerwoud te kunnen bedruipen zonder telkens naar hun bases te moeten terugkeren een bepakking mee, die per man anderhalf maal zwaarder was dan die van een gewone infanterist. Maar ze lieten sporen achter, die hun aanwezigheid telkens weer verraadden. Calvert had zijn soldaten oranje ballonnen gegeven, die met samengeperste waterstof konden worden gevuld en dan aan lange lijnen tot boven de toppen der bomen werden opgelaten. Zo wisten de vliegtuigen, die de patrouilles proviandeerden, waar ze hun voorraden moesten afwerpen — maar de communisten zagen de oranje ballonnen eveneens.

Zie pag. 43

zin in **Hero**

Hero vormt het hoogtepunt!

Hero smaakt op elk moment, waar u ook bent! Hero is immers zo heerlijk royaal met fruit en... heeft de smaak voor elke smaak!

Fris idee... neem ook Hero Gezinsflessen mee: Hero Perl, Sinas, Appelsap en Citroen - daar zit wat in!

Hero Prego al geproefd? De nieuwe alcoholvrije natuurdrank, op basis van biologisch melkserum, gezond en activerend!

Hero

Hero

Heromilk, de elite-chocoladedrank

met veel voortreffelijke eigenschappen: extra-fijne cacao-smaak, geuriger van aroma, bereid met zacht-romige melk. 'n Uitgebalanceerde menging van „chocolate and cream“!

Links: Over het gedeelte gestolen juwelen dat werd teruggezonden, verheugde de Bégum zich uiteraard ten zeerste. Hier inspecteert zij de kostbaarheden.

arm aan. „Kom, mijn liefde, laten we naar de auto terugkeren,” zei de Aga Khan. Deze schokkende overval en de diefstal van de juwelen speelde zich af op de derde augustus van het jaar 1949 rond het middaguur. 's Avonds was het grote nieuws over de gehele wereld bekend. De overvallers moesten er terdege van op de hoogte zijn geweest, dat de Begum tijdens de autorit van de paleisachtige villa „Yakimour” te Cannes naar het vliegveld te Nice een deel van haar kostbare juwelen mee zou voeren. Ook het tijdstip van het vertrek van de auto moest hun bekend zijn geweest. Vanuit Nice wilden de Aga Khan en de Begum naar Deauville vliegen om daar van een zorgenvrije vakantie te genieten. Hun reis reikte niet ver. Vlak na het wegrijden van de cadillac uit de bloemrijke tuinen van „Yakimour” schoot de auto van de overvallers voor de neus van de cadillac en moest chauffeur Bergeaud zijn

Heimwee dreef hem in de

Op een zomerdag in 1949 werd de echtgenote van de Aga Khan van een juwelenschat beroofd. De daders werden later gegrepen, alleen de organisator van de roof bleef onvindbaar. Totdat hij onlangs plotseling in Marseille opdook en zich bij de politie meldde. Waarom? Dit verhaal maakt het U duidelijk . . .

CLAUDE BERGEAUD, de chauffeur van de Aga Khan, keek verstoord naar de wielrijder, die in een grillige zig-zag lijn voor zijn cadillac van links naar rechts zwenkte en hem daardoor dwong langzamer te gaan rijden. Plotseling drukte Claude Bergeaud krachtig op de rem, hij staarde met grote schrikogen naar de auto, die onverwacht vanuit een zijweg naar voren schoot en hem de weg blokkeerde. Er sprongen drie mannen uit de auto, zij hadden hun gezichten tot de ogen met zwarte lappen bedekt. De mannen droegen machinegeweren, waarvan zij de kille lopen dreigend op de inzittenden van de cadillac richtten. Zij liepen op de cadillac toe. „Uitstappen,” commandeerde een van hen grimmig. Langzaam verlieten de Aga Khan, zijn echtgenote, haar kamerdame Frieda Mayer en chauffeur Bergeaud de auto. Een van de mannen griste een door schildpadleer overtrokken doosje uit de handen van de Begum, de filmster-mooie echtgenote van de Aga Khan. Hij eigende zich daarmee een fabuleuze schat toe, een fortuin aan edelstenen met een waarde van meer dan anderhalf miljoen gulden. „Blijf vooral kalm, wij zullen snel verdwijnen en uw levens sparen,” siste een van de overvallers tegen het overrompelde gezelschap en hij voegde er tegen de Aga Khan aan toe: „Ledig uw zakken en geef ons uw geld.” Met een onbewogen gezicht trok de Aga Khan zijn portefeuille te voorschijn en overhandigde die aan de gangsters. Daarna bood hij de Begum zijn

volle lichaamsgewicht op de voetrem plaatsen. Voordat de overvallers verdwenen, schoten zij de banden van de cadillac aan flarden. De Aga Khan haalde er slechts de schouders over op. Een neef van de Aga Khan had vanuit de tuin van Yakimour de gehele overval gevolgd. Na het verdwijnen van de bandieten, holde hij op de Aga Khan toe. „Ik geloofde aan een grap, anders zou ik zeker maatregelen hebben genomen...” verontschuldigde hij zich. De Aga Khan glimlachte begrijpend.

De dood van vette Roger

De Franse recherche ontwikkelde prompt een koortsachtige activiteit; de bekwaamste speurders werden vanuit Parijs naar het zuiden gestuurd om de overval te ontraadselen. Zij voelden zich zelfverzekerd genoeg: spoe-

Boven: De later vermoorde Ruberti, die door een scheldpartij op Paul Leca de aandacht van de politie trok.

Linksmidden: De leider der gangsters, Paul Leca, die naar Frankrijk terugkeerde, daartoe gedwongen door het heimwee van zijn echtgenote.

Links: De bruid van Paul Leca, dochter van de auteur Méré, die hem door haar heimwee dwong naar Frankrijk terug te keren. Paul Leca vreesde zijn vrouw te zullen verliezen als hij Buenos Aires niet de rug zou toekeren.

dig zouden de gangsters elkaar verraden, de verdeling van de buit zou vast en zeker aanleiding geven tot felle twisten, een dergelijke brutale overval kon niet lang onopgelost blijven. Hun zelfvertrouwen scheen gerechtvaardigd. Men vond de auto, waarmee de gangsters chauffeur Claude Bergeaud tot stoppen hadden gedwongen. De auto was weliswaar in Marseille gestolen, maar onder de motorkap bevond zich voor de ijverige speurders toch een uiterst belangrijke aanwijzing. Zij

gevangenis

ontdekten een fonkelnieuwe batterij, gemerkt „Dinin”. De eigenaar van de auto verklaarde de batterij niet gekocht te hebben, zodat een gangster de koper van de batterij moest zijn geweest. Een speurtocht langs de Marseillaanse garagehouders voerde de recherche tenslotte naar een hoopgevend spoor: de batterij was gekocht door „vette Roger”, een Marseillaan van groot lichamelijk gewicht: ➡

Helemaal links: Het pakket, waarin een gedeelte van de geroofde juwelen met een kort briefje aan de politie werd teruggestuurd.

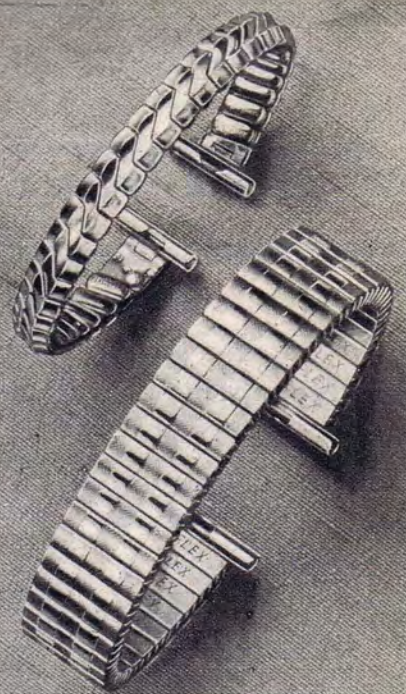
Links: „Vette Roger”, die door zijn medegangsters werd vermoord, nadat de politie een spoor in zijn richting had gevonden.

Maak een einde aan overmatige TRANSPIRATIE van voeten en handen.

Hoe hinderlijk is toch die ellendige transpiratie van voeten en handen, wat een narisheid voor uzelf en uw omgeving... Beseft u wel wat een handicap dit voor u betekent? Welnu, maak er gauw een eind aan. Het is thans immers zo gemakkelijk dank zij het nieuwe middel *Japora* crème, dat zelfs de meest hardnekkige gevallen van overmatige transpiratie aan voeten en handpalmen kan verhelpen. Het actieve bestanddeel dat in deze speciale crème verwerkt is, maakt een eenvoudige toepassing mogelijk. Een lichte massage met *Japora* 's avonds voor het slapen gaan en uw voeten (of handen) blijven minstens de hele volgende dag fris en droog. De werking van *Japora* is verbluffend. Resultaat gegarandeerd - anders uw geld terug. *Japora* in grote tube voor f 3.20 bij uw apotheker, drogist of speciaalzaak.

Japora

helpt altijd

Elastisch en rekbaar zijn deze horlogebandjes voor dames- en heren-horloges. Het grote voordeel hiervan is, dat zij uitermate praktisch zijn. Met een hand en met een greep kunt U het horloge als het ware spelenderwijs over de hand schuiven. Deze bandjes zijn in een ruime keus en verschillende kwaliteiten in speciaalzaken verkrijgbaar.

Elastofix
Fixoflex
HORLOGEBANDJES

Genieten

zonder inhaleren!

Daar houdt Ritmeester rekening mee. Het samenspel van de tabakken in een Ritmeester sigaar garandeert net die volle smaak die U zonder inhaleren ten volle kunt genieten.

Als U morgen een doos Riant, Fiat, Ideaal of Gracia haalt, kunt U het proeven.

RITMEESTER

Zó branden Ritmeesters
...dat bewijst hun klasse

NIEUW!

Tesafilm
TRANSPARANT KLEEFBAND

Kleefkrachtig
sterk
duurzaam
glashelder

Plastic handafroller
compleet met rol
fl. 1.10

Tesa product

BEIERSDORF AMSTERDAM-HILVERSUM

KINDJE VERWACHT

Raadpleeg dan vooral tijdig het doktersboek „In blijde verwachting”, geschreven door Dr. A. J. M. Lamers, Specialist-Vrouwenarts, met een rijkdom van weten betreffende geboorte en verzorging van baby's huidje. Dit hoogstaand boek is gratis gevoegd bij een

BABYDERM BABYSET
De voorgeschreven babyverzorging

DERMASEPT

De zeep der zeppen
Reinigt niet alleen, maar desinfecteert bovendien zonder huid en handen schraal te maken

Last van zenuwen?
Mijnhardt's Zenuwtabletten
helpen U er overheen

Pigma-derm
Prachtig beschermende bruining in enkele uren
ook zonder zon *Fantastisch!*

Huidgenezing
Huidzuiverheid - Huidgezondheid
PUROL
Voeten en oksels fris door Purool-poeder
WAT MIJNHARDT MAAKT IS GOED

Lonneker „Al-Pas” overall..

„uit de kunst”

„Meesterlijk” - het grote gemak dat de Lonneker „AL-PAS” overall iedere vakman schenkt. Dank zij de in- en uitschuifbare Telescoopmouw. Rekt mee met elke armbeweging. Dus: volmaakte bewegingsvrijheid. De 100% krimprijke Sanfor KRINIMO-stof is al even meesterlijk. Bestand tegen alle werk en alle weer en wind.

GUN UZELF MEER ARMSLAG IN EEN

Staat correct - zit perfect -

al langer dan 40 jaar

- Overalls
- Manchester kleding
- Witte vakkleding
- Stofjassen
- Kinderoveralls

CONFECTIEFABRIEK G. H. KAYSER N.V. - LONNEKER (ENSCHDEDE)

ruim honderdenvijf kilo. Een garagehouder verstreekte een nauwkeurig signalement van een zwaarlijvige man, die bij hem een batterij „Dinin” had gekocht. De speurders luisterden verheugd toe. De omschreven dikkerd kon niemand anders zijn dan „vette Roger”, die bij de politie zeer bekend was en waarlijk niet alleen vanwege zijn opvallende gestalte. De jacht op „vette Roger” werd onmiddellijk geopend. De rechercheurs drongen de flat van Roger binnen. Tevergeefs, de dikke gangster had zich kennelijk een ander woonoord gekozen. Maar waar? Enige tijd later vonden enkele patrouillerende politiemannen „vette Roger” in een horizontale positie op het plaveisel van een Marseillaise straat. Hij was dood, vermoord. Zijn mede-gangsters hadden aan zijn vetzuchtige leven een einde gemaakt. De gangsters hadden het verstandiger gevonden zich na de overval van de politie op de flat van Roger van hem te ontdoen....

„De koning van het alibi”

Maar inmiddels waren de detectives ook sterk geïnteresseerd geraakt in andere bij hen bekende heren. Ze hielden langdurige gesprekken met Lindsay Watson, de telg van een in Marseille algemeen geachte familie. Lindsay, zo hadden de speurders achterhaald was stevig bevriend met Jeanne Dufour, een kamermeisje van de Begum. Jeanne noodde Lindsay eenmaal tot een bezoek aan de villa „Yakimour” tijdens afwezigheid van de Aga Khan en de Begum en bij die gelegenheid praatte Lindsay volgens de verklaringen van het kamermeisje al maar over de oogverblindende rijkdom van de Aga Khan. Jeanne vertelde hem over de voorgenomen reis van de Aga Khan en de Begum, die tijdens deze reis haar juwelen persoonlijk mee zou nemen. Had Lindsay daarna soms de gangsters ingelicht? De politie wist, dat Lindsay graag in gangsterkringen vertoefde. Toch was zijn verleden zo blank als een onbeschreven vel papier. Lindsay werd uitvoerig verhoord. Zonder resultaat echter. Hij werd boos, toonde zich door het wantrouwen van de politie erg gebeld en bleef een vrij man. Maar toch maakten de rechercheurs een aantekening: „Lindsay Watson is bevriend met Paul Leca, sterk bevriend zelfs!”

Het verleden van Paul Leca is duisterder dan een mijnschacht. Tot enkele maanden na de overval op de glanzende Cadillac van de Aga Khan woonde hij in een luxueuze flat te Marseille. Paul Leca leidde in Marseille een gemakkelijk leven, hij luierde veelvuldig in de zonneschijn op de café-terrassen en jaagde met vrienden op klein wild in de bossen rondom de stad. Maar hij jaagde ook op een ander doelwit, op sigaretten. Volgens de Marseillaise recherche moest Paul Leca zeer aantrekkelijke bedragen verdienen aan het smokkelen van sigaretten en opium van Tanger naar Marseille. Maar Leca was een listig heerschap; na elke grote smokkelaffaire presenteerde hij een waterdicht alibi, dat zelfs door de in het vak vergrijsde speurders niet afgebroken kon worden. „De koning van het alibi,” noemden de speurders hem niet zonder spot, maar ook niet zonder eerbied....

Scheldwoorden

Zou Lindsay Watson de hem door Jeanne Dufour in haar onschuld verstrekte gegevens over de voorgenomen reis van de Aga Khan en de Begum niet aan Paul Leca hebben doorgegeven? Was Leca soms „het brein” van de overval, had hij de overrompeling geleid? De speurders vonden het meer dan de moeite waard de gedragingen van Paul Leca tijdens de dag van de overval met grote nauwkeurigheid na te gaan. Het onderzoek kostte de detectives weinig inspanning, de gedragingen van Leca waren snel achterhaald. Op de derde augustus, de dag van de overval, trouwde Paul Leca met de charmante Caroline Méré, de dochter van een bekende Franse schrijver. Vele getuigen konden dit huwelijk onderschrijven, het alibi van Leca was onaantastbaar vastgelegd in de annalen van de burgerlijke stand. En waar bevond hij zich op de dag, waarvan „vette Roger” het einde niet beleefde? Had Leca de omvangrijke Roger vermoord? Née, Paul Leca was op die dag van 's morgens vroeg tot 's avonds laat naar de jachtvelden getrokken. Talloze boeren in de omgeving van Marseille hadden Leca gezien, hoog te paard gezeten, het geweer in de aanslag, alleen maar belust op het neerknallen van klein wild, veel kleiner dan „vette Roger”.

De recherche werd minder zelfverzekerd. Zou de overval toch een raadsel blijven, een niet op te lossen mysterie? Er waren na de overval reeds vijf maanden verstreken.... „Bezoek vooral de bars,” was het parool voor de rechercheurs. Gangsters vertoeven immers liever in de bars dan in de huiskamer, wijn is hun liever dan melk, zij hanteren met graagte de beker met de dobbelstenen. Tijdens een bezoek aan een van de vele duistere Marseillaise bars werd een rechercheur aangesproken door een zekere hem geenszins onbekende heer Ruberti, die met een dubbele tong een lange reeks van scheldwoorden losliet. De scheldwoorden hadden betrekking op de heer Paul Leca....

Schokkende feiten

De rechercheur luisterde schijnbaar nauwelijks geïnteresseerd toe, maar in werkelijkheid was hij zo gespannen als de veer van een voetboog. Terloops informeerde hij naar de reden van de gramschap van de heer Ruberti ten opzichte van Paul Leca. Ruberti werd plotseling nuchterder en daardoor ook bijzonder wantrouwig. Hij slurpte de laatste inhoud van zijn wijnglas naar binnen en verdween. Een kwartier later bevond hij zich op het politiebureau, waar de rechercheurs hem murw trachtten te beuken met een kruisvuur van vragen. Tevergeefs, Ruberti bleef koppig zwijgen. Men liet hem vrij, enkele rechercheurs schaduwden hem. In korte tijd bezocht Ruberti enige vrienden, bij wie hij lange gesprekken voerde. Hadden Ruberti en deze vrienden soms de overval gepleegd en was Paul Leca hun leider geweest, een listige leider, die zo verstandig was geweest zelf geen aandeel te nemen in de brutale overval? Zijn woede over de slimheid van Leca moest de dronken Ruberti tot de scheldpartijen in de bar hebben verleid. Plotseling voltrokken zich twee schokkende feiten. Ruberti werd vermoord, hij werd neergeschoten, zoals ook „vette Roger” zonder pardon met een kogel uit het leven was gejaagd. Was de moord wellicht in opdracht van Leca voltrokken? En het tweede schokkende feit: de politie ontving een merkwaardig pakket, gericht aan de hoofdcommissaris Jean Truchi, te openen in aanwezigheid van de officier van justitie, de heer Sacotte. In het pakket bevond zich.... een deel van de gestolen juwelen. De afzender maakte zich niet bekend, maar een kort briefje meldde: „Paul Leca is onschuldig.”

Heimwee...

In allerijl verrichtte de politie een serie van arrestaties. De vrienden van Ruberti werden achter de tralies gezet; zij bekenden aan de overval schuldig te zijn. Paul Leca was verdwenen. „Hij moet het pakket met de juwelen zelf verzonden hebben,” meende commissaris Truchi. Hij kreeg daarin gelijk, een vriend van Ruberti wees Leca aan als de organisator van de overval. „Leca bereidde de overval voor, hij wist ook waar de buit begraven was. Paul Leca moet de juwelen hebben opgegraven, hij heeft een deel aan de politie gestuurd om de verdenking van zich zelf af te wentelen en de rest heeft hij zich toegeëigend, veronderstelde de vriend van Ruberti. De politie dacht er ook zo over. Na het verzenden van het pakket moest Paul Leca de dwaasheid van deze handeling hebben ingezien. Het briefje in het pakket zou het wantrouwen tegen hem nog sterker maken. De politie jaagde met verbetenheid op Leca. „Leca is uitgeweken naar het buitenland,” meenden de rechercheurs. Paul Leca en zijn jonge vrouw Caroline waren inderdaad uitgeweken naar Buenos Aires in Zuid-Amerika, Caroline was daar in Argentinië niet gelukkig. Ze werd verteerd door heimwee naar Frankrijk, ze vermagerde, Caroline werd zwijgzaam en eenzaam. Paul Leca kende de reden hiervan. Hij vreesde zijn vrouw te zullen verliezen, wellicht zou zij onverwachts alleen naar Frankrijk reizen. De koning van het alibi piekerde dagenlang over een oplossing voor dit probleem. De man die met zijn slinkse methoden altijd de ernstigste verdenkingen wist te weerleggen had voor het heimwee van zijn vrouw geen oplossing. Onlangs is Paul Leca in Marseille teruggekeerd. Hij heeft Caroline bij haar ouders gebracht en meldde zichzelf bij de politie. „Ik ben na elf jaar teruggekomen om mijn onschuld te bewijzen,” verklaarde hij. „Die onschuld lijkt ons bijzonder twijfelachtig,” meenden de rechercheurs, waarna Paul Leca onverwijld achter de tralies werd gezet. Niettemin is Caroline gelukkig. Gelukkiger dan zij ooit met de kostbaarste juwelen is geweest.

Waaghals zonder weerga

Vervolg van pagina 39

Na twee jaar moesten zelfs de vurigste bewonderaars van de jungletroepen toegeven: „Mike Calvert en zijn Special Air Service zijn er niet in geslaagd, hun opdracht uit te voeren...” Ching Peng lachte in zijn vuistje en werd dieldriest in zijn roof- en slachtpartijen. Maar Calvert voelde zich niet verslagen. Hij leerde van de gemaakte fouten en nam inlandse spoorzoekers als instructeurs in dienst. Deze Maleiers onderwezen de Engelsen in de kunst, de voetstap van een terrorist in de zachte grond te onderscheiden van die van een onschuldige inboorling. Een gewone Maleier liep altijd op blote voeten en daardoor vertoonde de afdruk van de tenen de natuurlijke, ietwat gespreide stand. Maar de doorsneede communist had, vóór hij het oerwoud introk, op schoenen gelopen en dat was aan de stand van zijn tenen nog altijd te merken. Een veelgebruikt foefje van de vijand was ook, zijn spoor te verbergen door in de pootindrukken van een olifant te gaan lopen; de bruine instructeurs leerden Calvert en zijn mannen deze list te doorzien. Ook de kaarten van het oerwoud, voor zover ze bestonden, klopten niet. Een rivier, die stond aangegeven als vloeiend van oost naar west, bleek dikwijls in tegenovergestelde richting te stromen doordat een buiten zijn oevers tredend meer het water terugstuwde.

Kompassen toonden zich al even onbetrouwbaar. Een patrouille dwaalde eens drie dagen volkomen verdwaald rond, voor men begon te vermoeden dat een ijzerhoudende berg de magneetnaald beïnvloedde. Langzaam werden de Engelsen even vertrouwd met de geheimen van de wildernis als hun tegenstanders. Vuil, met een verwilderde baard en in flarden gescheurd uniform, stootte de S.A.S.-soldaat door naar het hart van de jungle. In de strijd tegen de guerilla's was hij zelf een guerilla geworden, die onhoorbaar en onzichtbaar zijn doodsvijand besloep en dan vernietigend toesloeg. Jarenlang had Malakka gesidderd voor de communistengeneraal Ah Tuk, een kleine Chinese demon die zijn vinger geen seconde van de trekker nam en altijd, zonder zelfs maar te richten, raak schoot. Op zekere dag zag een Engelse soldaat vlak voor zich een schim opduiken met een steng in de aanslag. Hij vuurde onmiddellijk en zag de ander met een kogel in het hart neerstorten. De Chinees had de vinger nog om de trekker van zijn wapen gebogen — het was Ah Tuk zelf. Vanaf die dag wisten de mannen van de S.A.S., dat ze de gelijken van zelfs de meest gevreesde terroristen waren.

Bliksemsnelle tegenactie

Een andere, misschien nog beruchter terrorist was Ah Hoi. Ze noemden hem „de kindermoordenaar”. Ah Hoi oefende zijn schrikbewind uit vanuit het dorp Sekinchang, waarvan de rijstvelden een onuitputtelijke voorraadschuur voor zijn benedelden vormden. Een van de dorpelingen had de moed, de verblijfplaats van de „kindermoordenaar” aan de Engelsen te verraden. Toen hij naar het dorp terugkeerde, vond hij zijn vrouw met messen doorstoken op de tafel vastgenageld liggen....

Met deze laatste wandaad riep Ah Hoi een bliksemsnelle Engelse tegenactie over zich af. Verkenner van de S.A.S. ontdekten waar hij zich had teruggetrokken, nadat de grond van Sekinchang hem te heet onder de voeten was geworden. Met zijn bende verborg hij zich ver landinwaarts in het dal van de Tengi, een verraderlijk, ontegenwoordig moeras waar hij zijn hutten bouwde onder de wortels van de mangrovebomen.

Om zo weinig mogelijk sporen achter te laten lieten zevenendertig Engelsen zich per parachute midden in het moeras droppen. Van boven af had het er uit gezien als een gewoon stuk land met struikgewas, steppengras en zelfs hoog oprijzende bomen. Maar die begroeiing wortelde in bruin, drabbig water dat een man dikwijls tot de kin

reikte en bedekt was met een broze korst. Drie weken worstelden de commando's zich door deze brij voort. Hun voeten bloedden en begonnen te zweven, en waar het water wat helderder was zagen ze duizenden bloedzuigers op de bodem heen en weer wiegelen; de mannen moesten er zich 's avonds tientallen van het lichaam plukken. De hele dag waren ze doornat en overdekt met slijm. Zodra halt werd gehouden om een kamp op te slaan, verwisselde men ijlings zijn uniform voor een ander, dat iedereen in een waterdichte plasticzak meedroeg, maar het eerste was de volgende morgen nog steeds klam en bedekt met wriemelend ongedierte....

„Ik zal U helpen”

Eindelijk kreeg Thompson hulp. Een Maleis meisje, nog geen anderhalve meter hoog maar taai als een jong paard en wild als een tijgerin, verklaarde zich bereid de schuilplaats van de terrorist aan te wijzen. Ze ging de Engelsen voor langs een verborgen pad, dat regelrecht naar een kleine nederzetting leidde. Een uur later was het dorp omsingeld. Thompson oordeelde het niet langer nodig, zijn aanwezigheid voor de terroristen te verbergen en liet zijn oranje ballonnen op. Proviand en munitie daalde aan helderwitte parachutes uit de hemel neer — en gelukkig ook verbandtrommels en geneesmiddelen, want de mannen waren er langzamerhand ernstig aan toe. Zelfs het meisje, dat Ah Niet

Mike Calvert, één bonk durf en energie, had een roemruchte staat van dienst toen hij aan de bevrijding van Malakka begon. Het werd zijn krachttoer.

bleek te heten, rilde van de koorts, hoewel zij toch aan het klimaat gewend moest zijn. Kennelijk had zij een heftige aanval van beri-beri te verduren, maar ze hield zich manmoedig op de been. Zelfs hield ze tegenover Thompson vol, dat een aanval met zijn afgematte soldaten hoogstwaarschijnlijk bloedige verliezen zou kosten. „Laat mij met Ah Hoi gaan praten,” stelde ze moedig voor. „Ik ken hem. Hij zal zich overgeven.” Thompson schrok, hoewel hij toch wel het een en ander gewend was. „De schurk zal je vermoorden!” Maar ze schudde het hoofd. „Ah Hoi is een lafaard. Hij doodt slechts als hij de gevolgen van zijn misdaad niet behoeft te dragen. Hij weet, dat hij zal sterfen als hij mij niet ongedeerd laat.” Ze kreeg gelijk. Na een uur kwam ze terug, met Ah Hoi. Hij beefde van schrik en had zich, kennelijk met de bedoeling zich uit de voeten te maken, als vrouw vermomd. De rest van de terroristen gaf zich de volgende dag over. Ah Niet verklaarde zich bereid de Engelsen als gids de kortste weg naar de rand van het moeras te wijzen. De geharde mannen zagen bewonderend toe hoe lenig ze van de ene slijmerige graspol naar de andere sprong, maar zijzelf schudde menigmaal misprijzend het hoofd als de mannen plassend en spetterend een rivier overzwommen. „Als jullie zoveel lawaai maken, krijgen jullie de vijand nooit te pakken,” zei ze streng. „We zullen er iets aan doen,” beloofde Thompson. En hij hield woord. Stap voor stap dreven de commando's van de S.A.S. de terroristen terug, tot er niets van hen overbleef dan een paar honderd verstrooide opstandelingen langs de Siamese grens, die vertwijfeld tegen de onvermijdelijke ondergang vochten.... Langzaam keerde op Malakka de rust terug.

PRIJSPUZZEL J

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----

Hieronder volgen tien omschrijvingen van woorden die uit vijf letters bestaan.

Deze woorden plaatst U in het onderste deel van de puzzel. U zult merken dat steeds een letter gemerkt is met een getal en deze letters vult U in het bovenste rijtje in. U zorgt er dan voor dat elke letter het cijfer krijgt die het ook in het onderste schema had. Vult U de hokjes goed in, dan ontstaat in de bovenste rij de naam van een bekend kasteel. De plaats waar dat kasteel staat, vindt U, door de beginletters van de woorden die U onderin hebt ingevuld, van boven naar beneden te lezen.

Indien uw goede oplossing uiterlijk woensdag 6 juli in het bezit van Dr. Lastpost is, postbus 6012, Den Haag, dan maakt U kans op een van de volgende prijzen: een eerste prijs van TIEN gulden, twee tweede prijzen van VIJF gulden en zes prijzen van een RIJKSDAALDER. En nu maar aan de slag, we wensen U veel genoegen en succes bij het oplossen van de puzzel.

1 marterachtig roofdier; 2 losbandig drinkgelag; 3 waarvan geen tweede bestaat; 4 eetvoorschrift; 5 overblijfsel van een verwoest of vervallen gebouw; 6 inhoudsopgave; 7 afdeling van een spoorwegrijtuig; 8 voedsel voor paarden; 9 het uitgelezen gedeelte; 10 broodsuiker.

1									1
2							9		
3			10						
4						5			
5									3
6							8		
7			2						
8						4			
9							7		
10									6

STRIJDPERK DER PUZZELPIETEN

Onder redactie van Dr. LASTPOST

			E	N						
			R	R						
			I	N						
			R	B						
			T	E						
			N	G						
			T	G						
			N	A						
			L	G						
			D	B						
			E	B						
			N	T						
			B	A						
			E	R						
			I	M						
			T	A						
			E	I						

No. 2168

Horizontaal: 1 draaiing van een voorwerp om zijn as; 2 bijeenkomst van personen die vroeger een korps vormden, evenaar; 3 op dit ogenblik, afk. v. item, smaldeel; 4 getuigschrift, afk. v. Inspectie Schriftelijk Onderwijs, afk. v. Verenigde Staten; 5 drijvend lichaam om meertrossen van schepen aan vast te maken, deel van een tennismatch; 6 aanhanger van de Griekse wijsgeer Epicurus, afk. v. Rooms Katholiek;

7 deel van de hals, tandeloos zoogdier, niet dicht opeens, afk. v. Utrechts Stedelijk Orkest; 8 houtmaat van wisselende lengte, sterk alcoholische drank, bloedvat; 9 hetzelfde, afk. v. Koninklijke Militaire Kapel, binnenwater van enige omvang; 10 lidwoord, afk. v. uitgesloten aansprakelijkheid, pl. in Nd.-Brabant; 11 borstel van metaaldraad om groeven in metalen voorwerpen schoon te maken.

Verticaal: 1 versieringskunst; 2 troep honden voor een drijfjacht, klein kind; 3 vooruitstekende kin, loofboom, meisjesnaam; 4 veulen of kalf van een winter, huisdier, kleine vogel; 5 hevige aanval van niezen, afk. v. Rooms Katholiek, afk. v. aan boord; 6 weefsel waarvan de mazen met taai lijnolievernis gevuld zijn, afk. v. Lager Onderwijs; 7 onbep. vnv., Lat. afk. v. dat is; bijenhouder; 8 bundel aaneengeregen papieren, mohammedaanse godsdienst, loofboom; 9 zoon van een volbloed Europeaan en een inlandse vrouw, iemand die de colleges aan een universiteit volgt; 10 nergens (Zuidned.), water in Friesland, lidwoord; 11 soort witte goederen met een ingeweven patroon.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

Groot man

Pistoia (It.): Op 31 juli zal in Rome het Da Vinci-vliegveld geopend worden. Op de vlieghaven komt een negen meter hoog standbeeld van Da Vinci te staan, tenminste als de arbeiders het enorme karwei op tijd klaar kunnen krijgen. Het beeld wordt geheel uit brons gegoten, evenals het voetstuk dat 3 m hoog is.

DE WIJDE WERELD

Gezoem

Frylingdales (Eng.): De Britse waarschuwingdienst voor geleide projectielen heeft een enorm radarapparaat ontwikkeld, dat in staat is alle gegevens die Spoetniks en Amerikaanse satellieten uitzenden, op te vangen. Het „web” werkt nog niet goed, het veroorzaakt een zoemtoon waarvan niemand de oorzaak weet.

Hogerop

Bath Somerset (V.S.): Op een landbouwten-
toonstelling heeft David Snellgrove de kans
gegrepen om zijn boomfiets te demonstreren.
Met deze fiets is het mogelijk om zonder
moeite hoge bomen te beklimmen. Het enige
wat je er voor moet doen, is de benen fiets-
bewegingen te laten maken, waardoor de
ijzeren banden steeds hoger schuiven.

Best kleintje

Stockholm: Dat de kleintjes het nog best
doen, heeft piloot Olsson bewezen, die met
een éénmotorig Piper-Commanche vliegtuig
een tocht van 40 uur heeft gemaakt. Olsson
vloog de machine van Wilmington (V.S.) naar
Stockholm. De vlucht verliep prima. Alleen
toen het toestelletje in een orkaan terecht
kwam, twijfelde de piloot aan de goede afloop.

Kattig

Madrid: Mylene Demon-
geot en Dirk Bogarde
hebben de laatste weken
heel wat te stellen met
katten. In de film waar-
voor zij opnamen maken,
komt ook een kat voor,
maar het Spaanse soort
schijnt weinig voor de
filmkunst te voelen. Drie
maal is de kat al wegge-
lopen en Mylene heeft al
enkele krabben gehad.

Spelletje

Istanboel (Turkije): Na de
staatsgreep hebben de
schoolkinderen een nieuw
spel: het staatsgreepje
spelen. Zij doen dat met
zo'n overgave dat er soms
ruiten sneuvelen, zodat
politieautoriteiten de
schoolhoofden hebben ge-
vraagd toezicht op de
miniatur staatsgreepjes
te houden, omdat anders
streng wordt ingegrepen.

Verhuizing

San Francisco: Om ruimte te krijgen vóór
een verkeersweg moest het huis van meneer
Smith verwijderd worden. Drie weken waren
nodig om de woning driehonderd meter te
verplaatsen en het huis, dat eerst op een
heuvel stond, zweeft nu boven de weg. Onder
het bouwwerk zal een garage gebouwd
worden, die tevens de woning gaat stutten.

Mislukt

Ruislip (Eng.): Een vliegtuig van het Engelse
leger kwam boven de stad in moeilijkheden
en moest een noodlanding maken. Deze lukte
niet helemaal, want als landingsplaats had
de piloot het dak van een zuivelfabriek
uitgezocht, dat het vliegtuiggeweld niet kon
weerstaan. Een begin van brand kon bedwon-
gen worden. Niemand werd erbij gewond.

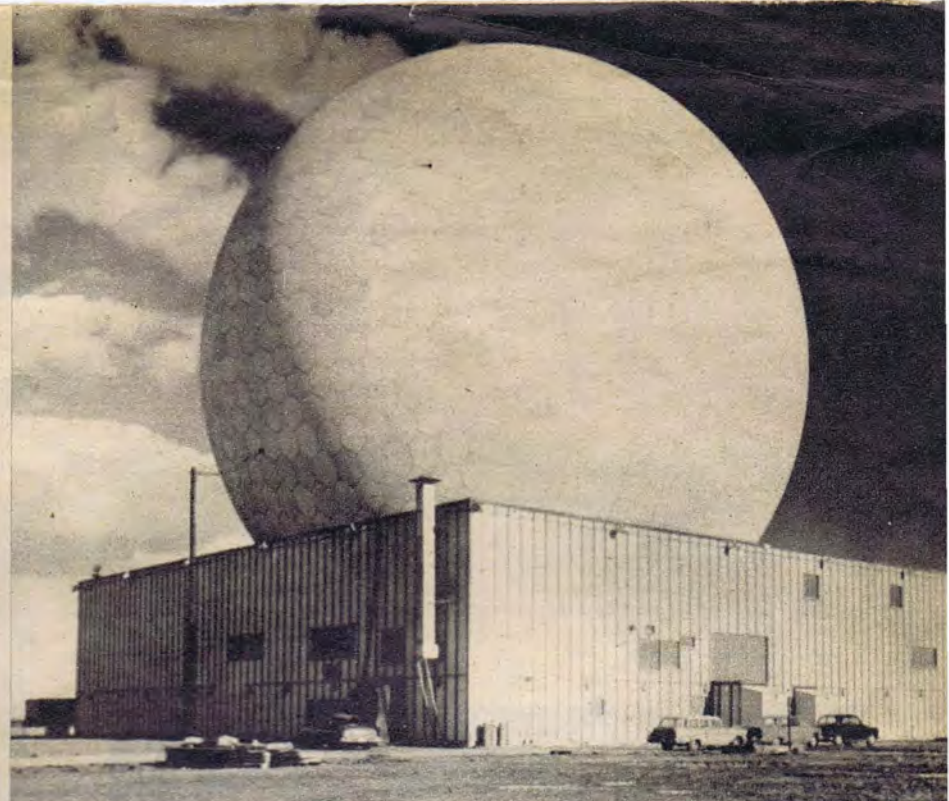
Snoepbeeldje

Nice: Bakker Bastardi wil het feit dat honderd jaar geleden Nice aan Frankrijk werd toegevoegd, niet ongemerkt laten passeren. Uit chocolade en suiker heeft hij het standbeeld nagemaakt dat een eeuw geleden in Nice werd geplaatst. Het snoepbeeld weegt honderd kilo en zal bij opbod worden verkocht.

Oudgediende

Yamanashi (Japan): Op oefening zijnde Japanse soldaten hebben van een onbewoond eiland een Japanner gehaald die dacht, dat de wereldoorlog nog aan de gang was. De man werd naar zijn woonplaats gebracht, waar hij feestelijk werd onthaald. U ziet hem hier zijn 15 jaar oude grafsteen bekijken.

Hoesje

Yorkshire: Het Britse leger gebruikt voor haar waarschuwingssysteem dure radarapparaten. Omdat de legerautoriteiten van mening waren dat deze installaties beschermd moesten worden, zijn er hoezen ontworpen die de vorm hebben van 'n bol en die gemaakt zijn uit geperst papier, bekleed met 'n glassoort.

Paardenjacht

Duelmen (Dld.): Meer dan drieduizend mensen hebben gekeken naar het bijeenrijven van een kudde wilde paarden, die sinds onheuglijke tijden in deze omgeving leeft. Nadat de beesten in een arena waren gejaagd, werden 20 hengsten gevangen die, na getemd te zijn, in de handel zullen komen.

Ezelachtig

Pittsburg (VS): Tijdens het vervoer van zakken meel bleef Meulah, de muilezel, voor een gat staan dat soldaten hadden gegraven. Het dier draaide zich daarna om en liet zich in de kuil zakken. Het duurde een half uur voordat het ezeltje weer begane grond onder de voeten had en het werk kon hervatten.

Vracht

Parijs: Op het vliegveld Le Bourget hebben 26 mannen de handen vol gehad aan een visnet, dat in een vliegtuig gedragen moest worden. Het net, bestemd voor Sardinië, was 320 m lang en had een breedte van 50 m. Het duurde drie kwartier voordat het in het vliegtuigruim was opgeborgen.

Luchtwagen

Parijs: Ter gelegenheid van de première van 't toneelstuk „Nocturnes" liet de eigenaar van het theater, waar het stuk gegeven wordt, een auto door de stad rijden die parfum sproeide. Verscheidene straten kregen op die manier een luchtje en sommige dames depten de straatstenen met hun zakdoekjes af.

Margriet DISCOTHEEK

Twee nieuwe platen

VIER BEROEMDE PIANOWERKEN. Niet minder dan vier beroemde componisten vindt U op deze plaat verenigd. Componisten, die in velerlei opzicht van elkaar verschillen, maar één ding gemeen hadden: hun hartstochtelijk gevoel voor schoonheid en harmonie. U hoort vier onsterfelijke pianowerken:

B 407-E.P. VIER BEROEMDE PIANOWERKEN RENA KYRIAKOU PIANO

- L. van Beethoven - *Für Elise*
R. Schumann - *Träumerei*
Fr. Liszt - *Liebestraum No. 3*
J. Brahms - *Wals op. 39 No. 15 in as*

die op onberispelijke wijze worden vertolkt door de pianiste Rena Kyriakou. Een plaat, die in de discotheek van de echte muzikkliefhebber niet mag ontbreken!
B. 407-E.P. f 4,50 - 75 frank

ZO ZINGT JONG NEDERLAND. Een plaat, die bij uitstek geschikt is voor verjaarsfeestjes en kinderpartijtjes. Wat zullen uw kinderen genieten van de populaire liedjes, die ze zonder moeite kunnen meezingen!

U hoort op kant I: Een draaiersjongen | De Herder | Naar zee (Ferme jongens, stoere knapen) | Gondellied | Marsliedje (De paden op, de lanen in) | De Zilvervloot.
En op Kant II: Mijn Nederland (Waar de blanke top der duinen) | Een liedje van Koppelstok (In naam van Oranje) | De kleinste | Het zandmannetje | 'k Zag twee beren | Twee voerlui (Een karretje op de zandweg reed) | Het avondklokje.

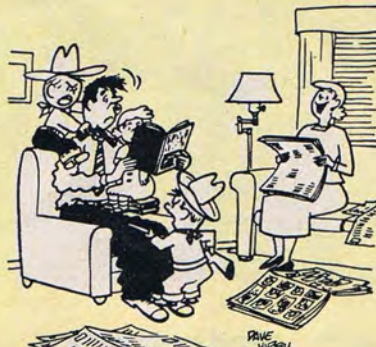

A 111-E.P. ZO ZINGT JONG NEDERLAND

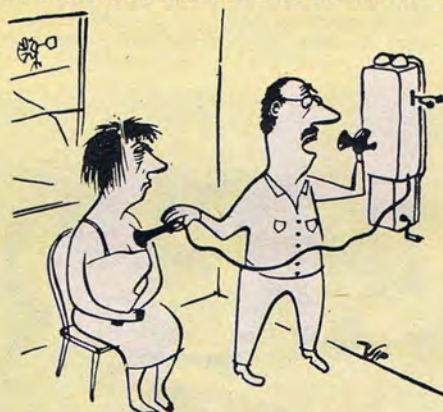
Een leuke plaat om cadeau te geven! **A. 111-E.P. f 3,95 - 65 frank**

Ook deze platen zijn dubbele 45-toeren-platen - E.P. - platen in luxe kleurenhoes, met een speelduur van ca. 14 minuten. Ze zijn verkrijgbaar bij uw wederverkoper. Postabonnees bestellen per postwissel of per postgiro 477682 met vermelding van het nummer. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Gen. Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. P.C.R. 86491 of postmandaat.

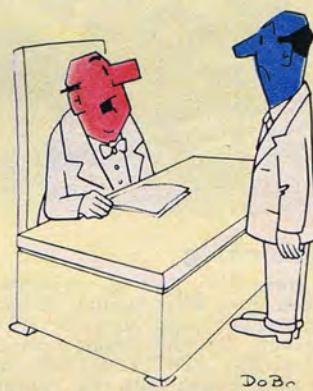
U spaart guldens op iedere plaat!

„In de krant staat dat wij in de toekomst een vierdaagse werkweek krijgen. Vind je dat niet heerlijk?”
(Think)

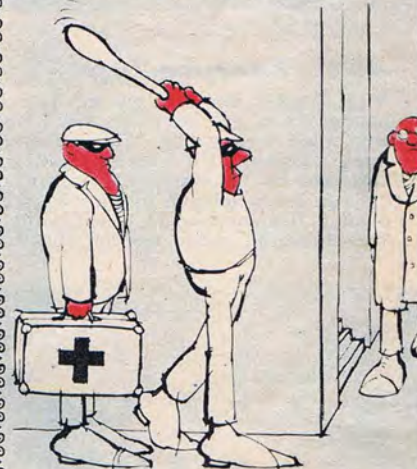
„Wat denkt u ervan, dokter?”
(True)

„Het verzoek om salarisverhoging dat U zojuist deed, vormde de indrukwekkendste afscheidsrede die ik ooit van een personeelslid heb gehoord.”
(Copyright Revue)

„Ach juffrouw, u kunt toch niet ongevoelig blijven voor het aanzicht van een wees.”
(Revue-Cpr.)

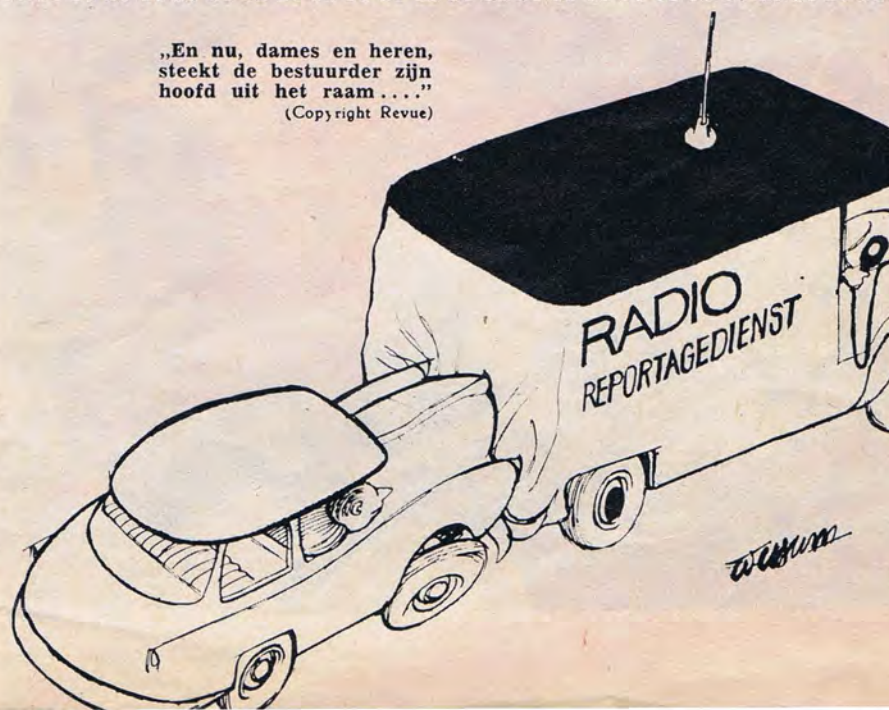

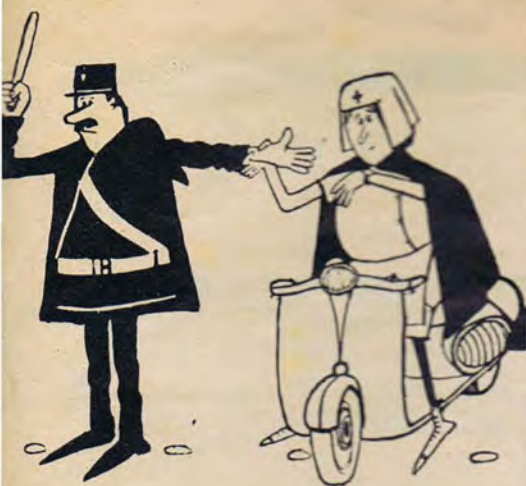
(Copyright Revue)

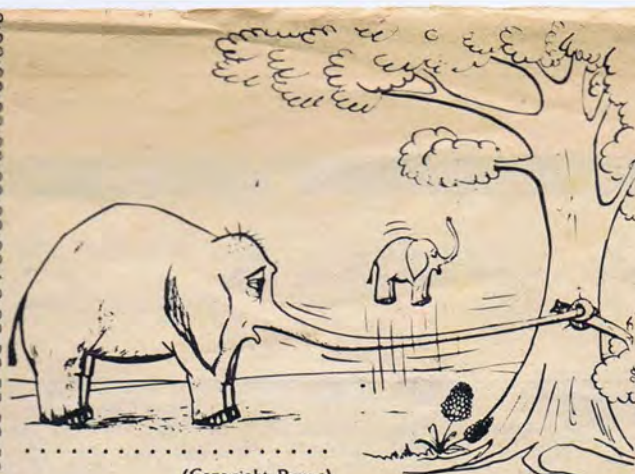
„Hè, hou nou eindelijk eens op met die onzin.”
(Copyright Revue)

„En nu, dames en heren, steekt de bestuurder zijn hoofd uit het raam...”
(Copyright Revue)

(Copyright Revue)

(Copyright Revue)

„Zij moet altijd wat bijzonders hebben.” (Copyright Revue)

DSCH

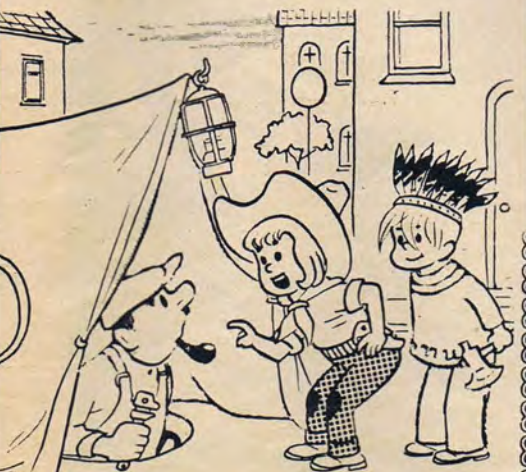

„Weet je wel zeker dat we nog steeds op de Veluwe zijn?” (Revue-Cpr)

„Het is uw eigen schuld. Dan had u mij maar mee moeten laten doen. Ik had die bal wel uit het doel gehouden.” (Copyright Revue)

„Speelt u mee in de tent, dan mag u operhoofd zijn.” (Copyright Revue)

Prins Valiant

DOOR HAAOU & FOSTER
COPYRIGHT 1960 - OPERA MUNDI K.S.F. INC.-REVUE

Als Prins Valiant wakker wordt, komen al zijn tekortkomingen hem weer duidelijk voor de geest. Aleta heeft ze hem de dag ervoor stuk voor stuk voorgehouden.

Hij probeert redelijk te zijn... alles uit te leggen... (wat wel toont hoe slecht hij de vrouwen kent).

Als hij op haar neer kijkt, vraagt hij zich af of hij haar over de knie moet nemen of in zijn armen. Hij had zowel het een als het ander moeten doen.

Woedend beent hij de kamer uit. Achter zich meent hij iemand „Lafaard!” te horen fluisteren.

In de grote hal luistert Koning Arthur naar zijn opgewonden ridders. Ieder jaar weer gaan er ridders op zoek naar de Graal, slechts enkelen keren terug. Steeds meer plaatsen blijven open aan de Ronde Tafel, zoals Merlin heeft voorspeld.

De koning neemt Val terzijde. „Te veel ridders heeft de speurtocht naar de Graal mij reeds gekost... Arme, eenvoudige, trotse mannen...”

Jij bent bij Merlin in de leer geweest, jij zult je niet door bijgeloof op een dwaalspoor laten leiden... Wil jij gaan?”

Duidelijk nog ziet Val Aleta's ogen. „Ik ga, Sire,” zegt hij. Volgende week: Strengere maatregelen.

„Hé Helga, sta je hier!! Ik probeer al een kwartier om je op te bellen.” (Copyright Revue)

TOM POES

EN DE TANTOMATEN

OP ZEKERE DAG GING TOM POES EENS EEN KIKJE NEMEN OP SLOT BOMMELSTEIN, MAAR TOEN HIJ HET TUINHEK NADERDE, BLEEF HIJ VERBLUFT STAAN....

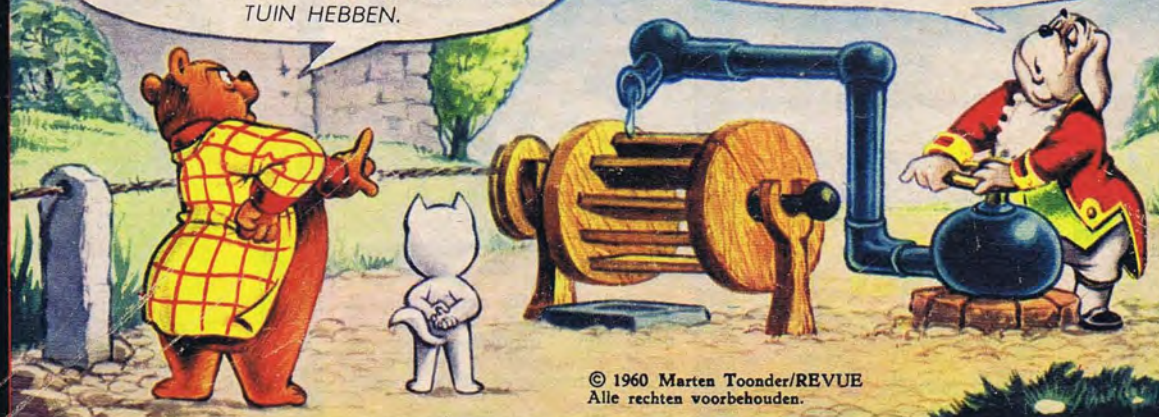
KIJK NU TOCH EENS...!
DAT HEK GAAT VANZELF
OMHOOG...! HOE KAN
DAT NU?

EEN BEETJE ANGSTIG STAPTE HIJ ONDER HET HEK DOOR EN ONTWAARDE IN DE
TUIN EEN BOZE HEER BOMMEL EN JOOST, DIE EEN TREK VAN
LIJZAAAM VERDRIET TOONDE.

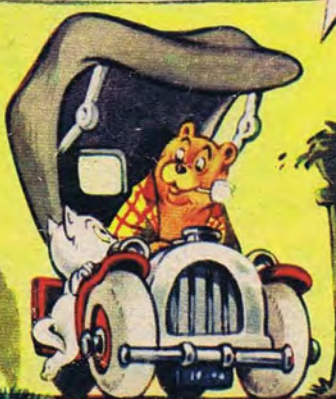
HET KAN ME NIET SCHELEN,
JOOST, DAT JE DEZE AUTOMATISCHE
TUINHEKOPENER ZELF HEBT GEBOUWD.
HET IS EEN WANSTALTIG DING EN
IK WIL HET NIET IN MIJN
TUIN HEBBEN.

ZOALS U WILT, HEER OLIVIER.
MAAR HET GRIEFT ME WEL, DAT U ZO
WEINIG WAARDERING VOOR MIJN
TECHNISCH VERNUFT HEBT.

© 1960 Marten Toonder/REVUE
Alle rechten voorbehouden.

BAH, JOOST DE LAATSTE TIJD MET
ZIJN TECHNISCH VERNUFT! IK
VERAFSCHUW TECHNIEK. IK BEN EEN
FIJNVOELENDE NATUURMINNAAR. KOM
MEE, DAN ZAL IK JE EENS IETS
FRAAIS LATEN ZIEN.

HIER IS HET JONGE VRIEND!
EEN BROKJE ONGEREPT NATUURSCHOON,
ONBEZOEDELD DOOR DE GRUWEL VAN
DE HEDENDAAGSE TECHNIEK....
ALS JE BEGRIJPT WAT IK
BEDOEL!

HM... NEE, DAT BEGRIJP
IK NIET! NOEMT U DIT
ONGEREPT
NATUURSCHOON....?

HÉ...? WAT KRIJGEN WE NU...?
DE VORIGE KEER DAT IK HIER WAS,
STOND DAT AFSCHUWELIJKE
BOUWSEL ER NOG NIET!

